

AR4
++
DS
531
C74
1973

CON ONG

lại nhái tú xương, ong có lời
chúc cho khắp cả hết trên đời
vua quan sĩ thứ dân trong nước
sao được cho ra cái giống người

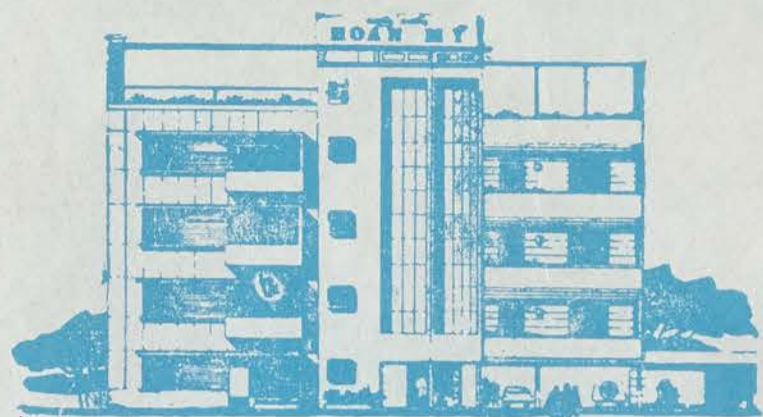
giai phẩm xuan

CON TRÁU 73

TU DUYEN R

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

HOÀN-MỸ
155-B TRƯỜNG MINH GIANG SAIGON

đường đường HOÀN-MỸ

155-B, TRƯỜNG MINH GIANG (GÓC YÊN-ĐỔ) SAIGON — ĐIỆN THOẠI : 94.375—95.924

Yên tĩnh, trang nhã, đầy đủ tiện nghi, có phòng lạnh, xe cứu thương đón bệnh nhân tại nhà, bác sĩ thường trực khám bệnh và nhận bệnh suốt ngày, đêm

---

PHÒNG THƯƠNG MẠI SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

- Ông NGUYỄN TẤN ĐỜI : Hội Trưởng Phòng Thương Mại, Chủ tịch Tổng Giám Đốc Tín Nghĩa Ngân Hàng
Bà TRẦN THỊ MƯỜI : Phó Hội Trưởng Phòng Thương Mại Đặc trách Thương Mại
Ô. NGUYỄN VĂN KHẢI : Phó Hội Trưởng Phòng Thương Mại Đặc trách Công Kỹ Nghệ
Ô. TRẦN ĐỨC ƯỚC : Tổng Thư ký Phòng Thương Mại, Tổng Giám Đốc Công Ty xuất nhập cảng Trần Đức Ước
Ô. LÝ HOÀI ĐẠI : Thủ Quỹ Phòng Thương Mại
Ô. TRẦN QUANG TỬ : Hội Viên Phòng Thương Mại
Ô. NGUYỄN BÁ ĐÍCH : Hội viên Phòng Thương Mại, Tổng Giám Đốc Công ty Thành Mỹ
Ô. HUỖNH ĐẠO NGHĨA : Hội viên Phòng Thương Mại, Tổng Giám Đốc Hãng kem Hynos
Ô. BÙI TRÁC : Hội viên Phòng Thương Mại, Tổng Giám Đốc Hãng Sakymen
Ô. NGUYỄN THÀNH NAM : Hội viên Phòng Thương Mại, Tổng Giám Đốc Việt Nam National
Ô. NGUYỄN QUANG ĐẠT : Hội viên Phòng Thương Mại, Tổng Giám Đốc Công ty Thiên Thanh

Nhận cuộc ĐÀU XUÂN

MAi vàng lại nở. Chúa Xuân lại về.
Mặc cho cuộc chiến cù cưa tiếp diễn, chúa Xuân vẫn cứ đi và vẫn cứ trở lại theo sự tuần hoàn của đất trời. Tính nhâm đầu ngón tay, Xuân này nữa đã là bảy cái Xuân già Con Ong vùng vẫy trong trốn giang hồ.

Bằng một chủ trương khẳng định đập phá, nổi loạn, với ngôn ngữ riêng biệt, trong một tinh thần thuần túy quốc gia dân tộc, lấy đối tượng tham nhũng sâu mọt, phường ăn hại đại nát, buôn dân hại nước làm thù nghịch. Con Ong đã gồng mình chịu đựng muôn vàn vết hằn nghiệp dĩ, đã tưởng như nhiều phen đành phải nằm xuống. Nhưng với những hồi thức, bằng những lời khuyến khích vô cùng khởi hứng Con Ong vẫn phom phom tồn tại.

Giai phẩm Con Trâu này đến với độc giả là một quyết định của sự đứng lên của ê kíp Con Ong và chính của độc giả vậy. Một sự xuống đường bất bạo động trong tinh thần tự do thiên thang dân chủ, để tiếp tục con đường đã khai phá, mỗi ngày một ngắn lại, để quên đi những ngày tháng vụn vặt không đáng kể trong năm qua, tạm sậy dân mà không tan nghệ.

Nghé đã về trong mùa mai vàng rực rỡ, trần trụi hy vọng, Con Ong so lại hàng ngũ về với nghệ đề cùng chờ đón một thắng bạn tri kỷ, đã mấy mươi xuân qua mỗi đêm mê bảy ngựa hoang, quên tình bằng hữu, quên mảnh đất tồ. Thắng Chim Cu hòa bình.

Với một khát vọng tốt cùng, bằng một chịu đựng tuyệt đỉnh của hai mươi bảy triệu vòng tay chờ đón khai phá nó như một đoàn lữ hành mở một giòng suối ngọt thần tiên.

Với mùa xuân này, niềm khát vọng: không một cuộc chiến nào của nhân loại có thể mãi mãi cà kê để ngỗng vô tận. Phải có một sự tị ngời.

Con Chim Cu tất sẽ phải trở về với sự hân hoan đón tiếp trong dịp mùa hoa nở phới của Chúa Xuân của lòng người. Đoàn lữ hành sẽ được khỏa thân dầm mình trên giòng suối tiên, nắm chắc con Chim Cu phiêu lãng, cùng hoan ca điệp khúc tơ vàng trong những buổi đầu Xuân.

CON ONG

Thợ viết, thợ vẽ, thợ thơ,
thợ in và bạn bè của cả lò nhà
Con Ong xin long trọng thân chúc
bạn đọc một năm Trâu dai phộng
chịu đựng bằng mười năm Chuột.

Có mặt
trong giai phẩm này:

- MINH VÒ
- HÌM
- THIÊN KHÔI
- LÃO SƠN DƯƠNG
- TÚ KẾU ★ GÃI SĨ
- SỨC VOI
- NĂM LÈO
- CAO BỒI GIÀ
- HÙNG PHONG
- VĂN QUÂN
- THIẾT BẢN ĐẠO NHÂN
- ĐỘC THỦ
- NGỌC THỨ LANG
- TRẦN VIỆT SƠN
- NGUYỄN VŨ
- NGUYỄN THỤY LONG
- NGUYỄN THỊ THỤY VŨ
- VIÊM HỒNG
- HOÀNG ANH
- NGUYỄN ĐỨC NAM
- TRIỀU LINH
- VÂN SƠN ★ PHẠM CAO TÙNG
- LƯU BÍCH PHƯƠNG
- NGHI VŨ ★ ĐOÀN VĂN GIÁO
- TRỌNG TÁU
- VŨ PHIẾN ★ NGUYỄN ĐÌNH THÔNG

Tranh bìa «THUỞ THANH BÌNH»
của họa sĩ TÚ DUYÊN
Trình bày, minh họa. ĐÌNH HIẾN

CHỦ TIỆM: NGUYỄN-VĂN-MINH - MINH-VŨ ★ GIẤY PHÉP SỐ 70/BTT/PHNT/GPĐS NGÀY 13-1-1973
SỞ CHÍNH: 86, LÊ-LAI-SAIGON ★ ÔNG NÓI: 25.528

NĂM CHUỘT VỪA QUA CÓ CÁI GÌ «LỚN»?

Hỏi xem năm Nhâm Tý quan trọng nhất là cái gì, thì mỗi người sẽ nói một phách tùy theo quan điểm và lòng xúc động của mình. Ông chánh đảng tất cả «quan trọng nhất là sắc luật chánh đảng», Ông trốn thuế cho rằng «sắc luật thuế lợi tức quan trọng nhất». Ông nhà banh hẳn cho rằng «cuộc phấn công của ta thắng lợi là quan trọng nhất». Ông chủ chiến sẽ khoái trận oanh tạc Hải Phòng, Hà Nội Ông chủ hòa khoái cái dự án thỏa hiệp, dù là... dự án hụt.

Nhưng ta] hãy làm một vòng chân trời quốc tế để xem thiên hạ nhận xét những việc quan trọng như thế nào.

ÔNG NHÀ BÁO MÈO

Hãng thông tấn UPI dọa hỏi ý kiến trong các ông nhà báo Mèo. Họ xếp loại 10 việc quan trọng trong năm như sau. Có tầm quan trọng giảm kém đi đến việc thứ 10:

- 1.- Nixon công du Bắc Kinh và Mạc tư khoa.
- 2.- Chiến tranh Việt Nam, việc Mỹ rút quân và việc mật đàm.
- 3.- Ông Nixon tái đắc cử Tổng thống.
- 4.- Du kích Á Rập tấn công lực sĩ Do Thái tại Thế Vận Hội

5.- Thống đốc George Wallace bị mưu sát và bị tể liệt.

6.- Các vụ cướp máy bay hành khách.

7.- Trận lụt tại thị trấn Rapid ở tiểu bang South Dakota tại Mỹ (200 người chết).

8.- Bà tỷ phú Mỹ Howard Hughes kiện tác giả Clifford Irving.

9.- Nền kinh tế ở Mỹ.

10.- Các chuyến bay lên Mặt trăng của phi thuyền 16 và 17.

Xem kỹ ra, đó là những loại sự việc, chứ không phải là những việc.

Một cơ sở báo chí khác của Mèo bầu các việc lại như sau:

- 1.- Chiến tranh VN, việc Mỹ rút, việc mật đàm.
- 2.- Công du của Nixon sang Nga và Trung Cộng.
- 3.- Nixon tái đắc cử Tổng thống.
- 4.- Các việc về kinh tế Mỹ.
- 5.- Thống đốc Wallace bị mưu sát.
- 6.- Các vụ căng thẳng ở Trung Đông (gồm cả vụ lực sĩ Do Thái bị bắt và giết ở Thế Vận Hội).
- 7.- Đông Đức và Tây Đức giao hảo.
- 8.- Các chuyến bay lên mặt trăng.

9.- Các vụ cướp máy bay
10.- Thị trường chung Âu Châu mở rộng, thêm Anh và có 9 nước hội viên.

DƯỚI MẮT ÔNG NHÀ BÁO ÂU CHÂU.

Các ông nhà báo Âu châu bầu cho 10 việc sau đây là quan trọng nhất trong năm.

- 1.- Du kích quân Á Rập tấn công lực sĩ Do Thái ở Thế Vận Hội.
- 2.- Ô. Nixon công du Nga và Trung Cộng.
- 3.- Các việc về chiến tranh VN.
- 4.- Thị trường chung Âu Châu mở rộng.
- 5.- Ông Nixon tái đắc cử
- 6.- Đông Đức và Tây Đức giao hảo.
- 7.- Quân khủng bố Nhật bắn chết 22 hành khách tại phi trường Tel Aviv.
- 8.- Các vụ cướp máy bay.
- 9.- Nhật và Trung Cộng lập bang giao.
- 10.- Thống đốc Wallace bị mưu sát.

DƯỚI MẮT CÁC ÔNG NHÀ BÁO NAM MỸ.

Các nhà báo Nam Mỹ lại bầu như sau:

- 1.- Cựu tổng thống Pérou hồi hương.
- 2.- Chiến dịch phá du kích tại Uruguay.
- 3.- Cuộc khủng hoảng

tại Trí Lợi: thợ đình công chống chánh quyền thân Cộng.

4.- Vụ Velasco Ibarro bị lật đổ tại xứ Equateur.

5.- Mề tây Cơ, Á căn Đình, Venezuela thương thảo hiệp ước.

6.- Những xáo trộn trong nền kinh tế Ba Tây.

7.- Các hoạt động khủng bố tại Á căn Đình.

8.- Lope Arellans nắm quyền tại Honduras.

9.- Tổng Thống Allende nước Trí Lợi đọc diễn văn tại Liên Hiệp Quốc.

10.- Hội đàm giữa Mỹ và Cuba về không tạc.

DƯỚI MẮT CÁC NHÀ BÁO Á CHÂU.

10 việc quan trọng nhất trong năm, xếp theo thứ tự quan trọng, được kê như sau:

- 1.- Các sự kiện về chiến tranh Việt Nam và việc thương thuyết.
- 2.- Các chuyến công du của ông Nixon.
- 3.- Nhật và Trung Cộng lập bang giao.
- 4.- Nixon tái đắc cử.
- 5.- Đại Hàn và Bắc Hàn thảo luận việc thống nhất.
- 6.- Đông Đức và Tây Đức giao hảo.
- 7.- Tổng thống Marcos

• TRẦN VIỆT SƠN

thiết quân luật tại Phi luật Tân.

8.- Du kích quân Á Rập phá Thế vận hội.

9.- Quân khủng bố Nhật giết 22 người ở phi trường Tel Aviv.

10.- Các việc căng thẳng tại Trung Đông.

Ít ra, các nhà báo Á Châu đã có tầm con mắt vừa phải về các việc quốc tế.

CÁC VIỆC QUAN TRỌNG Ở VIỆT NAM

Các việc quan trọng ở Việt Nam được ghi như sau:

- 1.- Vụ Bắc Việt đại tấn công.
  - 2.- Công trình phân công thắng lợi của quân lực VNCH
  - 3.- Vu ủy quyền, sắc luật động viên mới.
  - 4.- Sắc luật báo chí.
  - 5.- Các sắc luật về thuế.
  - 6.- Sắc luật chánh đảng.
  - 7.- Vụ rút lui Quảng Trị và những phản ứng dữ dội của Mỹ, phong tỏa Bắc Việt, tái oanh tạc Bắc Việt.
  - 8.- Mật đàm, dự án thỏa hiệp.
  - 9.- Oanh tạc Hà Nội, Hải Phòng
- Đó là những việc gây xúc động hơn hết. Việc lớn cuối cùng mà người ta đương chờ là thỏa hiệp ngưng bắn.

THƠ TÚ KẾU

Chàng Hùm tìm ta gả viết bài
Bãi xuân giá đắt một tăng hai,
Ta cười: tốt, nhất, xuân, con khi
Rách tả tơi rồi xuân, với ai!

Ta thương các bạn lại thương ta
Viết lách anh em cũng một nhà
Năm Chuột dường như đều đối cả
Tên nào tên này bộ xương ma!

Thằng bốn năm con, đứa nửa tá
Không khéo làm ăn, uống nước lã
Chạy long tóc gãy vuốt mồ hôi
Chỉ đủ chi dùng giữ lấy hơi!

Tội nghiệp, chúng nó tự ví mình
Như chị em ta bán tiết trinh
Hễ gặp nhau đâu cay đắng hỏi
Đạo này «đi khứa» có còn «linh»!

Nhiều đứa nhận mình là đi rạc
Đứng dựa cột đèn mong kiếm chác
Lâu lâu gặp khách qua đường qua
Đi một, hai «đũ» giá rẻ mạt.

Này Hùm nhà người khá lắm không
Hay như cu đất trợn tròn lông?
Hùm nay vện vậy bao nhiêu lượt
Khứa đến mờ đi có được đồng?

Mô phật, nhờ trời chưa đến nổi
Tàn phai hương sắc tạm lại rai

Từ khi bỏ nhà «pun dờ luych»
«Đi» giá bình dân cũng đủ xài!

Tắm thân đi khứa chớp như ghê!
Đã chót sinh ra chọn lấy nghề
Tốt đẹp chẳng do mình kén lựa
Gặt đầu vợ đại lúc người thuê!

Gặp khứa hào hoa, khứa dễ thương
Xếp chi một phút đời lên hương
Còn như vợ phải quân bản tiện
Vừa mất công toi lại đứng đường!

Nhìn lại năm qua, dân thợ viết
Văn đề cớ áo quá long đong
Bảo đang khỏe mạnh lẫn đừng chết
Mất «sở» nhiều anh đứt vất cong!

Nhà là từ họ «Đi», «Đang»
Xuất từ họ «Đi», «Đang»
«Đi», «Đang» «Đi», «Đang»
«Đi», «Đang» «Đi», «Đang»

Hồi xưa, họ «Đi», «Đang»
«Đi», «Đang» «Đi», «Đang»
«Đi», «Đang» «Đi», «Đang»
«Đi», «Đang» «Đi», «Đang»

Quều quào viết, lách cho qua quít
Viết, lách ngày thêm nặng đá đeo!
Bài «trám» lá đa cùng lá mít
Thông tin, nghị luận nhạt phèo phèo!

Một số báo ta lẫn báo Tàu
Không tiền «đóng góp» đã «thăng» mau

Sưởi vàng chữ nghĩa dành ôm hận
Chẳng hẹn bà con... «sẽ gặp nhau»!

Ra đi kèn trống không đưa tiễn
Nghĩa địa năm chung những báo xưa!
Mồ mà nổi hàng quân bất kiến?
Cành Nam ngôn luận gió đung đưa!

Ký giả yêu nghề Trần tấn Quốc
Cùng đành rạp tất Đước Nhà Nam
Đuốc đang sáng tỏ theo chân bước
Bồng lụn tàn theo bóng tối lan

Thiên Hồ xưa nay dữ miệng hùm
Một cây thị chó lá xanh um
Chủ trương «Xây dựng» nhưng ngay xúng
Xúng đứng xây vòng, chết đứng luôn!

«Xây dựng» đương nhiên cóc hợp thời
Chi anh phá hoại sống khơi khơi
Nghe đâu Thiên Hồ nhờ thiên phú
Nướng chả, hầm xương bán chó chơi!

Tú Kếu trời sinh giỏi viết công
Hắn thường khen ngợi gã Kiều Phong
Và cùng Đạo Cây chung cây cày
Nay «bộ ba» này viết bút... lông!

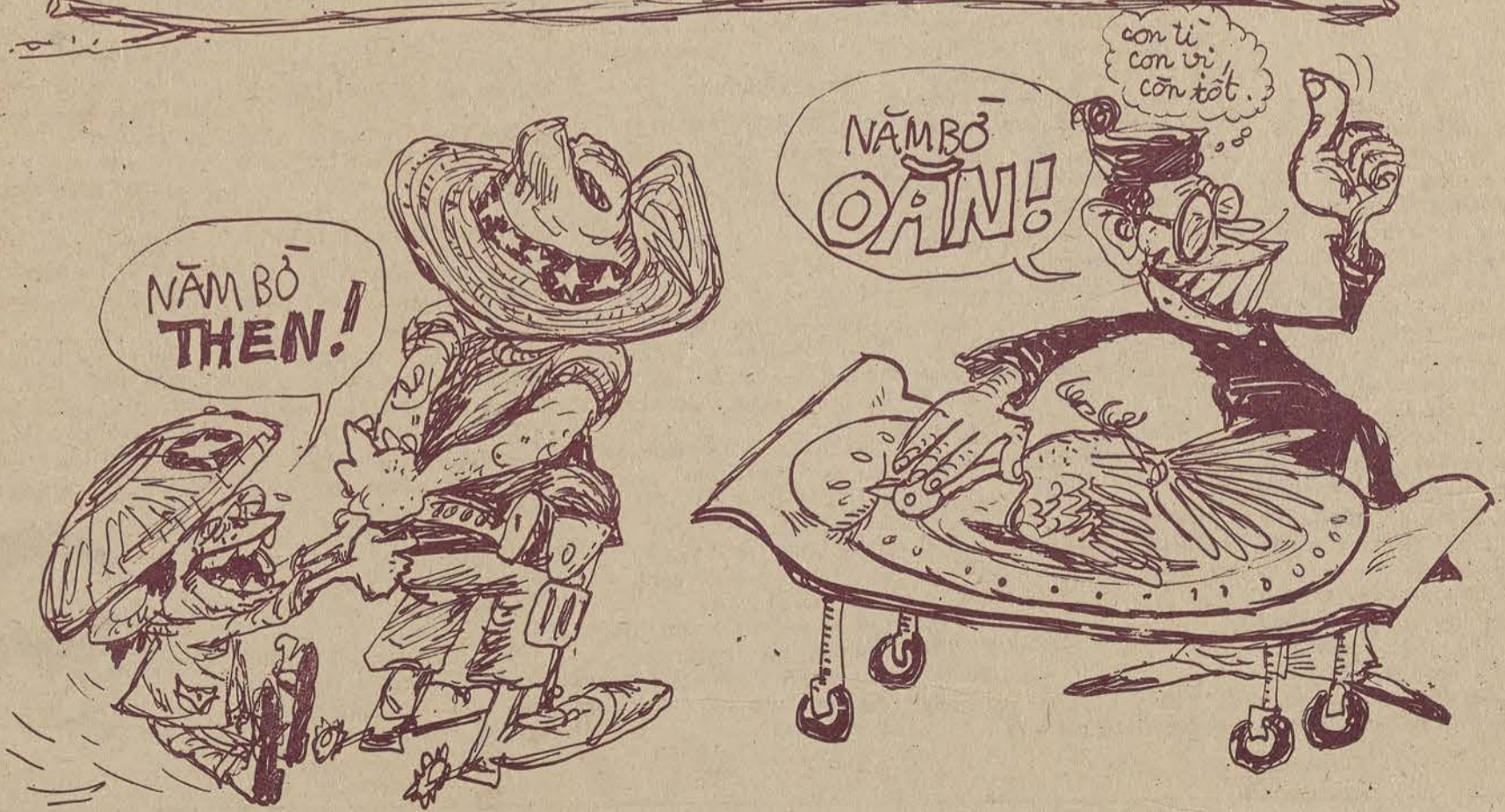
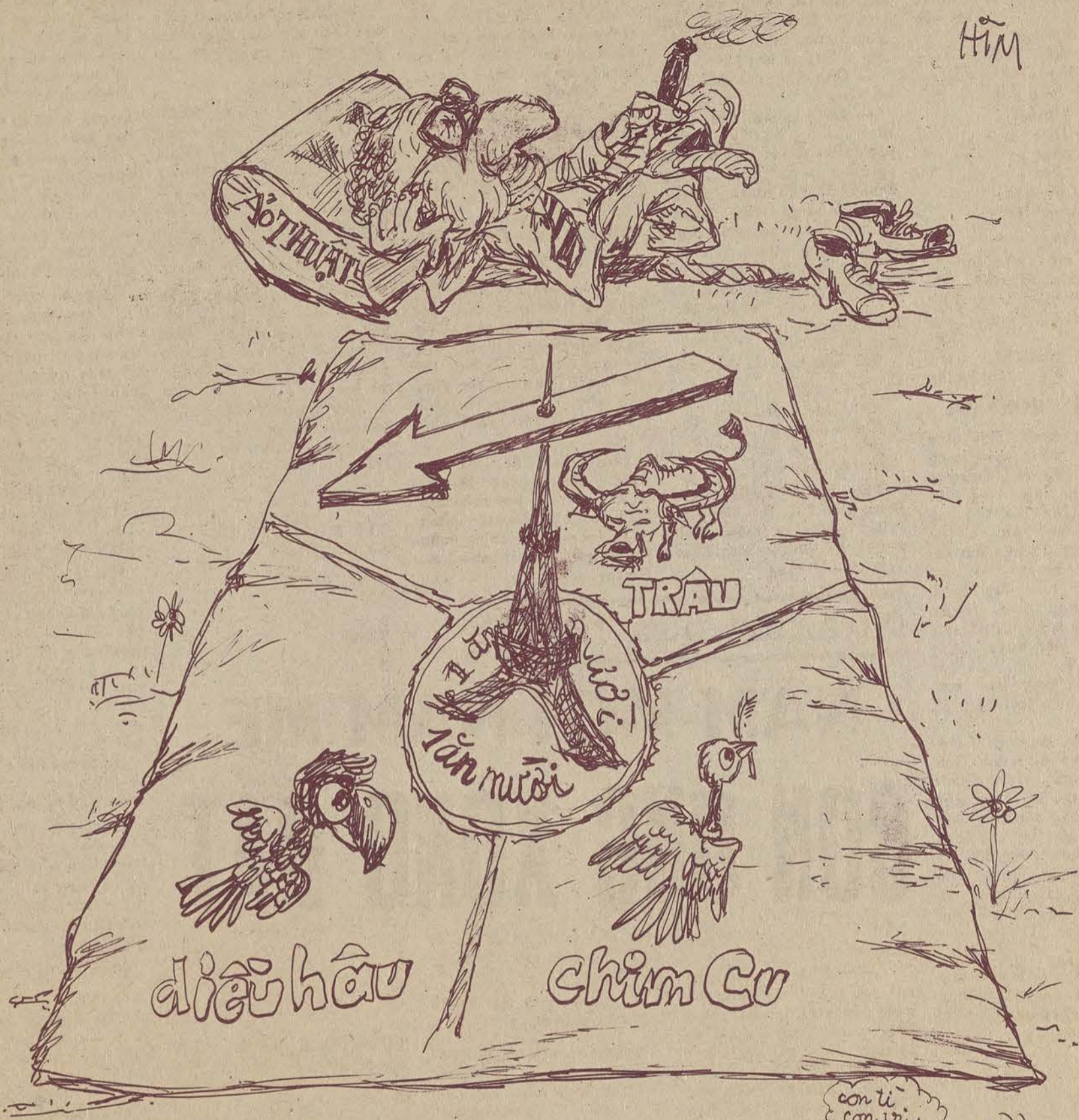
Con Ong hết nọc châm hoa rữa
Xếp cánh năm chơi ngoài nghĩa trang
Ngôn luận nói ra càng ú ớ
Chi bằng mai tớ mở bình khang!

TÚ KẾU

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

HIM

Tết Con Trâu này, nghe nói cả nước An Nam ta sẽ ăn rất lớn đề có dịp năm mới thấy Hòa Bình sắp được "chăm phần chăm"! Bằng chứng là rất nhiều tòa biệt thự của các ông "bự", sau cả tuần ăn nhậu nhảy nhót tung bừng mừng Giáng Sinh và Tết Tây, nay lại được quét dọn sơn phết lại đề chuẩn bị ăn Tết ta theo đúng chương trình!

Tháng Giêng là tháng ăn chơi,
Tháng Hai cờ bạc, tháng Ba chơi gà.

TÁM XẠO tui, vốn nghèo mà ham, bèn đi một đường phở vẫn một gia đình điển hình của dân An Nam ta để xem đồng bào ăn cái Tết "Trâu ota bảo trâu này" ra sao? Và rồi ma đưa lối quỷ đưa đường, **TÁM XẠO** tui đã nhào vô ngay boong gia đình nhà **BÀ CẢ ĐỘI**...

VÀI HÀNG VỀ GIA ĐÌNH BÀ CẢ ĐỘI

Bà Cả Đội quả thực là một đáng hiền mẫu khả kính, mặc dù ông Cả đã đi doong từ năm xưa năm xưa. Bà vẫn ở vậy thờ chồng nuôi con cho đến ngày khôn lớn. Hồi quân đội viễn chinh Pháp còn đánh giặc ở đây, bà đã từng đi ở dợ cho một viên sĩ quan già, đến khi quân đội Huế Kỳ tới, bà lại xoay ra chạy hàng xách những món đồ Pi ếch, gần đây những người anh em Đồng Minh lần lượt gõ hô n, bà đành tạm sinh sống bằng gánh cơm tấm bán ở lề đường cho các bà con lao động xích lô, tác xi lốt lòng mỗi buổi sớm mai.

Tuy vậy! các con của bà đều đã thành người

— Người con trai lớn, anh Hai **CÔNG** vốn là Sĩ Quan phệ binh giải ngũ, về làm công chức lương ba cọc ba đồng tại một sở nọ. Anh này có 1 vợ, 3 tí nhau.

— Người con thứ, anh Ba **QUẬN**, đi lính 6,7 năm trời mới về được cái lon Trung Sĩ lại quanh năm lăn lóc ở các tiền đồn nên cóc dăm lấy vợ. Tết này, anh cũng chẳng được về thăm nhà

— Cô con gái lớn, cô Tư **KỶ**, làm nữ phóng viên cho tờ báo nọ. Người ta nói cô ta đi hùng hục tối ngày, viết rất nhiều, song lãnh chẳng bao nhiêu.

— Cô con gái út, cô Năm **CA**, nhờ có khiếu văn nghệ nên làm ca sô. Năm ngoái, cô ta cũng có đồng ra đồng vô, ăn diện chẳng kém ai. Nhưng năm nay phòng trà phặc mề bu tích, cô đành ở nhà phụ bán cơm tấm với bà mẫu.

Tám Xạo tới phòng vẫn được hân hạnh gặp đủ bốn mẹ con (thiếu cơ anh Ba **Quận**) bèn xin phép vô đề gặp.

CẢM TƯỞNG ĐỐI VỚI TẾT CON TRÂU ?

TÁM XẠO.— Xin bà cùng các anh các chị cho biết cảm tưởng đối với cái Tết con Trâu năm nay ?

BÀ CẢ ĐỘI.— Tết này hả ? Vui lắm, vui lắm, vì đây là lần đầu tiên, tui thấy cái tên của tui có đầy đủ ý nghĩa, và được đồng đảo mọi người nhắc nhở.

ANH HAI CÔNG.— Tôi thì không lạc quan, cũng không bi quan, nói đúng hơn, nếu có vui cũng chỉ vui vừa phải. Với tôi, năm con Trâu là năm «kéo cây trả nợ», tôi sẽ được kéo bằng thích đề trả món nợ 6 xin vừa được vay, và có lẽ sẽ còn kéo dài dài.

CÔ TƯ KỶ.— Theo tôi, Tết con Trâu có lẽ hấp với những kẻ thuộc loại «dầu trâu» hơn hết, cũng như năm Chuột vừa qua hấp với những người khoái mèo chuột.

CÔ NĂM CA.— Con Trâu là loài nhai lại. Bởi vậy tết này tui em nghĩ rằng đồng bào ta sẽ được sung sướng, vì sẽ được năm một chỗ mà nhai lại những gì đã ăn được trong năm qua.

SẼ ĂN CÁI TẾT CON TRÂU RA SAO ?

TÁM XẠO.— Nói chung về mặt tinh thần, Tết này gia đình ta đều cảm thấy vui, nhưng về mặt vật chất, Bà và các anh các chị sẽ ăn ra sao ?

BÀ CẢ ĐỘI.— Ăn chứ ! Cứ nội cái món cơm tấm bán ở của tôi đem về cả nhà ăn suốt ba ngày Tết cũng chưa hết đấy !

ANH HAI CÔNG.— À, còn tôi vừa được vay tiền, lại vừa được dành cho vô số xa xỉ phẩm: Tết này với tôi sẽ là một cái «Tết xa xỉ» cứ ngón hết nội cái món xa xỉ phẩm cũng no béc ké rồi. cần gì phải bánh chưng bánh tét. thật mở đưa hành ?

CÔ TƯ KỶ.— Cái nghề của tôi là sống bằng tinh thần, đâu phải bằng vật chất ? Ba ngày Tết cứ việc nằm nhà đọc báo xuân cũng đủ no. Con nếu không thì vác bút đi viết phóng sự về đồng bào ăn Tết. Thấy mọi người ăn ngon, mình cũng sẽ cảm thấy ngon chứ gì ?

CÔ NĂM CA.— Em thì chỉ cần ca hát chứ đâu cần ăn, hễ cứ ngày nào được ca hát, tất nhiên đó là ngày Tết rồi. Còn nếu không được ca, cứ gọi là ăn vàng cũng chẳng thấy gì là Tết.

ĂN TẾT XONG SẼ LÀM GÌ ?

TÁM XẠO.— Ăn Tết thì như vậy rồi, nhưng Tết nhất xong xuôi, gia đình ta có chương trình, dự định gì mới chăng ?

BÀ CẢ ĐỘI.— Dạ, có chứ ! tôi đã dành dụm được ít tiền đề mua một mó thất lưng. Qua năm mới, cả nhà tôi mỗi người sẽ buộc bụng bằng một cái thất lưng, cho nó vừa có eo, vừa khỏe người, lại hợp thời trang nữa, phải không ạ ?

ANH HAI CÔNG.— Về phần tôi, sang năm con Trâu sẽ xin vợ Đàng đề mỗi năm may ra kiếm được một cái ghế Bô Lão mà ngồi mát ăn bát vàng. Chừng nào ra, tôi sẽ lấy nhãn hiệu Con Trâu là chắc ăn như bắp.

CÔ TƯ KỶ.— Tôi thì sẽ tích cực đóng thuế và viết báo hô hào mọi người đóng thuế thật nhiều cho dân giàu nước mạnh. Tôi sẽ ra tới sẽ ra tới cho các luật 007 có hiệu lực ngay năm, để những kẻ ăn cắp ăn cướp không dám mở mắt nữa.

CÔ NĂM CA.— Qua năm con Trâu, em sẽ xung phong đi hát «chùa» liên miên, khỏi cần cắt xê, chỉ cần cho cơm ngày hai bữa là vui rồi ! Khi nào cần tiền em sẽ đi lái taxi, bắt chước các anh Thanh Vũ, Phượng Bằng. Chứ em là con gái, đi lái Honda ôm, coi kỳ quá ! Cửa đáng tội, em cũng muốn đi bán bar, nhưng nghe nói dạo này các anh lính Mỹ rút đi hết trơn, gái bán bar đối đãi cả lũ, ai dại gì mà nhào vô nữa, phải không anh ?

(Cuộc phỏng vấn đến đây tạm đủ, **TÁM XẠO** vội cáo từ gia đình **BÀ CẢ ĐỘI** và không quên hẹn sẽ trở lại vào **MÙA XUÂN** tới).

Cung Chúc Tân Xuân

Rạp Kinh Đô

ĐÀ NẴNG

SÊU TẾT CHỈ CÓ :

HIỆU BÁNH

Thọ Tháp

Chuyên môn bánh, mứt, kẹo
làm toàn bằng thực phẩm thượng hạng
159, Gia Long—Saigon ĐT : 90.642

PHÒNG THẦU BĂNG NHẠC

Kiosque số 7
Nguyễn Huệ

- THẦU BĂNG
- SANG BĂNG (CHỌN BÀI)

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TẠP HÓA và MỸ PHẨM

Trần quốc Chấn

ISANA
(146, BDG Tax)
Lê Lợi Saigon

ISAMI
(144, BDG Tax)
Lê Lợi Saigon
Tel : 91.783

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Nhà thầu Đại Tân

130 Đ.L. Cách Mạng 1—11 Gia Định

PHONG : 40.347—

TIVI HU

Sửa chòe lấy ngay (Bảo đảm 6 tháng) Xin
điện thoại số 41451 sẽ có chuyên viên đến
tận nhà sửa, hoặc xin đem đến TIVI-RADIO
SÔNG HỒNG 360 Trương Minh Ký
(Trương Minh Giảng nối dài).

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

TẾT LOẠN

NGUYỄN ĐỨC NAM

TRONG đời của một người, ít nhất cũng phải có một lần cảm thấy bởi hời, háo hức, vì mong đợi một cái gì. Cuộc đời của tôi thật tâm thường cho nên cái háo hức của tôi là ngồi chờ bánh chưng chín, bên bếp than hồng, trong cái lạnh căm căm của đêm đông miền Việt Bắc.

Đạo ấy tôi còn nhỏ lắm, chân tay vụng về, trí óc còn non dại nên gói được một cái bánh chưng, đối với tôi là cả một công trình vĩ đại. Bởi vậy, tôi đã thương yêu cái bánh chưng do chính đôi tay dui đục của tôi gói buộc biết là chừng nào!

Tôi đã ngồi ngắm mẹ tôi, chị tôi cả giờ đồng hồ; Tại đã lựa những lá dong thật to, thật tốt; Tôi đã chọn những miếng thịt thật ngon; Tôi đã lấy những đũa lạt thật chắc; Rồi tôi múc gạo nếp, đậu xanh đổ lên lòng lá dong, tôi vùi miếng thịt vào giữa khối gạo và đậu xanh đó; Rồi tôi gói lại theo hình khối vuông vức; Rồi tôi cột lạt ngang dọc, thành những ô vuông cắt nhau đẹp mắt. Gói một cái bánh chưng, chỉ có ngần ấy động tác nhưng tôi đã hi hoáy cả giờ đồng hồ mà cái bánh chưng của tôi nó vẫn meo meo, trông kỳ kỳ làm sao ấy!

Thế nhưng đó là công trình của mình, mình đã đổ mồ hôi vì nó nên mình thương nó, cũng như một bà mẹ vì mang nặng đẻ đau, và nuôi nấng con vất vả nên đã thương yêu con mình hết lòng hết dạ, dù đứa con ấy có xấu xí đến đâu chăng nữa.

Bởi thế, từ khi bỏ chiếc bánh chưng nhỏ bé của tôi vào nồi, tôi không còn thiết đi đâu chơi nữa, tôi nhấp nhòm ngồi canh chừng, chỉ muốn nhìn bánh chín ngay để xem chiếc bánh thương yêu của tôi ngon lành ra sao.

Sau khi dọn dẹp nhà cửa, bày biện hoa quả lên bàn thờ, Mẹ tôi và chị tôi đến ngồi với tôi bên nồi bánh và kể cho chúng tôi nghe về những cái Tết tương bưng, những ngày Xuân Hà Nội, những hội hè đình đám, những trò chơi mà mẹ tôi đã vui hưởng khi bà còn trẻ, khi bà còn là cô con gái đẹp có tiếng ở làng Bạch-Mai, Hà-Nội.

Chúng tôi nghe truyện đến thần thờ Hà-Nội đó nhưng đối với chúng tôi bây giờ nó xa vời quá! Mẹ tôi và chúng tôi theo thầy tôi lên đây, một tình lý thuộc miền cao nguyên Bắc Việt, khi thầy tôi được bổ nhiệm chức thăm phán Tòa An-Vinh-Yên, đã gần hai năm nay. Chúng tôi đã ăn gần hai cái Tết tại đây và những hình ảnh về Tết tại Thủ-đô chỉ còn là những vết mờ nhòa. Chúng tôi nghe mẹ tôi kể về ngày xuân Hà-nội như nghe truyện cổ tích, như nghe kể về một Thiên-đường đánh mất nào đó.

Tết năm qua, tôi còn được diện quần áo đẹp, bộ quần áo Tây mới, mang từ Hà-Nội lên. Nhưng năm nay bộ quần áo ấy đã rách rồi, tôi chỉ được mẹ tôi may cho một bộ quần áo ta trắng bằng vải trúc bầu. Đôi giày «bốt tin» cao cổ cũng đã «há mồm» và được thay bằng một đôi dép cao su. So với năm ngoái thì Tết

năm nay, tôi không «diện kếng» bằng, so với lũ trẻ tỉnh nhỏ thì tôi vẫn còn «sang hơn nhiều».

Sự thay đổi của tôi, dù nhiều nhưng cũng không đáng để ý vì tôi là con trai còn con nít. Riêng chị tôi thì sự thay đổi trên y phục đã thấy rõ. Tết năm qua, chị tôi mặc áo dài nhưng, quần sa tanh trắng bó, đi giày dăm, cổ đeo kiềng vàng, tai mang hoa tai cánh bèo, trông thật là đẹp. Tôi đi bên chị, đến đâu cũng nghe thấy những lời khen ngợi, xuýt xoa:

— «Con gái đầu lòng cụ An ăn mặc tận thời quá! Gái Hà Nội có khác, xinh οι là xinh!...»

Thế nhưng, theo năm tháng. Bộ quần áo ấy đã trở nên vụng. Nó vụng không phải vì lỗi thời, vì rách ú mà vì chị tôi lớn mau quá, đang là cậu bé, chị tôi đã thành một thiếu nữ đầy thì, cho nên áo nhưng, quần sa tanh và giày cao gót đã cộc, đã chật mất rồi. Ở tình lý nhỏ bé này hàng vải đẹp cũng có nhưng quá đắt. Hơn nữa, thầy tôi thường bảo:

— Đây không phải là thủ đô, mình nên may mặc làm sao cho giống đồng bào địa phương, đừng diện «tân thời quá», thấy rõ sự cách biệt, không nên.

Thế là chị tôi bắt buộc phải rời bỏ thời trang Hà Nội. Thay thế cho chiếc áo dài nhưng màu huyết-đỏ, Mẹ tôi may cho chị tôi chiếc áo dài bằng lụa Hà-Đông, màu nâu non, thay quần sa-tanh bằng quần trúc bầu và thay giày cao gót bằng đôi guốc son. Thầy tôi và mẹ tôi thì hoàn toàn không sắm sửa, may mặc gì cả. Mẹ tôi mang bộ đồ Tây của thầy thời ra chải, và mang chiếc áo gấm— mà mẹ tôi nói là áo cưới của mẹ— ra hong nắng hanh rồi gấp lại và để dưới chiếu nằm cho thẳng nếp.

Tôi mơ hồ cảm thấy có một sự «đi xuống» của gia đình, của giai-cấp. Sự đổi thay của lớp áo mặc ngoài không hẳn vì lý do muốn hòa mình với dân chúng tình lý mà có lẽ do một nguyên nhân nào đó mà trí óc non nớt của tôi chưa nhận rõ. Tôi chỉ biết rằng: năm nay, thầy tôi có vẻ ru ru nhiều và mẹ tôi bị lây cái ru ru—đó nên không sửa soạn chào đón xuân sang một cách hân-hoan, hớn hớn như năm trước. Tôi thường hỏi chị tôi thì chị tôi lắc đầu nói: «Không biết», hoặc: «Chuyện người lớn làm sao trẻ con hiểu được!»

Dù sao thì tôi cũng vui với bộ quần áo ta trắng

bằng vải trúc bầu mới, với đôi dép cao su mới, với cái bánh chưng tự tay tôi gói và với những hình ảnh những khung cảnh, những sự việc tươi đẹp của ngày Tết được mô-tả qua trí tưởng tượng phong phú và ngây dại của tôi.

Mẹ tôi vẫn kể chuyện, thỉnh thoảng ngừng lại để liệng bã trâu hay tiem miếng trâu mới. Chị tôi vẫn say sưa nghe giọng kể chuyện hấp dẫn của mẹ tôi, đôi lúc cho thêm củi vào bếp hay thổi lửa cho than hồng lên. Tôi ngả mình xuống chiếu, đầu gối lên tay và tâm trí chìm vào giấc ngủ dễ dàng bởi giọng kể êm đềm như lời ru của mẹ tôi. Trước lúc đi vào giấc ngủ thực sự, tôi còn cảm thấy bàn tay mềm mại của chị tôi vỗ nhẹ lên vai với những tiếng gọi thức dậy; Đồng thời tôi cũng nghe thấy mẹ tôi bảo:

— Thôi, để cho chú ấy (mẹ tôi thường gọi tôi bằng tiếng «chú» thân mật đó) ngủ đến giao thừa gói chú ấy dậy đốt pháo, vớt bánh chưng một thế. Chú ấy lớn ra phết rồi đấy chứ? Năm ngoài, dẫn đến nhà ông Bá Hộ, bảo ra sân chơi với con gái ông Bá còn xấu hổ, năm áo mẹ chẳng nhường không chịu đi, năm nay đã biết gói bánh một mình rồi, chóng thật! Tết này, dẫn đến nhà ông Bá, hỏi đùa chú ấy có muốn lấy con gái ông ta không, xem chú ấy tính sao...

Những tiếng cười ròn rã, trong lành của mẹ và chị tôi nổi lên tường chừng như phá tan bầu không khí thanh vắng, im lặng tại căn bếp rộng của ngôi nhà meo meo với vườn ruộng bao la như trang trại này. Tôi ngủ say sưa trong thanh âm của những tiếng cười đó và trong giấc ngủ, tôi mơ những giấc mơ thật đẹp tươi, vui vẻ; Trong đó, tôi nắm tay con bé con của ông Bá Hộ giàu nứt đổ đổ vách, ruộng ngàn mẫu, trâu cả trăm con (và chính ngôi nhà này cũng là của ông, chính phủ trưng dụng cho gia-đình tôi ở) chạy tung tăng trong vườn mận, vườn đào, trái chín đỏ cả một khoảng trời...

Tôi choàng tỉnh khi nghe những tiếng nổ âm âm, những tiếng liên-thanh như xé trời khuya. Đã giao-thừa rồi ư? Pháo cối nhà ông Bá-Hộ đã nổ rồi sao? Những bánh pháo nhà ai mà nổ ròn rã, dài không muốn dứt như thế? Tôi phải dậy, thay quần áo mới, xem mẹ cúng giao- thừa, đón thầy tôi đi hái lộc về xống đất, Tôi phải chuẩn bị những câu chúc tốt lành để mừng tuổi

thầy mẹ tôi để được thầy mẹ tôi «phát rón» chứ!...

Tôi vừa lồm cồm bò dậy thì đã thấy chị tôi ở bên cạnh, mặt tái mét, chân tay run rẩy, nói không ra lời:

— Dậy mau, xếp quần áo chạy loạn, em! Tây và Việt Minh đang đánh nhau to lắm ở bên kia sông. Tây sắp tràn qua đây rồi, dậy mau!

Nghe đến Tây là tôi giật thót mình: Cái gì chứ Tây thì tôi sợ lắm. Chớ ngại tôi khàng sợ vì thầy tôi đã dạy tôi cách chạy chó và đánh chó, Ma tôi cũng không sợ vì mẹ tôi dạy tôi mấy câu thần-chú trừ ma và nhiều khi chị tôi và tôi ra vườn đua với ma trôi từ bên nghĩa địa bay sang. Nhưng tôi sợ Tây vô cùng. Hồi bé, ở Hà nội, gần nhà tôi có trại lính của Tây, mỗi khi chị tôi đeo tôi bằng xe đạp đi học qua là lũ lính Tây ùa ra chọc ghẹo làm chị tôi phải cuống cuồng đạp xe chạy mau. Một lần, vì sợ quá, chị tôi mất thăng bằng suýt ngã làm cho bàn chân của tôi đưa vào bánh xe, bị những nan hoa nghiền đến sưng vù, cả tháng chưa hết đau. Còn nữa, nhiều thằng Tây say đến khu phố tôi ở, nhà nào cũng xô xạc vào, rượt đuổi con gái đàn bà chạy tán loạn, nhà nào đóng cửa kịp thì bọn nó đập cửa, la hét rầm rầm. Đó là ở giữa thành phố mà chúng nó còn làm loạn như thế, chắc chắn ở miền quê, chúng còn phá phách, hung hãn hơn nhiều? Tôi sợ nhất là bọn Tây đen, đen thui như cột nhà cháy, mắt trắng dã, mọi thâm xi, tóc quần tít, thấy con nít chúng tôi ở đâu, thường mò tới dọa nạt, nhe hàm răng trắng nhờn ra, tưởng như sắp sửa ăn tươi nuốt sống trẻ con chúng tôi đến nơi rồi.

Nỗi lo sợ ấy, từ khi lên miền cao nguyên này, tôi đã quên băng đi, không ngờ đêm nay, nó lại đến. Nó đến đột ngột, nó đến trong lúc lại đang háo hức mong chờ mùa xuân mới, khiến cho tôi kinh hoàng đến tột cùng.

Tôi bật dậy, không một chút ngái ngủ và chạy thảng đến tủ quần áo, vợ vội mảy bộ nhét vào cái tay nài. Mẹ tôi cũng đang cuống cuồng thu dọn một ít vật dụng cần thiết, xếp vào một cái thùng. Chị tôi nhét quần áo, những món nữ trang vào cái thùng thứ hai. Thấy tôi không mang theo món gì cả, trừ một cái cặp da. Bộ quần áo mặc nhà đã được bỏ ra và thay vào đó một bộ quần áo vải nâu như quần áo nông dân. Thầy tôi đã cái dạng thành một nhà nông nhưng cặp kính trắng gọng vàng chưa làm cho Thầy tôi thoát xác hẳn. Hơn nữa, cái

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

phong thái tri thức, dáng dấp nho nhã của thầy tôi trong bộ quần áo nông dân lại càng dễ nổi bật lên một sự tương phản. Mẹ tôi, chị tôi đã thay quần áo cánh và tôi cũng đã thay bộ quần áo cũ, màu hương khói, đã sờn vai, rách cổ với áo trấn thủ cọc tay. Đạn mọc chẻ của Tây từ bên sông cái bắn sang đã nổ rất gần nhà tôi. Những tiếng súng nhỏ thì nhau nổ, ròn hơn tiếng pháo. Tôi nghe văng vẳng đàn đây tiếng la hét, rên la, gọi nhau ới ới.

Mẹ tôi gặp đôi một chiếu hoa đã cuộn lại và choàng vào mình tôi. Nhét vào túi áo tôi một gói giấy nhỏ, mẹ tôi nói qua hàng lệ rừng rung:

— Đây là tám lạng vàng và sợi giây truyền vàng của mẹ, con giữ lấy, nếu Thầy Mẹ có mệnh hệ nào hoặc lạc thầy mẹ thì đem đổi cho người ta mà sống qua ngày...

Ở ngoài cổng nhà tôi có tiếng chó sủa. Thầy tôi bước ra hiên. Trong bóng đêm, một người đàn ông mặc bộ đồ kaki màu xanh đậm, cầm một chiếc đèn bấm soi đường, chạy vào sân nhà tôi. Đến trước mặt thầy tôi, ông ta nói qua hơi thở dồn dập:

— Băm cụ, Tây đã tràn sang bên này sông rồi. Chúng nó đang lắm. Hiện làng Đoài đã bị chúng chiếm và đang bị phóng hỏa. Cụ bà, cô và cậu đã thu xếp hành lý xong chưa, cụ cho chạy ngay kẻo không kịp?

Đó là một người tùy phái trong tòa án, thường hay dẫn tôi đi chơi trong sân tòa án, hái me cho tôi ăn trong những lần tôi đi học về sớm ghé vào nơi ấy đón thầy tôi về.

Thầy tôi đáp, tuy giọng thật bình tĩnh nhưng tôi thấy nó cũng đứt quãng ở một vài chỗ:

— Cảm ơn chú Đào nhiều chúng tôi sửa soạn xong và đi ngay bây giờ đây... Chú về mau, cho thím ấy và các cháu chạy đi là vừa... Chúng ta hẹn gặp nhau ở Tam-Đào, nếu không có gì trở ngại...

Người đàn ông tên Đào ngập ngừng:

— Băm cụ, cụ bà và cô, cậu có nhiều đồ nặng không, để con mang đỡ? Nhất là đồ đạc của cụ nữa?...

Thầy tôi cười nhẹ:

— Cảm ơn chú, chúng tôi mang ít lắm, chỉ có một gánh thôi, con cháu của tôi và mẹ nó thay nhau gánh được rồi. Còn tôi, bao nhiêu đồ dùng, tôi bỏ cả,

chỉ mang những giấy tờ cần thiết của tòa án mà thôi.

Cảm ơn chú, chú đi nhé! Chú Đào đáp thật lễ phép rồi cúi đầu chào thầy tôi và mẹ tôi rồi bước mau ra cổng. Quay lại chỗ mẹ tôi, chị tôi và tôi, thầy tôi hát hèm:

— Thôi, mình đi mau! Tình thế này nguy-nạn lắm rồi, không biết có chạy kịp đến Tam-Đào hay không đây? Tôi chỉ sợ Tây nó nhậy dù chặn đầu mình!

Nói xong, thầy tôi bấm đèn pin đi trước. Mẹ tôi một tay xách tay nải, một tay nắm tay tôi bước theo. Chị tôi gánh hai cái thùng quần áo, chạy sát bên tôi. Đang là con gái Thủ-Đo, con nhà tuy không giàu nhưng khá giả, ngày ngày chỉ biết cắp sách đi học, bây giờ chị tôi phải gánh hai thùng vật dụng nặng nề, chạy trong đêm tối, lạnh cóng như thế này, tôi không biết chị tôi chịu đựng được đến bao giờ?!

Trên người thầy mẹ và chị tôi mỗi người một chiếc áo len đan ngắn tay và tôi chiếc áo bông gọi là áo trấn thủ, trông chẳng khác gì cái áo «gi-lê» của những người mặc veste, giữa đêm đông lạnh cóng này, trong sương, trong gió, làm sao chịu thấu? Tôi thấy lạnh run lên, hai hàm răng va vào nhau cầm cập. Tuy nhiên, chỉ một thời gian ngắn, bước vội bước vàng, ngã sấp ngã ngửa, tôi quên cả lạnh và cảm đầu cầm cập chạy theo mẹ tôi.

Chẳng bao lâu, từ phố chợ, gia đình tôi đã chạy về đến làng mạc ngoại ô và chạy qua cánh đồng rộng bao la. Ở đây, hoàn toàn trống trải nên gió lạnh từ

bốn phía ùa về, không biết che đậy từ hướng nào. Ở đây, chờ đồng trống, tôi nhìn thấy làng Đoài đang chìm đắm trong biển lửa. Lửa bốc cao. Lửa soi sáng cả một khoảng không gian. Lửa nhày múa như thần chết. Lửa lan dần, loang rộng như nước vỡ đê. Rồi chắc hẳn sẽ lan sang nơi tôi ở, lửa sẽ đốt cháy nhà tôi, bao nhiêu đồ dùng cũng như đồ chơi và sách vở thân yêu của tôi? Rồi lửa cũng sẽ thiêu rụi cả nồi bánh chưng, trong đó, có cái bánh chưng nhỏ bé xinh xinh là niềm hy vọng, niềm vui niềm mơ ước và sự háo hức chờ đợi của tôi nữa? Nước mắt tôi muốn trào ra nhưng tôi cố mím môi, cố ngăn giòng lệ để bước cho kịp Mẹ tôi đang bước thấp bước cao trên bờ ruộng gập ghềnh, lồi lõm vết chân trâu

Trong khung cảnh bao la của ruộng đồng, tôi thấy lỗ nhỏ bóng người. Họ cũng gồng gánh, dắt diu, bồng bế nhau đi trên bờ ruộng (và đôi khi đi cả xuống ruộng nếu ruộng ấy không ngập nước) như gia đình tôi. Họ đang lắm. Trong ánh lửa cháy từ làng Đoài chiếu sang, tôi thấy những bóng người chấp chôn như những bóng ma. Họ là dân làng Thượng, làng Hạ, làng Đông, làng Đoài hay là dân quận, dân tỉnh, cái đó không cần rõ, chỉ biết rằng họ là dân chạy loạn, họ là những người bỏ nơi chôn nhau cắt rốn đi tìm sự sống.

Họ đi như bị ma đuổi. Họ đi không ngừng nghỉ. Họ đi như không biết mệt là gì. Họ dự tính lên núi vì họ cho rằng bọn Tây quen bơ sữa, xa hoa phù phiếm chỉ có thể sống và chiếm miền đồng bằng còn miền núi thì chúng hoặc không sống được không chiếm được hay là không thèm chiếm làm gì.

Gia đình tôi bị trộn lẫn vào khối đồng khổ sở đó, bị cuốn lời bởi đám người đó như bọ bèo trôi theo dòng thác lũ, càng ngày càng xa đồng ruộng về đến gần rừng núi hơn.

Tờ mờ sáng, đoàn người chạy loạn đã đến được bia rừng. Cánh đồng lúa đã được bỏ lại đằng xa. Nơi đây, đất trộn lẫn với sỏi đá khô cằn, cây cối mọc lên thưa thớt và thầy tôi là cây đại, khó lòng tìm thấy một cây ăn trái. Rừng xanh tuy đã thấy ở trước mặt nhưng khoảng cách chắc cũng còn khá xa. ít nhất cũng còn phải đi tới năm, mười cây số nữa.

Tiếng súng nghe nhỏ dần chứng tỏ bọn Tây đã bị bỏ lại quá xa. Đám đồng chạy giặc buồng thúng mủng,

gồng gánh, đồ đạc, ngồi thờ, ngồi bóp chân hoặc làm những việc vệ-sinh cá nhân lật vật khác.

Gia đình tôi tìm được một khoảnh đất bằng, có cỏ mọc lưa thưa, bên một khóm hoa dại, dường như là loài mấu-đơn rừng, để nghỉ ngơi chân. Sản chiếc chiếu ở trên vai, tôi trải xuống cho thầy, cho mẹ, cho chị tôi ngồi. Gia đình tôi quây quần trên mảnh chiếu

đó. Nếu bây giờ được ở nhà và không phải chạy loạn thì vui biết là chừng nào! Tôi nghĩ ngay đến một canh tam-cúc tay tư và người được bao giờ cũng là tôi vì đã bao nhiêu lần chơi rồi, nếu thua là tại khờ nên những người được phải trả tôi số tiền tôi thua, còn như nếu tôi được thì tôi lấy luôn, coi như một sự tự nhiên vậy.

Đã lâu chưa đi bộ xa và cũng vì chưa bao giờ đi một quãng đường dài như thế này nên hai chân tôi cứng lại, sưng và lên. Trong khi chạy, chỉ nghĩ đến giặc ở phía sau, tôi không biết đến nỗi đau nhức, mỏi mệt. Bây giờ, tôi mới thấy s âm, tê-dại toàn thân. Tôi ngồi cong lưng xuống bóp chân, bên tôi, mẹ tôi và chị tôi cũng khàng hơn gì. Những đôi chân thiếu nữ và đàn bà không quen lội suối băng rừng đã sưng tấy lên và rướm máu. Thầy tôi, tuy là đàn ông nhưng là đàn ông thành thị, là ông Tòa, đi đâu một bước cũng có xe đưa đón, bây giờ phải chạy bộ suốt đêm, tôi chắc thầy tôi cũng đau nhức, mỏi mệt lắm nhưng thầy tôi phải cố gắng chịu đựng để chúng tôi an lòng mà thôi.

Ngồi bó gối bên mếp chiếu, đôi mắt Thầy tôi, qua làn kính trắng, trở nên xa vời lạ lùng. Dường như Thầy tôi đang nghĩ ngợi điều gì quan trọng lắm. Một hồi lâu, Thầy tôi bảo Mẹ tôi:

— Tình thế này có lẽ còn gay go lắm và mình còn

phải chạy rất xa, lên đến Tuyên-Quang, Thái-Nguyên không chừng; Bà có mang được chút gạo nào theo thì bảo con nó nấu cơm, ăn sớm cho chắc bụng mà chạy!

Mẹ tôi lời một bọc gạo từ trong thúng ra cùng với cái nồi con. Đổ gạo vào nồi xong, mẹ tôi đưa cho tôi một cái hồ và dặn:

— Con hãy đi vòng quanh đây, xem ở đâu có nước, múc cho Mẹ một hồ này để Mẹ nấu cơm. Trong hay đục gì cũng múc nghe con!

Tôi sung sướng bụng hồ đi. «Ra tôi cũng giúp ích được một phần nào cho gia đình lúc này, chứ!» Với ý nghĩ ấy, tôi băng băng đi xuống con đờ g độc, về phía rừng. Ở đó, tôi thấy một vũng nước rất sâu, miệng tròn như cái giếng, có lẽ trước đây, do một số người nào đó đào lên khi họ đi qua đây để vào rừng.

Nước trong giếng rất trong xanh. Nhưng tôi vừa nhúng miệng hồ vào nước, tôi thấy một đám đĩa từ dưới nước ngoi lên như muốn bám vào miệng hồ. Tôi muốn rưng rời chân tay và suýt nữa làm rớt chiếc hồ nếu không kịp định thần để nghĩ đến những người thân yêu đang chờ nước để nấu cơm ăn. Thật nhanh, tôi lấy một cánh cày khô nhúng xuống nước và khuấy động đầu cánh để cho lũ đĩa đói bám chặt vào.

Cùng lúc đó, tôi dim chiếc hồ sạch xuống ngập nước, ở một chỗ khác và trong chớp mắt, tôi đã có một hồ nước. Trong sạch thì không chắc như đĩa thì yên chỉ là không có một chút nào kịp chui vào hồ cả.

Lúc tôi về đến chỗ tạm trú thì thấy Thầy tôi đang bê cành cây khô làm củi. Mẹ tôi đang xếp ba cụ đá làm bếp và chị tôi đang cời lá khô lại thành nhóm lửa. Nồi cơm được bắc lên bếp với sự canh chừng của cả bốn người trong gia đình. Chẳng bao lâu cơm chín, thơm phức. Mẹ tôi lời trong thúng ra một giỏ lạp sườn. Lạp sườn được hơ trên than hồng, cháy sèo sèo, mở giỏ xuống than, mùi

XEM TIẾP TRANG 42

Một ngày của thầy trò Văn Khe

Ký giả Văn Khe ngồi dài người ở quán cà phê. Từ sáng đến giờ hẳn đã uống đến ly cà phê đen thứ ba và hút hết tiêu một gói rưỡi thuốc lá Bastos luxe, Hào tự nhủ rằng có lẽ mình bị táo bón mất vì uống quá nhiều cà phê và hút quá nhiều thuốc lá.

Miệng Văn Khe cay xè và nhạt thèch, ở những bàn bên cạnh đám bạn bè ngồi bàn tán xôn xao về luật 007.

Những vị chủ báo nói đều có lý, và vị chủ báo khá ái của Văn Khe thực hiện đúng lời nói. Ông ta tổ chức một bữa ăn nhậu mời tất cả anh em tòa soạn làm một phát chia tay rất là náo

nùng ai oán. Con người cạn đến không còn tới một gam tinh cảm như ông quản lý của tòa báo cũng phải ngậm ngùi mời mỗi anh em một điều thuốc lá ba con số năm (555), giọng run lên như hạt theo kiểu ốp pê ra của hai ông ca sĩ hội chánh Đoàn Chính và Bùi Thiện:

— Thôi từ nay già từ nghề làm báo, hút với tôi một điều thuốc này trước giờ chia tay để nhớ đến nhau...

Văn Khe suýt nữa thì khóc rống lên vì cảm động, trong suốt mười năm trời làm việc và lãnh tiền nơi ông quản lý, chưa có lần nào ông quản lý nói với Khe được một câu chí tình như vậy, mỗi tháng hai lần phát tiền lương, ông quản lý không có một lần ngược mắt lên nhìn Văn Khe, ông cầm cúi trên quyền số chỉ thu một tay liệng cuốn biên nhận ra cho Văn Khe:

— Viết ký tên, anh nhớ trừ đi số tiền ba ngàn hai trăm mười lăm đồng mà anh đã vay trước hôm mười lăm tháng tư, hồi mười một giờ ba mươi hai phút.

Ông quản lý có trí nhớ siêu việt, hình như hầu hết các đảng quản lý của tất cả những báo trên thế giới đều có trí nhớ ngang ngửa nhau và đều có bộ mặt khó như nhau, bộ mặt kinh

niên táo bón. Vậy mà hôm ấy, hôm chia tay náo nùng ấy, ông quản lý đã nói được một câu «ớt» đến như thế, Văn Khe không cảm động sao được. Tác phẩm của Quỳnh Giao, của Lê Hằng cũng không thể «ớt» được bằng.

Văn Khe đã thất nghiệp được bảy ngày chân, hẳn không còn dám đi xe bốn bánh nữa, chiếc xe Simca Arond của Văn Khe phải để ở nhà cho đỡ tốn xăng, ngày ngày hẳn lên quán cà phê cạnh tòa báo xưa ngồi nghe ngóng tình hình Thăng đàn em Yếu Ti, ký giả nghị trường Yếu Ti xách chiếc xe Honda chạy đôn chạy đảo khắp nơi, mỗi lần Yếu Ti ra đi, Văn Khe không quên dặn:

— Yếu Ti, mày lên thử Quốc Hội coi xem có cha dân biểu nào cao hứng ra báo không, mày thử tưới hạt sen đi cho tao.

Bộ mặt Yếu Ti trước kia lém lỉnh, lâu tôm lâu cá như thế nào mà bây giờ trông cũng ra vẻ ử dật:

— Bộ chẳng cần phải nói, con có xui đại nhiều tháng làm rồi, nhưng chưa nước non gì bố à.

Buổi sáng hôm nay Văn Khe lại ngồi chờ Yếu Ti như như mọi khi, Yếu Ti chưa về, tại làm sao hôm nay hẳn lại về muộn như vậy, có chuyện gì chăng. Mùi nước lèo phở bốc lên thơm ngào ngạt làm Văn Khe thấy đói bụng, hẳn đếm lại số tiền còn trong túi, hẳn tự nhủ không được rồi, mình chỉ còn hơn trăm đồng bạc, trăm đồng bạc này rất có thể Yếu Ti xin nốt để mua xăng. Hãy quên phở, quên đói.

Trời ngoài đường mỗi lúc một nắng gay gắt, bàn bện cạnh bọn công nghiệp đang nói đến một tờ đại nhật báo Văn Khe nghe được tiếng còn tiếng mắt:

— Đông địa lắm, chúng mày biết rằng hẳn đã đóng ký quỹ hai mươi triệu đồng rồi, cho mỗi tháng ký giả một chiếc xe La Dalat nhé, dù mẹ tao mà nói lão tao cứ là con chó.

Văn Khe cố lắng nghe, nhưng hẳn không còn nghe thấy gì nữa, Văn Khe rất muốn sang hỏi cho ra lẽ, nhưng không thể được, còn sĩ diện chứ, đầu sao thì Văn

Khe cũng thuộc vào hạng đàn anh. đàn anh không thể hạ mình hỏi đàn em về một chỗ làm việc, có đôi chét thì thôi.

Chiếc xe Honda của Yếu Ti phóng với tốc lực dễ nề, đến trước bờ hồ nó phóng một phát bay lên tận vỉa hè, chiếc xe đứng dừng lại, Yếu Ti xuống xe gọn gàng, đứng xe chỉ trong một phút đồng hồ, hẳn chạy bay vào quán, đôi mắt đảo đảo nhìn quanh, rồi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Văn Khe, cố gắng nói khe:

— Bố biết gì chưa bố?
— Biết gì mà?
— Một tờ đại nhật báo sắp ra đời tờ báo của nhà đại tỉ phú Lê Văn Bi, ông vua tiệm cầm đồ bình dân...

— Đã đóng hai chục tờ rồi phải không?

— Bố biết rồi?
Văn Khe làm tỉnh:

— Hân cộn cho mỗi tháng thợ viết một cái xe La Dalat?
Yếu Ti la lên:

— Trời ơi, thế thì bố biết trước con rồi,

Văn Khe nhếch một nụ cười ra cái điều không lấy gì làm quan trọng cho lắm:

— Tao chỉ biết sơ vầy thôi, có nghe nói, nếu mày biết tường tận từng chi tiết mày nên tường trình cận kề.

— Dạ, thế thì được, con xin tường thuật như sau, tờ báo tên là Đại Ngụ Nhật Báo, chủ nhiệm là Nguyễn bá Đờm, tòa soạn đặt tại đại phòng ngủ Đại Thế giới.

— Mẹ, cái gì mà toàn là đại không hả mày?

— Dạ cái gì cũng vĩ đại hết trơn hà.

— Vậy hà.
Yếu Ti hít hà một phát:

— Tiền bạc như nước, ngon thấy mẹ đi bố à.

— Nhưng ăn nhậu chó gi đến mình.

— Con phải bắt mối, bắt bằng được mối này, con tin rằng mình sẽ làm được,

Văn Khe cũng thấy hơi rung động trong lòng, nhưng hẳn vẫn e dè:

— Nèn cần thận, tao có kinh nghiệm nhiều, ăn được tiền tư bản không phải chuyện dễ đâu con. Nếu in báo mà cũng dễ nhưng in gạch bóng thì hơi có bao nhiêu kẻ đã làm nghề báo hết rồi.

Yếu Ti toét miệng cười:

— Thôi bây giờ mình ăn cái gì đã bố, con đói lắm rồi.

Văn Khe thương hại thẳng đàn em thân tía:

— Mày ăn phở đi, tao về nhà ăn cơm.

— Bố không ăn?
— Tao không đói.

— Con bao bố mà.
— Mày có tiền?

Yếu Ti nhe răng cười, nó giờ cái cổ tay ra, cổ tay đeo đồng hồ còn hẳn trên vết trảng. Văn Khe hiểu tại sao thẳng đàn em Yếu Ti có tiền, Yếu Ti tiếp:

— Con hấp cái đồng hồ rồi bố à.

— Văn Khe chỉ hừ hừ, bây giờ có xì và Yếu Ti cũng bằng thừa, nó luôn luôn hành động trước khi nói với Văn Khe, Văn Khe thờ dài:

— Bạn sau mày đừng làm thế nữa, coi mặt quá không được, đầu đến nổi nào, tao với mày làm việc chung với nhau suốt bao nhiêu năm trời nay, mình mới thất nghiệp đấy mà, đầu sao thì nhà tao vẫn còn cơm cho mày ăn, mày...

Yếu Ti gạt phắt đi, nó gọi liền hai tờ phở tái nạm gân rừ:

— Thôi bố ơi, không phải lúc bố xét xà bông con, ăn đi, no cái bụng rồi mình bàn công chuyện làm ăn.

Văn Khe vẫn cau có:

— Mày nói cứ như vồ được việc ngay, ai mời đâu, tao nói cho mày biết rằng có đôi tao chịu đôi chứ làm với tư bản mà nói động đến tao, quết sơ vào cái lông chân tao thôi tao cũng đâm dí con chim của tao vào rồi tao đi liền.

— Khờ lắm bố đừng nóng.

Hai tờ phở thơm lừng mang ra, Yếu Ti hùng hục ăn, hình như nó ăn một tẻ vẫn còn thơm thềm, nó liền

gọi thêm một tô nữa:

— Đời thế đấy bố à, cứ thất nghiệp là y như ăn khô, con kinh nghiệm lâu rồi. Bố cũng nên ăn thêm một tô nữa.

Nhưng Văn Khe từ chối, hẳn ngồi trầm ngâm nhìn thẳng đàn em ăn uống như chớp, hẳn nghĩ đến đoạn đời đã qua, nghĩ đến những ngày vàng son, những tháng anh em bây giờ đã trở nên giàu có. Còn Văn Khe chỉ đủ ăn trong suốt bao nhiêu năm trời nay và chẳng nghĩ đến chuyện xoay nghề khác:

— Nay Yếu Ti, mày có vẻ mừng rỡ khi có một tờ báo ra đời, còn riêng tao, tao thì thật rằng tao rất yêu nghề của tao nhưng tao cũng nản quá rồi, tao không còn thiết tha gì hết, tao muốn xoay nghề, không nghĩ đến chuyện làm công cho thẳng nào hết.

• NGUYỄN THỤY LONG

— Con không phản đối, nếu mình làm được. Nhưng con nghĩ rằng nếu cơ hội đến tay mình cứ phát một phen rồi muốn ra sao thì ra

— Tao nghĩ đến một tờ báo vĩ đại, tờ báo ở trong mộng tao từng ấp ủ bao nhiêu năm trời nay, nếu làm được một tờ báo như thế tao sẵn sàng.

Đó chính là tờ báo con nói với bố đó.

— Thú thật với mày rằng tao không tin lắm.

— Nhưng bố đã nghe dư luận đồn đãi về tờ báo đó rồi, không có lừa sao có khó? Bây giờ bố cứ tạm tin con đi.

Văn Khe không nín được cười:

— Mày đừng vội mừng, có ai mời mình đâu, chưa chỉ mày đã vơ vào mày vậy.

— Tờ báo này là tờ báo mua chuộc những người có tài, bố là một ký giả chuyên nghiệp lâu năm, con tin rằng người ta sẽ đề ý đến bố, một ngày đẹp trời nào đó người ta sẽ mời bố hợp tác.

Văn Khe vẫn lắc đầu chán nản:

XEM TIẾP TRANG 39

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

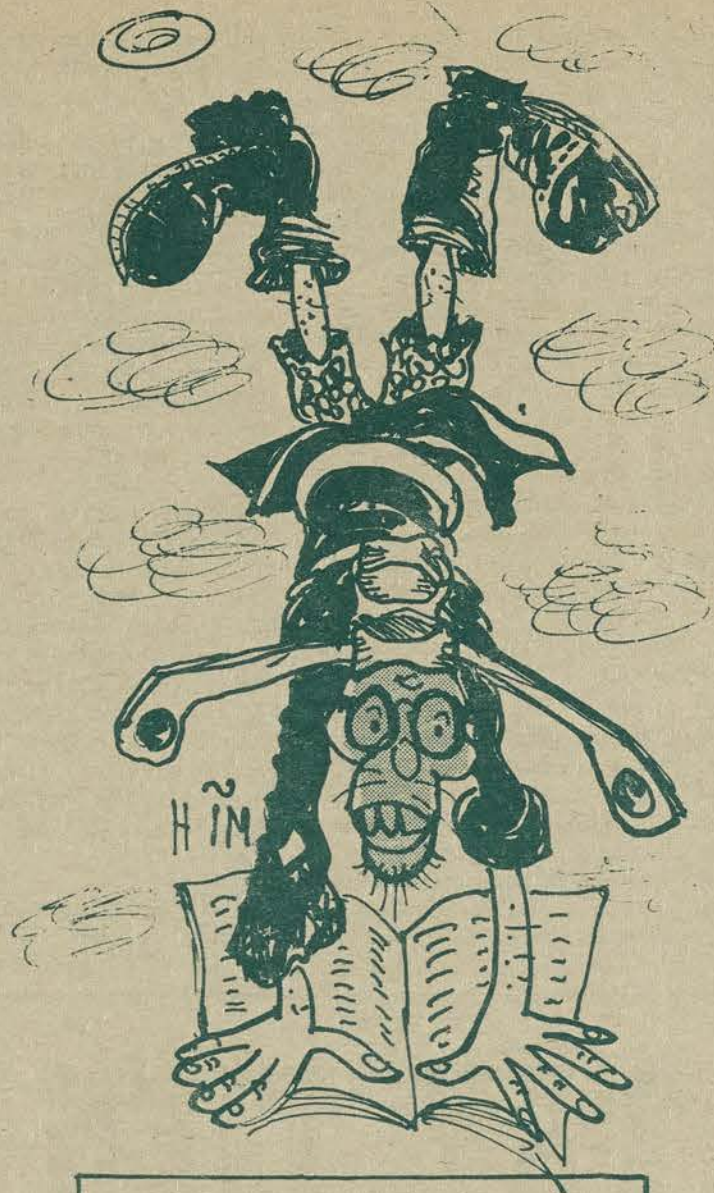

Tâu Ngọc Hoàng Thượng Đế
Thần, chính thị Táo Quân
Vấn chẳng hề mặc quần
Dầu đủ đầy hia, mào
Tóc, râu không hót cạo
Theo đúng kiểu hippy
Vị nếu có điều chi
Không hợp nghi, hợp lễ
Cũng cúi xin Ngọc-Đế
Đại lượng cảm thông cho
Vì thời thế gay go
Muốn am tường mọi chuyện
Phải tùy nghi biến chuyển
Dung hòa với loài người
Chứ chẳng dám để người
Loạn tôn ti trật tự

Nay vừa hết năm Thử
Sắp chuyển tới vận Ngưu
Xin đem hết đuôi đầu
Một năm thế gian sự
Để Ngọc-Hoàng xét xử
Và công tội định phân
Để cho bọn phàm trần
Biết luật Trời, phép nước

Chuyện ngoài, xin trình trước
Loài người uýnh nhau lâu
Chác đã điên cái đầu
Nên có phần mệt mỏi
Hòa bình đều trông đợi
Và xích lại gần nhau
Sau vụ chú Ba Tàu
Đón rước ngài họ Ních
Xưa vốn là thù địch
Chửi rủa không tiếc mồm
Nào để quốc ác ôn
Nào tư bản lạc hậu
Nay bỗng thành cánh hâu
Heo, gấu kết tình thâm
Chi tội cho chú Lâm
Bỗng thành quân phản nghịch!
Đàn anh Bôn-Xê-Vích
Cũng lạnh lẽo chẳng thua
Vội cuốn áo, trở cờ
Đón chào vua Hợp-Chúng
Màn sắt kéo mở rộng
Để lượm «đôn» Hoa Kỳ
Mong kiếm chút lúa mì
Cho dân khỏi chết đói!

Nơi Mèo Quốc vĩ đại
Thêm lắm chuyện bông lông
Bầu lại chức Tông...Tông
Mác Gà-Vờ khoác lác
Nhảy lên đài múa hát
Toàn là nhạc tích xưa

Rút cuộc cũng chào thua
Về đuổi gà cho vợ
Ông Ních càng rặng r ở
Thừa thắng xông lên...mây
Khiến chị Hằng phen này
Mất thêm vài...tàng đá
Đem về để thiên hạ
Ngắm cho đỡ...đói lòng

Chuyện năm châu tạm xong
Xin quay về Nam-Việt
Thì kể sao cho xiết
Là những sự vui vui...
Dầu đôi lúc ngậm ngùi
Bởi cái loài quý ác
Gây đau thương tang tóc
Vì cuồng vọng điên khùng
Toan những muốn nhuộm hồng
Cả giang sơn gấm vóc
Rút cuộc rồi công cốc
Dân ghét, thầy bỏ rơi
Khó đường tiến, nẻo lui
Đang dở cười dở khóc

Bao anh hùng dân tộc
Đã chiến đấu hùng anh
Gương dũng liệt hy sinh
Đáng nghiêng mình kính phục

Ngoài ra thì nhưng nhúc
Cũng lắm giống bọ sâu

Những lũ chuột đen đầu
Vấn que, mũi ngậm nhám
Rồi lăm phờng chết dấm
Vấn như nhơn, phơn phơ
Nào hí-py cà lơ
Nào a-dua phàn chiến
Tháng ngày lo chung điện
Chính trị kiểu phòng trà
Toàn những chuyện ba hoa
Kêu to như thùng rỗng
Rót cuộc bị lạc lỏng
Cứ như chó cụp đuôi
Đợi một buổi đẹp trời
Về phú-de...nghi mát

Còn bao nhiêu người khác
Vấn cứ sống dài dài
Vật giá tăng lai rai
Cũng chưa ai chết đói
Chi có Bà cả Đợi
Sanh con cháu khá nhiều
Thả cho đi lêu bêu
Khắp mọi nơi mọi ngả
Nào mấy chàng ký...rả
Một thời báo lên hương
Bầy kín khắp mặt đường
Ký, cò đông như kiến
Luật số bảy xuất hiện
Như thanh kiếm...trừ yêu
Khiến lăm báo, lăm beo
Bông nằm phèo ngủ kỹ

Lại từ khi quân Mỹ
Từ từ hát «gô hóm»
Nhiều chị em «pho rơn»
Trở thành ra thất nghiệp
Bông nảy sinh khí tiết
Quay về...tám ao ta
Chết cái cá ao nhà
Cũng đang dừ...thân cụ

Nay hết năm chú Thử
Năm giống chuột đen đầu
Mong những chuyện đau sâu
Sẽ theo cùng tan biến
Để đất Trời xoay chuyển
Ngọc-Đế rủ lòng thương
Loài người hết tai ương
Đón trâu lành mau tới!
Vài lời báo cáo vội
Xin Thượng-Đế xét cho
Thực chẳng mấy hay ho
Xin cảm thông một...Tý

Kính tâu
TÁO TẮC TỶ

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

LTC.— Đoạn bút ký này trích trong tác phẩm **HÀ LAO KHỐ QUÊN** của Nguyễn Vũ, Thế Hoài và Tri Vũ. Vì những lý do đặc biệt H.L.K.Q. đã không thể gửi tới tay bạn đọc như các tác giả của nó từng loán tin.

...Sau nửa ngày phơi nắng và hít bụi, 4 giờ chiều ngày 30-1-71 tức mùng 4 Tết Tân Hợi, chúng tôi mới bước lên phi cơ ra Đông Hà, chính thức tham dự cuộc hành quân Lam Sơn 719 Đại Bang 2/71, cuộc hành quân đã được bảo mật tới mức tối đa mà ngay chúng tôi, những sĩ quan tham mưu, cũng chỉ đoán biết một cách mơ hồ.

Chiếc C-130 chở chúng tôi hạ cánh xuống phi trường Đông Hà xong cái lạnh buốt giá còn sót lại của mùa Xuân thị trấn địa đầu buồn tẻ. Hùng, chú lính trẻ có nhiệm vụ ra đón chúng tôi run lập cập, suýt soa chỉ về phía đây nhà tôle đỏ bụi, thấp lè tè trên triền đồi gần đó, khi được hỏi về Bộ

tích rõ ràng tâm trạng mình lúc này. Chỉ biết buồn, thật buồn. Nỗi buồn thấm sâu vào thịt da, tim óc, khiến hoảng hốt, băng khuâng vô có. Nỗi buồn cuốn trôi tâm thần theo những mặt sóng âm lạnh tinh người, để càng đào sâu hơn nỗi sáng khoái của người Dương Chu **bất nhất mao vi lợi thiên hạ, bất vi...** Vì ta là ai. Mạnh sánh — hạt cát — vẫn bụi chẳng. Hay dính cao kia. Hơi thở trắng khói này. Ta đâu rồi. Khách ư. Thực ư. Không, không thấy đâu là đâu, đâu là ta. Không thấy gì cả. Mùa Xuân. Tình yêu. Bình đội. Chết. Sống. Tôi cúi đầu xuống với những lớp nệm mây buồn chán, mặc vòng bánh xe lướt trên mặt đường đất đỏ xám lạnh. Chưa bao giờ thấy mình lạc loài, nặng nề bằng lúc này. Những khuôn mặt đám sĩ quan cùng đơn vị mờ nhạt ẩn hiện, đứng đưng như chưa hề quen biết. Tôi sẽ sống lú lẫn, khùng dở trong một khung trời lạ mặt nào với những kỷ niệm mơ hồ,

đau nhức tái tê của mỗi tình oan nghiệt...

Vầng trời nào sẽ tìm quên... Nhưng thôi, cũng đành... Xin cúi đầu nín cảm. Đi qua đi sự ồn ào náo nhiệt của thời mới lớn. Cũng đã mù xa khuôn mặt ngược cao kiêu hãnh về biệt tài chém giết hay chút danh vọng hào huyền mang tới từ hơn hai chục cuốn sách đã cho in. Trở lại đây, tôi, gã đại úy mặt mũi, chán ngán trước những màn nhện đầy nọc độc do bè lũ ma cô chiến tranh bủa vây — gã tinh hồ của quân đội và cuộc đời. Biết rằng chẳng còn gì để kỳ vọng ở trận địa ở những vùng đất hoa ; vu xa lạ, nơi con người li hạ thấp xuống hàng hạ vật. Cũng chẳng còn m giấc mơ kiếm giáp, da ngựa bọc thây của những ngày tháng đã chìm khuất dưới lớp cát bụi thời gian. Nhưng vẫn chấp nhận một chuyến đi, dấu mình người khách lạ. Để được sống lại cuộc sống của những người lính tối tăm cơ khổ. Để nói

chỉ chiếc bóng in trên mặt đất, lạc loài, quay cuồng như cánh lá tàn Thu...

Bốn ngày thành t'oi, nhân rồi trời qua. Bầu trời vẫn xám ngắt màu chì, không một vạt nắng. Tinh đến ngày hôm qua, hai Lữ đoàn 1 và 3 của SE ND đã tập trung. Riêng Lữ đoàn 2, vì sẽ được giao nhiệm vụ trừ bị cho Sư đoàn, và vì lý do kỹ thuật, chỉ có thể có mặt trong vùng hành quân kể từ ngày mai.

Từ 7 giờ sáng nay, Bộ Tư Lệnh Sư đoàn Nhảy Dù được trực thăng vận vào Khe Sanh. Riêng những vật liệu nặng và một số đơn vị nhỏ, vì không đủ phi cơ phải đi chuyên bằng đường bộ. Tôi được lệnh làm trưởng toán xe Pháo Binh. Để tôi có hứng sáng tác, Tr. Tá Ph., Chỉ Huy Trưởng Pháo Binh cười cười nói vậy.

Cái lạnh vẫn luôn sâu qua năm lớp áo chạy sâu trong não tủy. Trời mù, mây thật

từ 8 giờ sáng, giữa trưa mới tới Cam Lộ. Rồi Cam Lộ khoảng mười cây số đường trải nhựa nữa, đoàn xe bắt đầu lăn vào những thước đất đỏ hứa hẹn nhiều cam go của đường 9. Rặng Trường Sơn cũng vừa mở rộng vòng tay, nuốt gọn lớn hơn năm trăm chiếc đủ loại, chất đầy vật liệu:

Xe nặng nhọc leo dốc, đổ đèo, uốn quanh triền núi. Nhưng cây cầu đã chiến được dựng lên cấp thời bên những thân cầu xây bằng đá xanh và bê tông đỏ nát.

Những rừng tranh, rừng lau ngút ngàn, trải rộng mênh mông, hút tâm mắt. Đáy khe sâu dòng Quảng Trị biếc xanh, nước trong thấy đáy cát mịn. Cảnh hùng vĩ của núi rừng, bên những công trình đồ nát của loài người, khiến hồn thên thang cảm khái. Nhớ đến hai câu thơ của bà Huyện Thanh Quan, **Đá vẫn tro gan cùng tuế nguyệt. Nước còn cau mặt với tang thương...** Kỷ niệm của hơn tám năm

MÙA XUÂN TÂY TIẾN

Bút ký NGUYỄN VŨ

Chỉ Huy tiền phương. Kéo một hơi Ruby Quân Tiếp Vụ thật dài, dù không đậm đà như gu Philip Morris quen thuộc, nhưng cũng đủ ấm lòng trong những cơn gió bắc thốc giết, buốt tím thịt da, tôi ngồi nhìn theo chiếc C.130 đang nặng nề cất cánh trở lại Saigon, tiếp tục nhịp cầu không vận không lồ, đưa hai sư đoàn Tổng Trừ Bị thiện chiến nhất VNCH từ Saigon chày nắng ra vùng hỏa tuyến giá rét này, để thực hiện một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, vượt Trường Sơn tiến sang Hạ Lào hay Bắc Tiêng, câu hỏi đã được đặt ra từ ngày hăm sáu tháng chạp, bầu đoàn thể tút kéo nhau về Saigon ăn Tết.

Hình như đã lâu lắm mới có lại cảm giác ngủi ngủi, lưu luyến này. Sau tám năm phiêu lưu bất chợt, những trời xa xứ lạ, không còn đủ gọi trong hồn một kích xúc mờ nhạt. Thế nhưng chiều nay có sao bỗng dựng ngát ngày men nhớ. Có phải vì dư hương của những ngày Xuân tẻ lạnh, buồn như chưa bao giờ biết buồn... Có phải vì khuôn mặt người tình xa nhạt nhòa sương lạnh... Hay vì một quyết định đời khác đời mình, khước từ những dấu chân trên đá, trở lại nếp sống loại gió hoang tàn vô định... Tôi không thể phân

những mộng mị quái dân nửa đêm, và những giây phút hóa thạch, mí mắt cứng ngắc, nhìn mình, nhìn người.

Hoàng hôn xuống thật nhanh. Con mưa bụi nghiêng nghiêng ngoài trời khiến ngọn đèn điện đỏ quạch trong căn nhà gỗ thêm ma quái, âm đạm. Lửa nhanh vào bụng những miếng cơm gạo sậy khô cứng, mặc lũ bạn lính rừ rừ nhau binh xập xám kéo xi còm giết thì giờ, tôi mệt mỏi nằm dài trên tấm poncho giá lạnh, khoanh tay lên đầu làm gối, thả những dòng khói tư lự vào những phiến bóng tối lòng gió, sắt se hơi lạnh. Xa xa, hương phi trường Ái Tử, những chiếc C.130 vẫn gào rú lên xuống không ngừng, tiếp tục trút xuống địa đầu những người lính trẻ sắp được đem vào Hạ Lào làm phạm vật cứng tế đao binh. Đóm lửa đầu môi lập lờ ma quái, tôi đứng dưng buồn nghĩ thật nhiều về Sài Gòn và mùa xuân vừa chớm bến. Rồi lại quần quanh với tuổi ba mươi có tám năm tôi đời chinh chiến của mình. Khuôn mặt mẹ cha lảng dang phiến buồn. Những tiệp rượu mù say ngát ngưỡng với bè bạn. Những ngày tháng Nha Trang nồng hương biển mặn. Và rồi lại là những

lên tiếng nói người tuổi trẻ đã băng hoại mọi niềm tin, cúi đầu gục mặt như loài lau lách, trong những làn gió hừng hực lửa uy quyền và bạo lực. Và, để thấy còn đó, trái tim những người Việt đang thoi thóp, thoi thóp dần giữa vòng tay vật dụng nghiệt ngã.

Vầng, thói đành rừ áo bỏ đi, hiệu chừ, bằng hữu ta. Và em, ơi em mặt đáng. Chẳng cần biết những gì đang đợi chờ ta ở đó — đường 9 hiểm nghèo, nơi mà những ca cọng của đại phát thanh Hà Nội đang gằn cổ ca đặc sệt giọng Tàu **Từ Đông Hà mà ra Bản Đông Đường số 9 ta cùng tấn công..** — hay rừng núi Khe Sanh còn nồng tử khí của trận đánh ba năm trước — hay những giải núi đèo cao nguyên Bolovens và đường mòn Hồ Chí Minh đầy huyền thoại. Vầng, như loài gió hoang tàn ta sẽ đi, đi mãi. Đôi mắt chứng nhân sẽ trợn trừng nhìn ngó. Lời nói chứng nhân sẽ lồng lộng khắp trời cao. Còn riêng ta... Ồ, có gì đâu. Hạt nước sen trên cánh lá. Cổng rãnh, đầu cây, ngọn cỏ nào chẳng phải chốn tới, nơi đi... Ta chưa thể nhập cõi im lặng, cõi Vô Ngôn của những hiền triết, nên nổi cơ cực bấy lâu cũng bởi chưa quên được mình, mãi kể về những tâm sự ảo ảnh, không phải của mình, mà

thấp. Một vài hạt mưa bụi giăng nhẹ. Đầu óc tôi vẫn nhờ trắng xám như bầu trời. Không một ý nghĩ, một hình ảnh nào minh bạch. Tôi thấy mình hiện ra thật già nua và nặng nề. Mặc cảm lạc lõng, bơ vơ giữa đám đông khiến tôi hóa đá trên niếm xe. Tâm mắt lơ đãng trải dài theo cảnh vật hai bên lề đường. Dư ảnh của một mùa Xuân khói lửa, tẻ lạnh, điu hiu, còn phảng phất trên những bức tranh gà heo sặc sỡ, những câu đối giấy điều còn tươi nét mực, sặc sỡ trên trên những thân cột lỗ chỗ dấu mỗi đục hay những cánh cửa gỗ tạp vá vùi của những căn nhà lợp sập, tiêu tụy của những gia đình tị nạn Cộng sản. Thế nhưng chúng tôi đang đi về hướng đó, mặt trận Hạ Lào, bỏ lại sau lưng mùa Xuân, Chẳng hiểu ngày nào bức trường thành Trường Sơn thậm trầm, bí hiểm kia sẽ mở cửa cho chúng tôi trở lại. Cũng chẳng biết ai trong chúng tôi sẽ nằm xuống gửi năm xương tàn nơi đất khách quê người, nắng mưa dầu giải, thú đói xực mồi, sẽ khiến tro xương trắng bên lề đường như những năm mồ hoang của những người lính Bắc Việt trong cuộc trường chinh...

Đoàn xe nhích từng thước, từng thước xa lộ. Khởi hành

phong trần, lưu lạc bỗng giết mình thức giấc, Tháp thoáng, tháp thoáng đầu đây những vóc dáng, những tiếng nói điệu cười. Những buồn, những vui bất chợt tan vỡ, tuôn chảy như những cơn thác đổ ngược, trắng xóa bọt nước sủi bọt nước. Những lưu luyến, thương nhớ miệt mài, miệt mài trôi xuôi như những cơn nước sủi bọt xoáy cuộn, dập dềnh đe dọa những trụ cầu bị lũng quên, đang cúi đầu gục mặt sót sa cho cảnh hưng phế... Nghe tiếng thờ dài mình lăn vào tiếng thì thầm của những vật gió đang uốn lượn nhấp nhô trên những rừng lau. Tám năm... Nhưng đã xa rồi, i'hoi, hãy quên đi, tôi nhủ thầm. Thờ than, oán trách mãi được gì và tới đâu... Tuổi ba mươi nào phải số tuổi *đời thuận thực như con ngựa đóng yên cương*... Giữa thời thế đại loạn này đã chắc gì thái độ họ Dương mới đáng quý. Thầy Mặc, thầy Không cũng có lý của họ. Phải chăng tôi vẫn còn lênh đênh giữa hai thế tính và động nên chưa an chưa định, chưa lựa Và điều tự coi mình như giọt nước trên cánh lá cũng chỉ mình tự đối mình. Con mề dài vẫn còn đó. Con say dài vẫn còn đó. Giác mộng say bạch

XEM TIẾP TRANG 40

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

cā kē dē ngōng

• LÃO SƠN DƯƠNG

☆ TIỂU SỬ CỦA MỘT NGƯỜI

Không bao giờ nên tin khi đọc một người tự viết tiểu sử. Dân Giao Chỉ chúng ta có một truyền thống rất tốt đẹp, là ưa nói phét trong tiểu sử. Không ai dám nhận mình giỏi ba đời bần cố nông. Không ai dám nhận rằng mình xuất thân từ đám cùng mạt của xã hội. Nhất là thuở thiếu thời, người đã từng làm ma cô, đi điếm, thì tới khi thành đạt, người đâu rất kỹ. Dầu còn hơn là mèo dấu kít... Người muốn tạo hào quang chung quanh người. Người muốn trên đầu người có một vòng tròn, tuy rằng cái vòng tròn ấy chẳng tượng trưng được một cái mẹ gì cả. Vòng tròn chỉ là một cái số không to tồ bô.

Vì không tin ở người, nên tôi phải viết tiểu sử của người...

Viết tiểu sử của một người không nên chỉ điền vào một tờ giấy đã in sẵn. Tờ giấy đó, trông thật trơ trẽn vô duyên. Như một con đàn bà, cạo sạch hết lông mày, rồi dùng viết chì than kẻ vạch lên. Cái mặt phấn son, tuy rằng đẹp thật đấy, thơm thật đấy, nhưng khi lau sạch đi thì thật khó coi. Bền phận của tôi là phải lau sạch cái bộ mặt phấn son ấy.

Có nhiều ngày nhàn rỗi, tôi thường giải trí bằng cách lật từng tờ quyển sách niên giám, để đọc từng trang tiểu sử. Đọc xong, tôi buồn nôn... Chê cơm mất tới ba ngày. Tôi đã bắt gặp những cấp bằng to tồ bô, như cử nhân luật... đi đường, sinh viên trường... thuốc bắc, tiến sĩ giáo khoa sinh lý thực hành v.v... Không có ông nào dám ghi là học tới lớp ba trường làng...

Cũng vì vậy mà tôi thấy phục anh bạn Lữ Hồ. Có một ngày, tôi hỏi anh:

— Thế nào, kỳ này có làm một phát ứng cử không?

Anh bèn nôi giận, gát nặng lên:

— Mày trông mặt mũi tao như thế này, tư cách tao đang hoàng như thế này, mà tao lại đi ứng cử à?...

Trả lời như vậy là anh đã cản tôi một phát đầu điếng...

Buổi sáng, cái quán cóc trước cửa tòa soạn báo tôi, thường ngồi đầy ra những ông nhà văn, nhà báo. Nơi đó, tuy rằng không được hưởng quyền bất khả xâm phạm, nhưng hình như chẳng có ai muốn can thiệp vào câu chuyện của chúng nó, thường là thảo luận đủ các mục. Từ hòa đàm Paris cho tới mối tình Đồng Lân, Thanh Nga... Từ chuyện có Thầm Thúy Hằng đẻ con ở chỗ nào, cho tới chuyện ông Nixon của Hoa Kỳ đạt được có sáu chục phần trăm số phiếu. Một ngày có một tên vừa đi qua lại, tươi cười ngừng lại, bắt tay từng người. Câu chuyện tự nhiên bị tắt. Không thằng nào dám phát ngôn... Cái thằng nói tía lia cả ngày như thằng Cửu Sừng, mà cũng nín thinh, nhin nói, nhin trung tiện đến đờ cả mặt. Tên đó đi ra, câu chuyện lại tiếp tục...

— Nó là thằng nào thế?...

— Một đáng [redacted]

Thằng Cửu Sừng, nhin lâu quá, nên phát ngay ra một tiếng sấm. Nó lại cười to:

— Nó mà đưa tên mày lên diễn đàn, là cuộc đời mày tối tăm ngay...

Ta đã hiểu... Những thằng nhà văn, nhà báo vốn dĩ là những thằng coi trời chỉ lớn hơn cái vung có một tí tẹo, ấy vậy mà phải sợ. Những tờ trình, những cái báo cáo, bao giờ cũng được tô đậm thêm nhiều nét, để cho con chuột sẽ đi

[Redacted text]

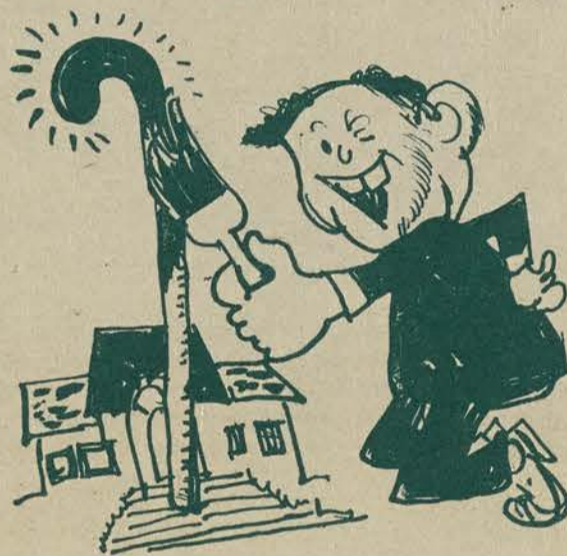
— Hồi nó chưa làm [redacted] ai nó làm gì? Một thằng tỏ ra thành thạo, trả lời: — Nó làm thợ chụp hình...

Rồi nó than một câu rất cái lương:

— Ôi, cái đất mang tên một bậc thánh Từ vì đạo ấy vậy mà sao lại này sinh ra một thằng đại diện như thế!...

Câu chuyện đã đi vào một con đường bị quan tắc tị. Và từ đó, bắt đầu đi vào tiểu sử.

Hắn là đồng bào... thiếu số. Không, tôi không bao giờ dám gây mầm móng chia rẽ Kinh, Thượng dám có một chút gì khinh mạn đồng bào sắc tộc của tôi. Tôi chỉ viết tiểu sử của hắn. Thế thôi! Như vậy, hắn là đồng bào thiếu số.

Viết tiểu sử của một người... Cha mẹ hắn là ai, tên gì, chẳng nên ghi ra đây. Thời Tam Quốc, khi Tào Tháo khoe giọng đời mình là con cháu quan Tướng Quốc Tào Tham, đã bị thiên hạ xỉ vả. «Nếu Tháo thật là con cháu quan Tướng Quốc Tào Tham, thì không những Tháo là tặc thần của nhà Hán, mà còn là đứa con hư của họ Tào» Vậy thì cha mẹ hắn, nên cho đi chỗ khác chơi, đừng nhắc đến làm gì, vì nhắc đến, không chừng sẽ làm buồn lòng đến bậc trưởng thượng.

Hắn là thợ chụp hình... Tôi cũng không bao giờ dám nói xấu bất cứ một nghề gì. Thước nhỏ, vì cũng được đọc Quốc Văn Giáo Khoa Thư, nên cũng được học bài «trông bách nghề thì nghề nào cũng quý». Chỉ có người xấu, không có nghề xấu. Nghề chụp hình, nếu mà tiến tới cái chân, thiện, mỹ, thì cũng đáng gọi là một nghề sĩ. Chỉ có một điều buồn là nghề nào cũng có tờ sớ, chỉ riêng có nghề chụp hình, nghề phụ xe, nghề lái xe ô-mô là không có tờ sớ. Có lẽ vì không có tờ sớ, hay là có mà con cháu không cúng tờ dâng hoàng, nên cái nghề chụp hình mới này sinh ra một thứ thợ chụp hình như hắn hay chăng?...

Tiệm chụp hình của hắn phát đạt một cách lạ... Có lẽ vì ở tỉnh lẻ, «quần dân ta» coi máy chụp hình như một thứ ảo thuật. Hơn nữa, hắn cũng có một tí tài phù thủy. Các em xấu như ma, nếu tới cho hắn chụp hình thì rất có hy vọng trở thành một thứ Tây Thi sắc nước hương

trời... Đó cũng không phải là chuyện khó. Hắn có vài ba chục tấm hình các cô ca sĩ, các cô đào cái lương, các cô minh tinh điện ảnh. Các cô tới chụp hình, chỉ cần có vài ba nét giống một cô ca sĩ hay cô đào nào đó, là hắn chia tấm hình đó ra, Thật tiện và thật lợi, mà lại vui vẻ cả làng.

Cứ thế hắn làm ăn thật mát tay và thu tiền hơi kỹ. Làm cái nghề chụp hình, hắn thường gạ gẫm được các em sến nướng vừa thơm, vừa lạnh. Các cô sến rất khoái có được những tấm hình trông giống như tiêu thư khuê các. Hắn lại còn dùng cách ma giáo ghép hình các bà mệnh phụ vào những tấm thân không mặc quần áo, để rồi dùng tấm hình đó, kiếm ít bạc các. Kết quả rất khả quan và hắn lại có được cơ hội quen thêm một, hai bà lớn.

Tiền cứ đội nón đi vào nhà hắn... Có nhiều khi, hắn đuổi cái thằng tiền đi mà thằng tiền cũng cứ nhất định xung phong chiếm mục tiêu. Mục tiêu là nhà hắn. Ông Trời thật bất công... Chỉ vì nhìn thấy hắn có nhiều tiền quá, mà thiên hạ đâm ra oán giận ông Trời...

Một hôm hắn đứng gác đường... Đứng ở đầu đường, hắn nhìn ông đi qua, bà đi lại. Gặp em nào đi qua, hắn cũng nhớ lại nghề xưa... Hồi còn làm thợ chụp hình, hắn đã chụp nhiều em sến và được không mặc quần áo, nên chỉ cần nhìn mặt là hắn đoán được ra cô nào là vọng, lá tre, lá đa, lá lúa. Hắn đoán trúng phong phúc, cứ như lúc người ta đang thay quan áo. Hắn giải trí bằng cách đó, mà cũng qua được vô khối thời giờ.

Chợt có tiếng thắng xe rít lên rộn người, một tiếng la thất thanh vang lên trên hè phố. Hắn choàng tỉnh, nghĩ ngay tới phận sự. Nhìn ra, thì một chiếc xe Mỹ, tuy là xe dư lịch, nhưng hình dáng rất tr là kèn càng, vừa để cái bánh xe âu yếm dè lên một khách bộ hành giao chỉ. Đè xong một phát chiếc xe lại thân nhiên chạy đi.

Mặc cho «quần dân ta» xúm lại quanh nạn nhân, còn hắn thì chạy theo chiếc xe Mỹ. Hắn cũng có nhiều lương tâm nghề nghiệp lắm. Hắn chạy rất lẹ, đuổi kịp chiếc xe Mỹ. Nhưng tới khi đuổi kịp, hắn mới chợt nghĩ ra rằng, nói chuyện với Mỹ mỗi tay quá, nên hắn chạy chậm lại, sau khi hốt hoảng ghi được một hàng chữ bên cánh cửa xe. Hắn cho rằng như thế là đã xong phận sự.

Hắn trở về sở báo cáo tai nạn. Ông xếp của hắn đang ngồi ở bàn giấy, lơ đãng nhò râu, nhìn hắn hỏi:

— Cái gì vậy, anh Sơn?

— Dạ, thưa xếp có một tai nạn xe hơi.

Xếp hắn sửa lại tư thế ngồi, hỏi tiếp:

— Ai? Ở đâu? Thế nào?...

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

Hắn vẫn bình tĩnh trả lời :

— Thưa xếp, xe Mỹ cán người bỏ chạy...

Nói tới xe Mỹ là xếp của hắn đã thấy chán nản. Xếp hỏi một cách ư ờ ỏi :

— Anh có ghi được số xe không ?...

Như đoán trước được câu hỏi này, nên hắn hớn hờ ra mặt. Hắn móc bóp, lôi ở trong cái ngăn kín nhất, một mảnh giấy và hắn nói một cách rất hãnh diện :

— Thưa xếp, em không ghi số xe, nhưng em ghi được cả một hàng chữ. Chuyện này thì thằng tài xế Mèo «đời tàn trong ngõ hẹp» rồi.

Hắn trịnh trọng đặt tờ giấy lên bàn của xếp. Nhưng khi xếp của hắn đọc xong tờ giấy, thì mặt xếp lại biểu diễn một sự phấn nộ chưa từng thấy. Hắn bị mắng một trận quá xá cỡ, tưởng như cả cái mái nhà đang lơ lửng trên bia, đổ ụp xuống đầu hắn. Thì ra hắn đã ghi được hàng chữ FOR OFFICIAL USE ONLY.

Câu chuyện ấy được kết luận bằng một trận cười. Khi trận cười vừa dứt, thì người khác lại kể thêm một chuyện ..

Sau khi bị hàng chữ FOR OFFICIAL USE ONLY hại cho đời tư của hắn rách nát, thì hắn không được đứng ngoài đường nữa. Thế là hắn không còn được giải trí bằng cách nhìn ông đi qua, nhìn bà đi lại. Hắn chỉ còn được giải trí bằng cách nhìn ruồi bay qua trước mặt, để đoán biết con nào là con đực, con nào là con cái. Cách giải trí ấy rất tẻ nhạt, vì ở trong phòng có quạt máy chạy vù vù, có rất ít ruồi. Lâu lâu mới có một chú ruồi bay đến, đậu có một chút siu rồi lại bay đi. Vì vậy, hắn buồn quá.

Nhưng rồi, hắn cũng có được việc làm. Từ phòng của xếp hắn, vang lên một tiếng chuông. Hắn dạ một tiếng rất lớn, rồi về ư ờ ỏi biến mất. Hắn hùng dũng đẩy cửa bước vào phòng của xếp. Trước mặt xếp, lúc đó có một anh quân nhân, đang ngồi với một tư thế cộp trong Sở Thú.

Xếp hắn nói với hắn, sau một cái hắt hàm về phía người lính :

— Chú làm sao cho anh bạn của chúng ta nhận tội đi...

Hắn xán tay áo lên :

— Dạ, điều đó thì xếp cứ... yên chí lớn.

Rồi hắn nói với người lính, rất lễ phép, một thứ lễ phép sô lá :

— Xin mời anh bạn theo tôi...

Hắn dẫn người lính đi ra ngoài. Một lát sau, hắn lại dẫn trở vào. Lúc này thì nạn nhân chỉ còn là một đồng giẻ rách. Hắn hí hửng nói với xếp :

— Thưa xếp, hắn nhận tội rồi. Hắn chính là thủ phạm, chủ mưu ăn cướp một tiệm vàng.

Xếp hắn đập tay xuống bàn đánh rầm một phát :

— Đồ ngu ! Anh không nhớ là thằng cướp tiệm vàng đã bị bắt và nhận tội ngày hôm qua rồi sao ? Thằng này, đầu phải là thằng ăn cướp tiệm vàng.

Hắn rút rề :

— Dạ, vậy thưa xếp bị tội gì ?...

— Nó chạy xe gắn máy, theo sau xe một ông lớn. Anh hỏi coi nó có ý định gì.

Hắn lại xán tay áo lên :

— Xếp cứ yên chí. Tội gì thì hắn cũng phải nhận...

Thì nhất định là nạn nhân phải nhận tội rồi... Nhưng đau khổ thay, nạn nhân của hắn lại là bạn đồng nghiệp của hắn, nhưng là một thứ đồng nghiệp chìm, có phận sự phải bảo vệ ông lớn, nhưng không được ra mặt... Khi được nơi đơn vị xác nhận, thì nạn nhân đã ký giấy nhận hết tội. Với cái tội ấy, thì có mướn đến hàng chục luật sư

thì cũng phải đi đảo và bóc đến ít nhất là mười tám lịch. Nhưng chỉ vì chuyện treo cẳng ngỗng đó, mà xếp của hắn, và cả hắn nữa, đều lâm vào con đường khổ nạn. Xếp của hắn được đi nằm chơi với khí trên vùng Cao Nguyên, còn hắn thì bị «phút a la pooc»...

Câu chuyện vì hết, lại được phụ họa bằng một trận cười. Thứ g cười lớn nhất, cười lên hơ hớ là thằng Cửu Sừng. Nó cũng là một thứ nạn nhân. Một lúc bị bắt, được phải khai đồng đảng, Cửu Sừng ( ) khai ra tuốt luốt. Cứ nhớ được tên thằng nào là khai lia lịa. Thằng Cửu Sừng chỉ một siu nữa là bị cả làng khai trừ vì chuyện đó.

Tiếp tục câu chuyện của hắn... Hắn lại trở về với tiện chụp hình và nhìn thấy tương lai con đường dẫn tới Trại Nhập Ngũ. Hắn bắt đầu đề râu, cho mặt già đi và

Ngày xưa, trong truyện Tàu, có hai kẻ là Tương Như một người anh hùng, được đời ca tụng, tên là Lạn Tương Như. Còn một anh chàng chuyên môn làm thơ nâng bi, ca tụng vua chúa, tên là Tư Mã Tương Như. Thiên hạ thấy hai kẻ đều cùng có tên là Tương Như, mà tài trí khác biệt nhau quá, nên mới răn đời một câu : «Lạn Tương Như, Tư Mã Tương Như, danh tương như, tài bất tương như».

Tới thời này, có người thấy hắn sửa sang nhan sắc, bắt chước hình dáng của Phó Vương, cũng định dâng hắn một câu. Nhưng rồi biết chắc là hắn không thêm hiểu, nên lại thôi. Và thấy không ai lên tiếng phê bình, chỉ trích, hắn coi như vậy là đặc nên cứ tiếp tục dài dài...

Thấy con đường đi tới trại nhập ngũ càng ngày càng gần, hắn hoảng quá. Sau cùng, hắn thấy chỉ một con đường thoát là ững cứ một chức đại diện. Con đường này mới thoát trông thì có vẻ gian nan, nhưng cũng dễ đi. Nhất là hắn lại có tiền. Tiệc tùng, đãi đằng lu bù... Các ông lớn trong tỉnh đều bằng lòng hắn, vì hắn lúc nào cũng tỏ ra là một thứ đàn em, dù cho có được

áo gấm về làng cũng chẳng bao giờ dám huênh hoang tự đắc. Người dân thì đã chán cái thứ đại diện vốn đã mang rất nhiều tai tiếng

đắt cử thật mới... bỏ mẹ thiên hạ.

Trong những lúc nhàn rỗi để chờ hợp thức hóa, hắn ghiền đọc chuyện kiếm hiệp. Bộ Tiểu Ngạo Giang Hồ được hắn đọc đến rách bết. Hắn khoái nhất đoạn này :

Lão Bất Giới Hòa Thượng nhận gã dâm tặc hái hoa Điền Bá Quang là đồ tôn, và kiếm cho gã này một tên mới. Tên lão là Bất Giới vì lão đi tu, nhưng không «giới» một thứ gì cả, kể cả việc lấy vợ, đẻ con. Vậy thì đồ tôn của lão, tên dâm tặc hái hoa Điền Bá Quang, phải có một cái tên mới. Trong cái tên đó, cũng phải có hai chữ Bất Giới. Thằng Điền Bá Quang, không giới cũng không được, nên lão đặt tên là Bất Khả Bất Giới.

Sáu thằng ưa phá thói và ngu ngốc nhất thiên hạ là bọn Đào Cốc Lục Tiên, thấy vậy mới hỏi Lão Bất Giới :

— Tên gã là Bất Khả Bất Giới. Vậy khi gã thâu đồ đệ, thì đồ đệ của Bất Khả Bất Giới sẽ lấy tên là gì ?..

— Là Đương Nhiên Bất Khả Bất Giới...

Mấy tên phá thói Đào Cốc Lục Tiên lại hỏi tiếp :

— Thế thì đồ đệ của gã Đương Nhiên Bất Khả Bất Giới ?...

— Thì là Lý Sở Đương Nhiên Bất Khả Bất Giới...

Hắn đọc tới đoạn này, rất lấy làm khoái... Bây giờ hắn làm lớn rồi, hắn cũng muốn đổi một cái tên khác,

Mới chiều ngày hôm qua, khách nhân du trên con đường Tự Do, con đường được gọi là mạch máu của thành phố, đã bắt gặp hắn đang dắt một con khi đi trên vỉa hè. Thấy người và khi cùng đi với nhau, thiên hạ tự hỏi : «khỉ là người, hay người là khi. Mà khi với người, thì không biết ai khi hơn ai ?...»

Có một người quen chào hắn, bắt tay hắn và hỏi hắn đi đâu. Hắn làm ra vẻ bí mật :

— Tôi sắp đi dự một cuộc họp với một vài bạn đồng bào mà cũng là... đồng chí.

Người quen liền hỏi thêm :

— Các ông bàn chuyện gì vậy ? Hòa đàm, mặt nước hay mặt đầm ?...

Hắn vung một tay từ giả định đi... Nhưng người quen của hắn nắm tay hắn giữ lại. Rồi ghé vào tai hắn thì thầm... Mặt hắn sáng lên như hai cái đèn pha xe hơi. Hắn gật gù lia lịa.

Buổi họp hôm đó, hắn được khen là một con người chí cao tài lớn, vì hắn đã kiếm ra cho hắn và đồng chí của hắn một ông Tô. Không ai có thể chối cãi được, vì ông Tô là một nhân vật lịch sử rất tr nổi tiếng là đã liều mình cứu Chúa.

Ông Tô của hắn và đồng chí của hắn là... Lê Lai.

LƯƠNG THẾ BÌNH

Trưởng Ty

Thủy Lâm Bình Tuy

Chúc mừng năm mới

HỘI ĐỒNG TỈNH KIẾN-TƯỜNG

Chúc
mừng
năm
mới

Chủ Tịch : Phan Văn Ảnh
Phó Chủ Tịch : Lê Văn Đền
Tổng Thư Ký : Nguyễn Văn Phần
Nghị viên : Nguyễn Trung Hưng
Chủ Tịch tiền ban : Nguyễn Văn Trinh

Trân trọng kính chúc quý vị đồng bào
năm Quý Sửu đầy tươi vui và hạnh phúc.

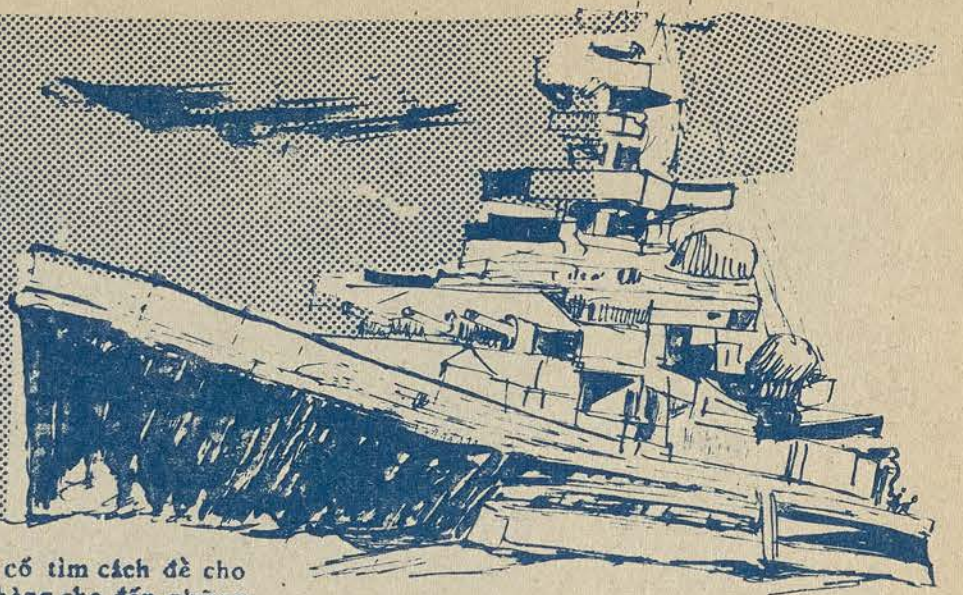
☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

THỦY THỦ NƯỚC NGỌT

TRONG-TÀU

● CỤ THỦY THỦ LA MỐT PÍCH KẾ

Dù là lạc loài trong rừng già, dù là bị giam mình trong bốn bức tường xà lim, dù là lang thang nơi xứ lạ quê người, dù là chiến đấu ở nơi tiền đồn, dù là lênh đênh trên con tàu giữa nơi biển cả v.v... đâu đâu người ta cũng muốn ăn Tết và có thể ăn Tết được, miễn là người ta còn có hoàn cảnh để nhớ ngày nhớ tháng.

Năm ấy có một người ăn Tết ở giữa nơi hiền cả bao la, xa mái nhà thân yêu, xa lát cả họ họ hàng thân thích. Người ấy là tôi.

Hồi còn trẻ tôi hăng lắm. Vì hăng cho nên tôi mới xông vào lính. Tôi nộp đơn tình nguyện xin đi lính thủy cho Hải Quân Pháp. Dĩ nhiên, thuở đó nước ta còn sống trong vòng thuộc địa của Pháp, thì một khi muốn thỏa mãn máu giang hồ, thanh niên Việt Nam đâu còn có cách nào hơn là đi lính thủy cho Pháp. Mà dù cho có muốn vô Hải Quân Anam đi nữa thì khi đó nước mình làm gì đã độc lập mà có Hải Quân ?

Thú thật, tôi vào Hải Quân Pháp cũng chỉ nhằm mục đích để được lang thang đây đó. Dự lịch nơi xứ người mà khỏi phải xin giấy thông hành và khỏi tốn đống xu các bạc nào cả. Ngược lại, với phương pháp du lịch thuận tiện này, tháng tháng tôi lại còn được lãnh thêm một số tiền để tiêu nữa. Đó là tiền lương lính thủy.

Tôi đầu quân tại Hải Phòng và sau khi khám sức khỏe xong thì tôi cùng một số đồng các bạn được đưa vào Nam bằng chuyến xe lửa suốt, trong khi đi trên tàu, tôi đã có dịp làm quen được với một anh bạn lính mới cũng như tôi. Đó là Đặng Vũ Toàn, anh vợ của nhà văn Chú Tư Cầu Lê Xuyên hiện nay. Trong dịp trò chuyện với nhau trên chuyến tàu tốc hành, chúng tôi bắt đầu cảm thấy thích nhau, mà nhau không còn muốn rời nhau ra một phút nào nữa cả. Và cũng vì lẽ đó, chúng tôi bèn hứa với nhau, với bất cứ giá nào, cũng phải sống bên nhau. Thật là ngây thơ hết sức ! Khi đã sống trong đời lính rồi thì người ta không còn làm chủ được cái gì nữa, kể cả làm chủ mình, vậy mà chúng tôi lại muốn làm theo ý thích của mình thì đâu có được. Là lính tức là phải lệ thuộc vào tất cả mọi thứ thượng lệnh, cũng giống như một người con gái ngoan ngoãn trong một gia đình nghiêm khắc, cha mẹ đặt đâu thì con ngồi đó. Và dù «con» có không muốn đi nữa thì «con» cũng... làm ơn ráng chịu đi cho quen. Nhưng ở vào cái tuổi vừa mới bắt đầu trẻ chừ lại cho thấy thì chúng tôi cũng có quyền có những ý nghĩ ngây thơ như trên chứ ! Mới ra đời mà, các bạn !

Chúng tôi thân nhau, một phần vì hợp nhau, nhưng phần chính yếu có lẽ là tại vì là lần đầu tiên xa nhà, xa những người thân, cần phải có một tình thân nào khác để thay thế vào chỗ trống đó.

Mỗi người chúng tôi đến cần có một tình thân thường xuyên bên cạnh để khỏi cảm thấy bơ vơ trước cảnh đời quá mới mẻ ở nơi xa lạ.

Chúng tôi vào đến Saigon thì được đưa vào ở tại trại Francis Garnier, tức là Bộ Tư lệnh Hải Quân Việt Nam bây giờ. Vì quá thân nhau cho

nên tôi và Toàn lúc nào cũng cố tìm cách để cho khỏi bị lạc nhau. Từ lúc xếp hàng cho đến những lúc đi làm giấy, cho đến những lúc đi lãnh quần áo, đi làm cỏ v.v... chúng tôi đều cố tình đi cặp. Và may mắn thay chúng tôi đã lãnh được một «số quân» kề cận sát nút. Cũng nhờ đó cho nên chúng tôi chiếm được một chỗ ngủ cũng ở sát cạnh nhau.

Được mấy tháng sau thì chúng tôi lại phải tái khám sức khỏe. Người ta muốn tái khám sức khỏe vì cho rằng, sau một thời gian sống tại trại, có thể có những anh lính có bệnh nan y khi đó mới bộc phát ra. Như vậy, cuộc tuyển chọn mới kỹ lưỡng và người ta không còn sợ phải xử những anh lính bệnh hoạn nữa.

Chúng tôi lo sợ lắm, vì nếu một trong hai đứa mà «i nấp» tức là không đủ sức khỏe, thì tất nhiên sẽ có một đứa sẽ bị về vườn, và lúc đó chúng tôi sẽ phải xa nhau là cái chắc. Kể được trở về với gia đình thì còn đỡ, chứ kể ở lại chắc là bơ vơ lắm. Chúng tôi lại gặp may lần nữa, vì hai đứa cùng đủ sức khỏe cả. Thế là đời lính thủy chắc chắn được bắt đầu.

Nhưng rồi, qua sự kể lại của những anh lính cũ, chúng tôi được biết rằng, trong Hải Quân, có những anh lính cả đời chẳng biết cái tàu là cái gì. Những anh này toàn sống trên bờ, tại trại, như những người lính bộ, để rồi quanh năm suốt tháng toàn đi gác ở Ba Soong hoặc kho đạn Thành Tuy Hạ.

Chúng tôi lại bắt đầu lo. Đi lính thủy để thỏa mãn máu giang hồ vật mà phải ở lý trên bờ thì tốt hơn là đi lính Khố Đỏ cho xong. Có chút đỉnh học thức sẽ mau thăng cấp chứ ở lính thủy, thăng cấp theo quân số, lặn lên lặn xuống. Chúng tôi có thiết gì cấp bậc, nhưng điều quan trọng là phải được xuống tàu để ngao du đây đó. Nhất là khi ấy lại vào thời bình, lang thang khắp nơi quả là lý tưởng.

Chúng tôi lại gặp may nữa. Cả hai đều được xuống chung một tàu. Thế là kể như bắt đầu từ đây chúng tôi yên trí lặn, không còn bị ai chia xẻ làm đôi nữa.

Chúng tôi xuống tàu vào dịp cuối năm, và chỉ ít ngày sau thì tàu cũng nhờ neo ra khơi trong một công tác đi tìm kiếm chiếc tàu chìm Van Vollenhoven. Vì cần đi tìm xác tàu đắm cho nên tàu chúng tôi cứ lang thang ngoài khơi mãi. Nhưng cũng vui chán ! Có bao giờ chúng tôi được nhìn thấy cảnh trời mây nước hữu tình đến như thế này ?

Xưa kia, tôi chỉ được nhìn thấy cảnh nước biển sát với chân trời là khi nào có dịp đi nghỉ mát tại bãi biển (Không phải dân miền biển mà lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh này, quả thật là thú vị). Nhưng ở đây tôi lại được chứng kiến một cảnh còn kỳ thú hơn nữa : Một giải nước xanh biếc xung quanh con tàu được bao bọc một lần chân trời xung quanh, chứ không có bến bờ nào cả. Rồi những con cá chuồn phóng vây

bay từng đàn là trên mặt nước như những con chim mỗi khi tàu gần chạy tới. (Lần đầu tiên được nhìn thấy thì cái gì mà chẳng lạ). Cũng nhờ vậy cho nên đỡ nhớ nhà được đôi chút. Nhưng rồi cũng có lúc phải nhớ. Nhớ gì là nhớ ! Tôi nhớ thầy mẹ, anh chị tôi. Tôi nhớ các em tôi. Tôi nhớ lũ bạn học của tôi, và cả cô nhân tình nhỏ bé của tôi trong mối «duyên đầu» nữa. Lúc nhớ đó là đúng vào đêm Giao Thừa.

Vâng, thưa quý bạn, tàu tôi vẫn cứ ngang dọc ngoài khơi không chịu về ăn Tết. Và đúng vào đêm Giao Thừa, tôi lại bị cắt gác trên kỳ đài mới là đau chứ. Phiên gác ở trên tàu kéo dài tới 4 tiếng đồng hồ : Từ 11 giờ đến 3 giờ sáng. Đứng trên cao, với ống nhòm trên tay, mặc dầu đã mặc một chiếc áo choàng lạnh, tôi vẫn còn thấy run gân. Sức lạnh một đêm giữa biển như thấm hẳn vào xương tủy tôi. Tôi rùng mình nhớ tới cảnh ngồi bên cạnh nồi bánh chưng nghe ông Thọ— người đầy tớ già nhà tôi—kể chuyện ma. Tôi rùng rùng nước mắt. Tôi chỉ muốn, lúc này nếu có phép gì lạ sẽ bay về nhà quý xuống chân thầy mẹ tôi mà xin lỗi: «Con sẽ ở nhà suốt đời bên cạnh thầy mẹ, Con sẽ không bỏ nhà đi hoang nữa» (Tôi đã nhiều lần trốn nhà ra đi nhưng những lần trước đều bị tóm cổ về. Lần này, tình nguyện vào Hải Quân, tôi cũng không cho gia đình biết, và mãi tới mấy tháng sau thầy mẹ tôi ở nhà quê mới hay).

Ước xa rồi lại ước gần. Tôi tiếc rẻ, tại sao người ta lại không cắt gác hai người cùng một chỗ và để cho Toàn gác chung với tôi cho vui. Lúc này không phải phiên gác của anh nên tôi đoán chừng là anh đang ngủ kỹ lắm, hoặc đang thức vui vẻ chuyện trò với các bạn khác để chờ đón năm mới. Tôi đâm ra oán hận Toàn.

Nhưng rồi tôi bỗng thấy có thấp thoáng bóng người đang leo lên cầu thang sắt để tới chỗ tôi gác. Mới đầu, tôi tưởng đó là viên sĩ quan trực nên vội vã làm bộ đặt chiếc ống dòm lên mắt và hướng về phía xa xa. Tôi bỗng giật mình quay lại vì có người vừa mới vỗ vai tôi. Ngược mắt lên, tôi thấy kẻ đó không ai khác lạ hơn là Toàn. Anh hỏi tôi :

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆

— Các đêm Giao thừa buồn không ?

Những giọt lệ chảy xuống hai bên gò má tôi. Tôi chỉ gạt đầu mà không đáp. Anh Toàn vừa móc túi lấy ra một chai đựng nước trong và mấy điếu thuốc xì gà vừa nói với tôi :

— Tôi biết là cậu buồn nên lên đây kiếm cậu. Tôi cũng buồn và nhớ như cậu vậy. Minh mới đi xa lần đầu tiên cho nên có lẽ chưa quen. Chắc phải lâu lắm người nó mới quen đi !

Tôi hất hàm hỏi Toàn :

— Chai gì đó ?

Toàn đáp :

— Rượu đế !

— Để làm gì ?

— Để tôi mình uống với nhau chứ còn để làm gì nữa ? Uống rượu hút xì-gà để đón Xuân, cho là cũng được đi !

— Xì-gà ở đâu vậy ?

— Thằng cai mới nó cho tôi.

Tôi bỗng bật cười thành tiếng. Lòng tốt của viên cai máy người Pháp, tôi không còn lạ gì nữa. Vì Toàn đẹp trai, có đôi mắt rất nầy cho nên anh chàng cai thợ máy này mê. Bọn lính thủy Pháp rất ưa cái trò «đồng tính luyện ái». Viên cai thợ máy này không ngớt chạy theo tán tỉnh anh Toàn, cung phụng cho anh đủ mọi thứ nhưng anh đâu có đại gì «cho». Vì cho nó là đời tàn rồi. Cho nó để mà mắc bệnh trĩ hay sao ?

Tôi chợt nói với Toàn :

— Tôi đâu có biết uống rượu. Mà đây lại là rượu đế thì tôi lại càng không biết uống nữa.

Toàn nói :

— Không biết uống thì cậu cũng phải cố mà uống, vì người ta bảo là nếu muốn quên đi những nỗi buồn, chỉ có cách duy nhất là uống rượu. Để tôi dạy cách cho cậu uống. Để làm mà !

Tôi còn chưa kịp hỏi thì Toàn đã thở dài nói tiếp :

— Tại vì mình mới quá cho nên còn thiếu kinh nghiệm. Trước khi xuống tàu, nếu biết rằng mình phải lang thang ngoài khơi ngay cả trong dịp Tết thế này thì mình đã cụ bị trước những món đồ nhắm để ăn cái Tết giữa biển cho đầy đủ. Riêng tại mình không có gì, nhưng mấy ông lính cũ thì họ đầy đủ lắm. Tôi không muốn xin họ, vì mình cũng hơi tự ái một chút. Chơi rượu này là của ông lính già nhà bếp đưa cho tôi. Uống nghen, cậu !

Tôi lắc đầu :

— Cay lắm. Chịu thôi !

Rượu không nồng, không cay thì đâu có gọi là rượu ? Cậu đừng cần nghĩ rằng rượu ngon hay không ngon. Minh chỉ nhắm mục đích uống cho thật say thôi, rồi quên hết, Cậu cứ việc coi đây như là một chai thuốc đắng vậy. Nhắm mắt lại mà uống như uống thuốc thì phải được chứ !

— Nhưng đang gác, đâu có được quyền uống. Ở tù chết.

— Khuya rồi, ai biết ?

— Nhớ say thì sao ?

— Tôi cũng như cậu, chưa uống bao giờ cả. Nhưng tôi đoán chừng, có lẽ phải mấy giờ sau rượu thấm rồi nó mới say chứ. Lúc đó hết phiên gác, cậu lại còn được ngủ khỏe nữa.

Nghe Toàn nói có lý, tôi cũng hơi bùi tai. Toàn đốt một điếu thuốc xì gà, đưa tôi hút. Đây là điếu thuốc đầu tiên trong đời tôi. Tôi nhắm mắt lại, theo đúng lời khuyên của Toàn, tưởng tượng như mình đang uống thuốc đắng vậy, tu một hơi thật mạnh chai rượu để mà anh vừa mới trao qua tay tôi. Đây cũng là hơi rượu đầu tiên trong đời tôi. Tôi hút một cách thật là vụng về kỳ lạ. Chỉ sợ điếu thuốc tắt nên tôi đã không ngớt phải gân cổ hút, như chuột chà mút mắm tôm vậy. Tôi ho sặc sụa.

Biên lúc này hơi động, nên tàu lắc rộ rệt. Toàn cũng hút thuốc và uống rượu không khác gì kiều của tôi. Anh nói đùa :

— Ăn tết kiểu này cũng sang lắm rồi, phải không cậu. Hút xì gà uống rượu là quá trường giả rồi còn gì ? (Hồi đó một điếu xì gà không phải để kiếm như bây giờ).

Hai đứa bắt đầu hàng, hút xì gà lia lịa và nốc rượu cũng lia lịa, mặc dù đôi lúc muốn ối, vì uống rượu không phải theo kiểu nhắm nhí, mà là cố nốc cho xong, nên chẳng mấy hơi chai rượu đã cạn. Tôi bắt đầu choáng váng mày mặt. Tôi hỏi Toàn :

ANH HÙNG

BẮT ĐẮC ĐI

Tàu đang ở giữa biển, bỗng nổi cơn gió bụi, một em bé gái rơi tòm xuống biển. Ngay lúc ấy người ta thấy một bóng người lạc theo, ôm được cô bé chờ đến khi phao cấp cứu ném xuống. Công việc với cả hai lên hoàn tất trong niềm hoan của mọi người, nhưng thật đáng kính phục khi vị anh hùng quên mình nhảy xuống biển cứu đứa trẻ lại là một cụ già gần đất xa trời. Thuyền trưởng bèn tổ chức ngay một tiệc rượu ăn mừng đồng thời để tuyên dương cụ già nọ là khách danh dự. Cụ già anh hùng được mời lên bày tỏ cảm tưởng. Cụ trình trọng nhìn toàn thể, phát biểu : Trước khi dự tiệc. Tôi muốn biết, trong số quý vị kẻ khốn nào đã đẩy tôi xuống lúc này.

CÓC PHẢI CON TÔI :

Một ông ăn mặc chỉnh tề, ngừng xe trước một

tư thất, hăm hăm kêu chủ nhà ra tiếp chuyện :
Chủ nhà hăm hăm bước ra :
— «Này, ông phải ngắm thằng con ông mới được. Ai lại dám lấy súng cao su bắn vào kiếng xe hơi của tôi có chết không kia chứ ?»
Chủ nhà vốn là một đoàn trưởng nhào dân tự vệ thân nhiên hỏi chủ xe :
— «Vay kính xe của ngài đã bể chưa ?»
— «Chưa bể nhưng dù sao cũng phải cho ông hay trước.»
— «Thưa ông, nếu thế thằng nhỏ đó không phải con tôi. Thằng nhỏ nhà tôi từ khi chơi súng cao su đến nay chưa hề bắn hụt bao giờ.»
DỐI CHỐI
Tại một nhà nhảy đầm lậu, phu lít ập vào bắt, ông xếp bạn dân hồ lớn :
— «Cấm đứng đây hay tìm đường chạy trốn. nếu không bắt buộc phải nộp súng.»
Chợt từ cuối phòng có

tiếng nhỏ nhẹ vọng lên :

— «E, hể các người bắn là tôi chạy cho mà xem.»

BÚP BÈ MỜ MẮT

Vừa ăn cơm xong, ông Giám Đốc một đại công ty khoe với vợ về có thơ ký mới tuyển :

— «Cô ta thật thông minh, xiêng năng lại thêm đặc tính dễ thương và duyên dáng nữa. Khách hàng khen có hết lời. Có thể kết luận rằng cô ta chẳng khác con búp bê làm cho văn phòng thêm rực rỡ.»

Bà Giám Đốc mặt băng cái thớt :

— «Hừ, dễ thương như một con búp bê kia à ?»

Vô tình, ông Giám Đốc gật gù :

— «Đúng.»

Đưa con gái nhỏ vừa lên năm của ông bà Giám Đốc đột nhiên xen vào một câu thật đại :

— «Nhưng con búp bê đó khi ba đặt nằm trên giường đâu có biết nhắm mắt, con thấy rồi !»

LÊ VĂN XƯƠNG

Đại Ủy

Cung Chúc Tân Xuân

Phường Trưởng
Phường Rạch Ông

và TOÀN THỂ CÁC TRƯỞNG ÁP

Phường Rạch Ông (Quận 8)

SAIGON

LÝ QUỐC TÀI

Giám Đốc

Lò ve chai

Hiệp Ký

Chuyên sản xuất các loại
ve chai, ống chích tối tân

12 Phạm Thế Hiền Saigon

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

TRÁU THẬT HOA TRÁU SANH

Cha đẻ của những tên số lá ba que thời bây giờ muôn đời vẫn là Ba Giai Tú Xuất. Nói chuyện móc lò, thọc gậy bánh xe, đấu thổi lươn lẹo mà quên mất ông tổ là một điều đáng dè ra đánh đòn. Vua, chúa, ông to, bà lớn lúc tiệc tùng yến ẩm, ngoài chuyện việc nước, việc dân, rồi quanh đi quẩn lại là y như dè tiếu lâm ra mà kể. Ông phu phen, nhà bàn dân, thàng cu, cái hím không có chuyện tiếu lâm cuộc đời coi như vinh viễn là một ngọc tù, hai sương một nắng.

Nghi như vậy, Con Ong xin sao lục mấy quả tiếu lâm của Tổ sư làm một đĩa mứt ngũ vị «Đi Tết» độc giả.

VỊT ĐỘNG ĐÌNH HỒ MỖI ĐÊM ĐỂ NĂM TRỨNG

Chuyện rằng :
Cuối năm âm lịch nọ, hai chàng Ba Giai, Tú Xuất trên đường về quê ăn tết, trong túi chỉ còn vài quan tiền. Với số tiền ấy, ăn cơm hạng bét dọc đường, chưa chắc đã đủ, hỏi mua sắm gì được. Nhân qua một phiên chợ đang họp, Tú Xuất bỗng nảy ra ý kiến. Chàng ta ghé ngay vào chợ, mua cặp vịt Tàu, một con đực một con cái, bỏ vào cái lồng tre đem đi, mỗi con chỉ mất 10 5 tiền, vị chi là 10 tiền cả thảy. Mua vịt xong, Tú Xuất lại mua một gói vừng (mè) và 5 cái trứng vịt bỏ vào trong tay nải đem đi. Ba Giai ngạc nhiên hỏi lý do. Tú Xuất đáp :

— Rồi đại huynh sẽ biết, bây giờ nói ra hơi sớm quá. Tối hôm ấy, hai người ghé nghỉ tại quán bán cháo gà cháo vịt của mẹ con một bà góa.

Thấy khách bước vào, cô con gái bà chủ quán nhanh nhẩu :

— Hai ông định bán cặp vịt này bao nhiêu ?

Tú Xuất gạt phát ngay :

— Vịt này anh em chúng tôi mua có chuyện cần, chúng tôi ghé đây nghỉ, có đem cho chai rượu và chặt thịt dọn cháo ra đây, hết bao nhiêu thì hết ?

Thấy khách sài sang, cô con gái đỡ lồng vịt :

— Vậy xin hai ngài đưa vịt em cất ra sau nhà dùm cho.

— Không được. (Tú Xuất nói) eám ơn cô, chúng tôi nằm đầu ngủ đầu phải để nó ở đó, vật bất ly thân mà !

Nói đoạn, Tú Xuất để lồng vịt vào gầm giường, lấy gói vừng cho ăn. Cô hàng thấy lạ, nói :

— Quán em còn cơm nguội, để em lấy cho ăn dùm ông khách.

Tú Xuất lại gạt đi :

— Không được, thứ vịt này đặc biệt, nó ăn ít lắm, phải cho ăn vừng, khạng có thì ăn ngô (bắp) chứ không thể cho ăn cơm được.

Mẹ con bà chủ quán càng lấy làm lạ nữa.

Đêm ấy hai chàng nhậu nhết hết hơn một quan tiền rồi say ngủ tại đó, trước khi ngã lưng, Tú Xuất bảo cô hàng :

— Tôi gửi cô em cặp vịt đây, say quá rồi.

Thấy khách tiêu sài tiền như nước, cô hàng vàng dạ tíu tíu. Vừa lúc sắp hết trứng canh một, Tú Xuất khê móc tay nải lấy ra một quả trứng bỏ vào lồng vịt, rồi chọc một cái cho

cặp vịt kêu lên. Thấy hai ông khách còn ngủ say như chết, mà vịt thì đẻ ra một trứng. Có ta sẽ với lấy cất đi. Trứng thế là hết, chẳng dè cứ mỗi lần vịt kêu, cô đem đèn soi và lại thấy vịt đẻ thêm một trứng. Tính đến sáng ngày vịt đẻ năm trứng cả thảy. Hai mẹ con mới hiểu cái đặc biệt của cặp vịt là thế và bàn thăm nhau hỏi hai người thức dậy thì hỏi mua lại cho kỳ được, đắt mấy cũng mua, cứ mỗi đêm nó đẻ cho 5 trứng là đủ lời, chưa kể về sau nó còn sanh giống ra thêm nữa. Trong lúc mẹ con bàn tán, Ba Giai Tú Xuất đều nghe rõ được cả. Hai người bầm nhau rồi vờn vai thức dậy đi rửa mặt súc miệng rồi kêu rượu uống nữa.

Đang lúc nhậu nhết, cô con gái đem ra 5 quả trứng nói :

— Thưa hai ông, đem qua cặp vịt đẻ 5 trứng, em phải lấy cất cho hai ông vì lúc ấy hai ông ngủ say quá không biết.

Tú Xuất đáp :
— Cảm ơn cô !

Chưa dứt lời, bà chủ quán đã vội vàng lên tiếng hỏi han :

— Dạ thưa hai ông, giống vịt này quý hóa quá, ở đâu mà có vậy ? Thật đời em năm nay đã ngoài năm mươi tuổi mới thấy nó lần đầu.

Tú Xuất vừa uống rượu vừa đáp :

— Chẳng đâu gì bà và cô, thứ vịt này hiếm lắm, chúng tôi ở mạn ngược phải nhờ một chú khách về Tàu đi mua ở Động-đình Hồ mới mới có đây ?

— Vậy hai ông có thể bán

lại cho mẹ con em không ?

— Không thể được, bà và cô cảm phiền, vì một là đất lắm, hai là chúng tôi phải để biểu quan án Hà-Nội. Năm trước thân phụ chúng tôi suýt bị chặt đầu vì lại nghi có tham gia vào loạn đảng Tàu ở, may được cụ lớn mình xét nổi oan cho, tạ biểu gì cụ lớn cũng không lấy, nên phải bán mấy sào ruộng mua cặp vịt này để biểu, chắc cụ lớn phải nhận vì nó chẳng là những đêm đến, mỗi trống canh đẻ ra một trứng mà còn sống lâu cả trăm năm, không bị toi bệnh gì cả, giống này nó ở tận núi Thái Sơn, lâu lắm người ta mới bắt được một cặp.

Nghe nói, mẹ con bà chủ quán lại càng thích mê nữa, nên cô nài nỉ để mua cho kỳ được. Bà mẹ nói :

— Thôi xin các ông xin để lại cho mẹ con em đi, các ông định biểu quan án nhưng ở đây quan án đã đi về kinh rồi, các ông không gặp đâu !

Bà mẹ nài nỉ chưa dứt lời, cô gái đã đỡ lấy :

— Các ông ở gần Tàu lúc nào mua không được, các ông không tin cứ hỏi người ta xem có phải cụ án lại không ? Các ông mang vịt về lời thôi lắm, chi bằng để lại cho mẹ con em, mẹ con em hứa chừng quan án về, các ông được tin xuống đây

nếu không mua được, cứ ghé lại mẹ con em sẽ hoàn lại cặp vịt lại với giá mua hôm nay.

Tú Xuất chưa kịp đáp, Ba Giai đã lên tiếng :

— Phải, bà chủ và cô nói cũng có lý, đã thế thôi chúng mình hãy vì tình để lại cặp vịt đây.

Tú Xuất lờm Ba Giai :

— Đề thế nọ được, mỗi con trị giá những 10 nén bạc làm sao có tiền mua, mà bây giờ nếu đem bán lại thì phải mỗi con 15 nén, vị chi 30 nén cả thảy, mà tính ra ra hãy còn lỗ phí tổn.

Nghe Tú Xuất nói, bà chủ quán liền nắm ngay cơ hội :

— Thôi thì 30 nén cũng được, hai ông vui lòng bán đi, số tiền rượu thịt hôm qua, hôm nay, mẹ con em cũng xin biểu hai ông.

Sờ đi bà ta dám mua với giá như vậy vì tính rằng chỉ trong một năm vịt đẻ trứng cũng đã thu vào được hơn số bạc ấy.

Tú Xuất mừng thầm như mở cờ trong bụng, nhưng Ba Giai khuyên nhủ mãi, mới quay bảo bà hàng :

— Ở thời thì cũng được !

Tức thì mẹ con bà chủ quán vào nhà trong vớt đem ra đủ số 30 nén trao cho Tú Xuất để lấy cặp vịt. Hai ông khách nhận bạc xong, ra đi còn thờ dãi ra về tiếc rề, và dặn đi dặn lại :

— Phải nhớ cho nó ăn vừng không thì ngộ, chứ còn ăn cơm là không thể được đâu !

Hai mẹ con bà chủ quán mừng quỳnh, tiễn khách ra đi, rồi quay vào với nụ cười

Xưởng cửa máy

TÂN GẠCH LONG
138 Tầng Thiện Vương Cholon

*Chúc mừng!
năm mới*

Xưởng cửa máy,

ĐẠI HUNG
128 Bến Xóm Cù Cholon

Xưởng cửa máy

QUẢNG HỮU LỢI
78 Tầng Thiện Vương Cholon

Xưởng cửa máy

TÀI MẬU
107 Tầng Thiện Vương Cholon

Cung Chúc Tân Xuân

hi hứng. Đêm đến, mẹ con bà tưởng sẽ vô thêm 5 trứng nữa. Chẳng dè hết đêm này đêm khác, đôi vịt vì chỉ ăn vừng và bị nhốt, thành thử cứ ốm tong đi mãi, chẳng đẻ thêm ra được một trứng nào nữa, rồi chưa đầy một tháng đã bị trúng gió mà chết lăn ra cả.

Bị cú bịp đau quá, hai mẹ con chủ quán gần tán gia bại sản, nhưng chỉ cần nhìn lâu nhau và rửa phùng ôn hoàng dịch lệ, chớ biết bắt thường cùng đồ lỗi ai đây.

Tham Thị Thâm

HẦM DỌA ĐÀO MÀ ĐỀ LẤY TIỀN ĂN CHƠI

Khi về đến Hà Nội, Tú Xuất hỏi Ba Giai:

— Tại vùng đại ca có nhà nào giàu không?

— Giàu đề làm gì?

— Thì đề lấy của chúng nó, chớ còn làm gì nữa,

— Phải chăng hiện đề định làm kẻ cướp ư?

Tú Xuất thanh minh:

— Đề không bao giờ làm việc nguy hiểm đề bị bắt và đề ở tù ấy, vì đề không phải con nhà võ.

Ba Giai cười ha hả:

— Hiện đề nghĩ thế, thì còn tâm thường lắm. Có võ thì ăn cướp bằng sức, không võ thì ăn cướp bằng mưu. Sống ở cái đời nhiều nhường, vua chẳng ra vua, quan chẳng ra quan này, thăng trên hiệp thăng dưới cá lớn nuốt cá bé, trăm họ làm than, nhân dân cực khổ ngộ biến chúng ta cũng phải tòng quyền, ăn cướp ăn trộm của ai thì ngu huynh phân đối, chớ của mấy thằng bóp hầu bóp cổ người ta thì đây rất tán thành, chẳng những lấy của, mà lấy luôn cả đầu nó cũng được, vì thế cũng là một cách điều dân phân tội đấy.

Giải thích một trềng xong. Ba Giai bảo Tú Xuất:

— Ở vùng ngu huynh có thằng Hàn Kinh là đáng để cho hiện đề đánh cướp nhà nó. Thằng ấy vốn nó là một tên ác bá cường hào, từ đời ông bố nó, vợ nó chuyên môn cho vay lời cắt cổ đề

cướp ruộng vườn và sản nghiệp dân đen, có người thiếu nợ phải thế cả con gái cho nó. Nó tàn ác thế đó, nhưng nó đi đâu cũng tự hào là được ngôi mà ông tam đại... Tuy vậy mà khó vào nhà nó lắm, vì lúc nào quanh năm ngày tháng cũng đầy tớ canh trước gác sau, các lý dịch kỳ hào đều là những tay chân của nó.

Tú Xuất trầm ngâm một lúc nói:

— Thế thì như đại ca đã nói, chúng mình phải cướp bằng mưu mới có thể ăn chắc một cách ngon lành vô tội vạ.

Ba Giai hỏi mưu gì. Tú Xuất bảo các đàn em lui ra đề bàn kế hoạch với Ba Giai. Ba Giai nghe trình bày, hết sức tán thành rồi góp thêm ý kiến đề (tiến hành công việc.

Thế là chỉ sau mấy bữa nghiên cứu tình hình, viên tri huyện Hoàn Long đã nhận được đơn xin của một tên Hoa Kiều ở Hà Nội nhờ quan ra lệnh cho nhà Hàn Kinh tạm thời cho dời ngôi mộ của ông Tam đại đi cho y lấy vàng chận ở dưới, là vàng của ông cha y trước đề đã từ lâu,

Quan huyện nghe nói dời mộ có vàng chận, liền động lòng tham tò ý muốn can thiệp đề được ăn lễ của tên Hoa Kiều nợ. Vừa lúc ấy, Tú Xuất lại đóng quân áo lịch sự vào, nhận là người nhà tên Hoa Kiều xin vào ra mắt, trình quyền gia phả làm bằng chứng và hứa sẽ lấy được vàng, xin biểu quan một nửa.

Bị gái trúng chỗ ngứa, thế là quan huyện sai lính lệ hỏa tốc đem trát về tận nhà mời Hàn Kinh lên đề cho biết lý do. Hàn Kinh được tin như sét đánh tình linh vì mà kết mà nay bắt đào đi, hỏi còn gì là mà, chẳng chạy chọt xong thì có mà làm ăn lụn bại. Y ta tính hối lộ cho quan, nhưng quan nhất định gạt đi bảo:

— Của người ta chôn phải để cho người ta lấy, phép nước phải như vậy, không thể thiên vị được,

Quan nói có vẻ công bình lắm, nhưng thật ra là muốn đề chia cái số vàng

với tên Hoa Kiều kia, vì nó lớn hơn.

Hàn Kinh ra về, giữa lúc không biết đối phó cách nào thì gặp Tú Xuất tự xưng là người nhà quan đến bảo muốn qua chuyện cứ biện cho quan mười ngàn bạc đề bắt tên Hoa Kiều nợ phải làm đơn rút lui ý kiến, còn không đề việc tới tình thì khó mà gỡ được.

Hàn Kinh bàng lòng. Tú Xuất hiến kế thêm:

— Còn thằng Ngô khách ấy cũng cho nó chút dính mới được, mà cho là có lợi, nếu nó rút đơn rồi thì ông bà đây cứ việc cho gia nhân đào ngấm xuống mà lấy, thế là chỉ mất mấy chục ngàn mà được cả mấy muôn.

Hàn Kinh nghe ra có lý lý, lên mặc cả:

— Nếu ông dẫn nó đến đây làm giấy rút đơn ở trước mặt tôi, tôi sẽ trao nó y số bạc 20 ngàn, vừa đề lễ quan vừa đề ông chia chác với nó bằng cách nào thì bằng.

Tú Xuất y lời, hôm sau dẫn tên Hoa Kiều lại, tên này sau khi nghe vợ chồng Hàn Kinh trình bày, lại bắt thóp đôi thêm:

— Hề cái lấy không được, số vàng của ông ở dưới cả trăm vạn mà vợ chồng nhà nị đưa có hai vạn, hà thế chả được đâu?

Lời tiếng lại, vợ chồng Hàn Kinh lại phải bậm bụng thối ra mười ngàn nữa. Tên Hoa Kiều không chịu. Tú Xuất lúc ấy mới can thiệp:

— Thôi, chú làm phúc, chớ bắt người ta phải dời mồ mà đi là việc đại bất nhân, dù cho số vàng cả trăm vạn cũng không hưởng bền được. Vợ chồng ông Hàn đây cũng người nhân đức hiền lành từ tế lắm, chú nghe lời tôi đi.

Tên Hoa Kiều ngồi trầm ngâm một lúc, ra vẻ suy nghĩ, rồi mới bằng lòng làm giấy rút đơn xin đào, trao cho vợ chồng Hàn Kinh đề lấy số bạc ba vạn đồng ra đi (bằng 300 triệu bạc bây giờ).

Vợ chồng Hàn Kinh được giấy rồi, hôm sau lên thẳng huyện đường trình cho quan huyện hay. Quan huyện tức điên lên vì thấy mình ngồi làm cỗ cho lũ chúng ăn không. Hàn Kinh

lúc đó cũng mới té ngựa người ra vì biết được cái lão làm trung gian cho y gặp gở Hoa Kiều chẳng phải là người nhà quan hay nhà kiếc gì cả.

Mãi hơn tháng sau, cả quan huyện và vợ chồng Hàn Kinh mới hay lão ta là Tú Xuất, một tay đại xô lá ở Hà thành thì công việc đã rồi. Té ra tên Hoa Kiều cũng chỉ là tên cò mồi do y tạo ra đề sai đầu đánh đó, chớ chẳng có vàng chôn hay bạc gì cả. Quyền gia phả nợ cũng chỉ là quyền do Tú Xuất ngụy tạo đề lừa bịp mà thôi.

CHÍN CON TRÂU THẬT HÓA TRÂU SÀNH

Lúc ở nhà Hàn Kinh đi ra, Tú Xuất đề ý quan sát thấy nơi ngoài cổng có một cái chuồng thật lớn, trong một g con trâu lớn bé tất cả, và biết là trâu nhà Hàn Kinh nên khi về thiết kế cho đàn em giắt trộm.

Tên được giao phó cho thi hành công tác là Tuấn Đoàn một tên đầu trộm đuôi cướp khét tiếng ở Hà Đông đàn em ở dưới trướng của Ba Giai Tú Xuất.

Tuần Đoàn dùng thuốc chó giết hết bày chó nhà Hàn Kinh hôm trước, rồi đêm sao dùng thuốc nê đánh bọn gia nhân, lừa bày trâu đi ra Hà Nội cho lò thịt, tất được hơn năm trăm ngàn đồng đề cũng bọn chia chác nhau xài.

Tưởng chuyện không sao nào ngờ trong làng có tên tuần đinh biết được Tuấn Đoàn, đến mách cho Hàn Kinh. Kinh liền lên tỉnh trình số Mật Thám Hà Nội đề nhờ bắt thú phạm vì Tuấn Đoàn lúc đó đang sống ở hàng Bột.

Đoàn biết lộ chuyện, toan bỏ Hà Nội tiến lên miền ngược, nhưng Ba Giai, Tú Xuất lại mớm kế cho đối phó bằng cách đi mua chín con trâu bằng sành về đề trên án thư giữa nhà, rồi ghé tai bảo nhỏ đàn em, cứ như thế như thế.

Tuần Đoàn nghe lời vì vẫn tin ở Ba Giai, Tú Xuất. Khi lóh đến bao nhà Tuấn Đoàn. Tuấn Đoàn cứ thản nhiên bước ra. Tên Chánh Mật Thám bắt gặp chặn lại hỏi:

— Có phải mày tên Tuấn Đoàn không?

— Dạ, bẩm quan lớn phải.

— Phải mày lấy trộm 9 con trâu của nhà Hàn Kinh không?

— Dạ bẩm quan lớn có, chính con.

— Thế trâu mày đề đâu?

— Dạ, còn trong nhà kia.

Nghe Tuấn Đoàn nói, tên chánh mật thám nắm chặt cổ tay lờ vào nh), đấm mật thám nhóc con theo sau. Khi vào đến nhà, tên chánh mật thám hất hàm hỏi:

— Trâu đâu mày?

— Dạ, bẩm quan lớn còn đủ cả 9 con đây ạ.

Vừa nói, Tuấn Đoàn vừa lấy tay vén màn che án thư ra, Tên chánh mật thám thấy 9 con trâu sành, cả giận, tát cho Tuấn Đoàn một cái, và chửi thề:

— Đ.M. Trâu này mà mày cũng lấy của nó đề cho nó đi thưa đi kiện.

Nói rồi, y ra lệnh cho thú hạ đem 9 con trâu về số và tha cho Tuấn Đoàn sau một tràng cảnh cáo.

— Đ.M. Tao tưởng trâu nào chớ trâu này. Lăn sau mày có trộm thì lấy cho nó đáng nghe không, đừng đề làm tao phải mất công mất việc.

Thế là Tuấn Đoàn chỉ bị một cái tát, mà lão Hàn Kinh kia thì bị tên chánh mật thám nợ nổi nóng gọi lên trả trâu và rầy cho một trận vì lẽ trâu thế mà cũng thưa với kiện.

Thật nghĩ cay cho Hàn Kinh đã mất 3 vạn bạc toi lại mất 9 con trâu, biết rõ thú phạm mà không làm sao được, nghĩ tức ời là tức... Của thiên thì trả địa.

CỬ TẠ

QUÁCH VĂN AN

Nhân sĩ

77: Nai — Điện Hòa

Cung Chúc Tân Xuân

Đại úy TRẦN VĂN CÔNG

Thượng sĩ I ĐỖ VĂN CẨM

và toàn thể Trường Ấp

*Cung
Chúc
Tân Xuân*

PHƯỜNG CHÍNH HƯNG

Trước thềm năm mới
Xin kính chúc quý vị và đồng bào
toàn Phường đặng vạn sự hanh thông
trong muôn điều ước muốn.

Phường Chính Hưng (Q.8)

SAIGON

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

Đêm hai mươi ba, cuối năm Chuột
 Nghe thấy ngoài đường đi nườp nượp
 Một lũ không không không mặc quần
 Mặt mày như những thằng ăn cướp.

□
 Dân chúng xôn xao sợ mất mặt
 Nhớ thời Mậu Thân đêm củ mật.
 Vợ chồng con cái dắt dìu nhau
 Toan lẹ chân «di tản chiến thuật»

□
 Hóa ra chẳng có cái chi ráo
 Đồn nhảm, toàn những tin bố láo
 Cái hợn nhưng nhặng lộn xộn kia
 Chính là tập đoàn...những Ông Táo

□
 Lóc nhóc, lem nhem cả một bày
 Táo Tàu, Táo Mỹ, Táo Ta, Tây
 Táo đen, Táo trắng, Táo vàng, vện
 Ăn vận đủ kiểu áo Đông, Tây

□
 Cuối năm kéo nhau lên Thiên Đình
 Báo cáo tất niên đều hết mình
 Mỗi Táo bình xứ mình trị nhậm
 Toàn là phồn thịnh với quang vinh

**táo
 thất nghiệp**

• *thiết bản đạo nhân*

Sống chung một năm với loài người
 Nhiệm tính tham nhũng thói biếng lười
 Công việc giám sát toàn bỏ bê
 Tháng ngày cứ cờ bạc dong chơi

Rời tới cuối năm được chủ chiều
 Rượu chè, hia mao đủ trăm điều
 Không cần tài liệu chi chi hết
 Bèn cứ văng tê báo cáo liều

□
 Ai hay Ngọc Hoàng bậc minh chính
 Vốn dĩ không ưa phường phình nịnh
 Lại rất thương dân, chăm việc...Trời
 Ngày đêm theo dõi chiếu yêu kính

□
 Biết rõ tây...sắt của bọn này
 Toàn là lũ tác phong...ăn mày
 Quảng luôn lập bô vào sọt rác
 Quác mắt, Ngọc Hoàng liền phán ngay:

□
 Báo cáo toàn những chuyện vớ vin
 Chẳng nhìn nhời thằng dân cầm nín
 Chi a đua lủ chủ giàu sang
 Đúng thực một lũ Táo...khốn lịn»

□
 Ngọc Hoàng giận dữ đến rung râu
 Thét gọi Nam Tào, Bắc Đẩu đầu
 Bôi sớ, gạch tên bọn chúng hết
 Băt về đuổi gà cho vợ mau !

□
 Lấy bảy chân run, mặt tái mét
 Một bày Táo mắt la, mày lét
 Rủ nhau chuồn ra khỏi Thiên Đình
 -Thôi nhé, từ đây hết nói phét !

THIỆT BẢN ĐẠO NHÂN

VŨ THỊ LIỄU

tự Thủy Liễu
 Tổng Giám Đốc

Chúc mừng năm mới

Khai-Thác Lâm-Sản

V.P. LL : 26 Klầu Công Hai SAIGON
 V.P : 125 Trần văn Thạch CHOLON
 Tư thất : Ấp Hồ Nai BIÊN-HÒA

CÔNG TY

Cung Chúc Tân Xuân

**VIỆT-NAM KỸ-NGHỆ
 TRẮNG TÔN
 (COVITON)**

46-48 (Lầu 4) Tôn Thất Đạm
 Đ.T 90.548 - 98.407 SAIGON

Cơ xưởng : Đ. T. : 35
 Khu kỹ nghệ BIÊN-HÒA

NGUYỄN-VĂN-SỰ

Trung Ủy

Trường Cuộc Cảnh Sát
 Xã Hiệp-Hòa - Quận Châu Thành Bình Tuy

NGUYỄN LẠCH

Giám Đốc

Xưởng tra máy

DÂN SANH

8 Thống Nhất - Bình Tuy

Chúc mừng năm mới

LÂM VĂN BÉ

Quản Đốc

Chúc mừng năm mới

Xưởng chế tạo máy kéo

CHẤN VIỆT

Đ.T : 36488

34-42 Tùng Thiện Vương (Q8) Cholon

HỮU Á BỘT GIẶT CIY

HABOGICO

Cơ xưởng : 28-30 Nguyễn văn Cửa (Q 8) Cholon

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

PHƯỢNG

Ta ngắt cành hoa Phượng
Nuôi tiếc thuở hoa niên
Em đời xa vĩnh viễn
Bao giờ ta quên em
oOo

Ta ngắt cành hoa Phượng
Năm tháng đã qua rồi
Chuyện tình xưa đã lỡ
Xót xa bao giờ người
oOo

Ta ngắt cành hoa Phượng
Tưởng tiếc một mùi hương
Của ngàn xưa áo tím
Ngàn sau còn nhớ thương
oOo

Ta ngắt cành hoa Phượng
Về qua trước cổng trường
Phượng hồng như máu đỏ
Trong hồn ta mù sương
oOo

Ta ngắt cành hoa Phượng
Thăm thì gọi tên em
Phượng ơi hoa còn nở
Ngàn năm còn yêu em

HOANG ANH

Chiều cuối năm ở nhà chính khách

Chiều ba mươi tết ngang nhà bạn
Bạn thỉnh ta vào nói chuyện chơi
Nhà bạn huy hoàng xuân với tết
Mứt, rượu, trà, bông đủ cả rồi
Bạn lại còn treo câu đối đỏ
Ra điều cổ kính bạn hơn đời
Bạn còn lòng khùng ông Khổng Tử
Khoe mình lễ giáo kém chi ai
Thơ Tây văn Mỹ cũng trên vách
Chữ nghĩa bạn ta thực có... dài.
oOo

Bạn rót mời ta chén rượu đầy
Rượu ngọt sao mà ta thấy cay
Tiền sự ta thực quê mùa quá
Ta có bao giờ uống rượu Tây.
oOo

Ngậm điều xỉ gà như cẳng tay
Bạn khoe bạn tốt số rồi đây
Sang năm tiền bạc cùng danh vọng
Sẽ đến trong tay thực đầy đây.
Bạn cười ha hả rung nhà cửa
Tưởng tượng mai... rồng lượn giữa mây
Ta cũng cười.. thương loài chim sẽ
Mơ biển Phụng Hoàng tung cánh bay
Tuy cười như vậy mà ta biết
Với cảnh sơn sông, đất nước này.
«Thời lại đồ điều thành công dị»
Thì chuyện làm to bạn có ngày..
oOo

Tạ từ người bạn ta ra cửa
Nghĩa tới ngày mai buồn vậy thay !

THIÊN KHÔI

TRONG TRẠI GIA BÌNH

Chàng Trung sĩ X... cãi nhau với vợ. Một trận xô xát kịch liệt, cuối cùng, địch phải rút lui. Bà Trung sĩ bỏ về nhà mẹ, để cho chàng Trung sĩ hãnh diện với thắng lợi.

Chưa kịp mừng chiến thắng, thày Đội của chúng ta đã rài bắt tay ngay vào việc dỗ phở với nội bộ. Chỉ vì bà đội bỏ đi, để lại cho thày... đội cả một tiểu đội nhóc. Thắng cu nhớ nhất, vì nhớ hơi mẹ, lại tới giờ bú tí, đã ngoác cái mồm ra mà gào khóc một cách rất tận tình. Tiếng khóc thật ghê gớm. Một sự khóc dai dẳng, trường kỳ. Bắt đầu từ chiều, cho tới tận nửa khuya.

Các cụ còn lạ gì cái trại Gia bình, Những bức tường, chỉ dày hơn tờ giấy có một chút xiu. Đến như ở bên nhà hàng xóm dựng đầy chiếc giường, mà ở nhà bên này còn biết hết, nữa là cái tiếng khóc dữ dội của một thằng nhỏ nhớ mẹ. Bởi thế, hàng xóm hết còn chịu đựng nổi, nên kéo nhau qua nhà thày Đội để hòa đàm. Hàng xóm trách thày Đội :

— Ông phải dỗ con ông cho nó nín đi chứ. Để cho nó khóc như vậy, làm sao chúng tôi chịu nổi...

— Tôi đã dùng đủ mọi cách. Kể cả sự vừa đánh, vừa đàm, mà nó vẫn không nín.

Một ông hàng xóm nhận từ, mạch nước :

— Ông ca lên, ru cho nó ngủ. Hễ nó ngủ được là hết khóc.

Nghe được ý kiến này, thày Đội gạt gù cái đầu. Hàng xóm kéo nhau ra về, yên chí lớn. Và thày Đội bắt đầu ca. Ồi, giọng ca của thày Đội !... Làm sao có thể tả được giọng ca của thày Đội. Nhất là khi tiếng ca ấy được phụ họa bằng tiếng khóc của

thằng nhóc. Bởi vậy, hàng xóm lại phải kéo nhau đang năn nỉ :

— Thôi, chúng tôi xin ông đừng ca nữa. Cứ để cho thằng nhỏ nó khóc, nghe còn đỡ khổ cái lỗ tai hơn.

KIỂM DUYỆT

Lính mà bị cầm trại một trăm phần trăm, em ơi, thì buồn lắm. Thằng nào có vợ thì nhớ vợ. Thằng nào mà có người yêu, thì nhớ người yêu. Lính thì đông mà phương tiện giải trí thì lại quá ít, nên vẫn có những khoảng trống buồn.

Một chàng lính, mang được vào trong trại lính một cái máy hát và một đĩa nhạc, có ra một bản nhạc chất tình yêu. Cả lũ xúm lại nghe. Tiếng hát vang lên nào nuốt:

«Buổi sáng thức dậy, anh hôn lên má em...»

«Buổi trưa, anh hôn lên má em...»

— Buổi tối, trước khi đi ngủ, anh hôn lên môi em...

Đang ngồi nghe thì ông Thượng sĩ Đại đội đi qua. Ông cũng lắng tai nghe. Và ông không bằng lòng, ông đòi kiểm duyệt:

— Cấm trời mà hát như thế này làm sao được. Hôn lên má, hôn lên môi thì cũng cho là được đi. Nhưng hôn lên môi, thì nghe tục tĩu quá. Cần phải kiểm duyệt.

Cả bọn xúm lại năn nỉ :

— Thôi mà ông quân. Phần nào thôi chứ ! Cấm trại mà !...

Ông Thượng sĩ Đại đội cương quyết không nhượng bộ :

— Càng cấm trại mới lại càng phải... kiểm duyệt.

Rồi ông lấy một cây đinh, kiếm cái rãnh của đĩa nhạc, có câu «hôn lên môi em», rồi gạch một phát. Đĩa nhạc lại được đề lên máy và lần

này, bài ca được kiểm duyệt, đã hát lên như thế này :

«Buổi sáng thức dậy, anh hôn lên má em.

«Buổi trưa, anh hôn lên má em.

«Buổi tối, trước khi đi ngủ, anh... cảnh cách... cảnh cách... cảnh cách... cảnh cách... cảnh cách... cảnh cách...»

MÁY TỰ ĐỘNG

Ở bên Mỹ, vì muốn tiết kiệm nhân công, nên hay bày ra ở mỗi góc nhà, góc phố những chiếc máy tự động.

Những chiếc máy này, cái thời bán nước cam, cái bán Coca cola, cái bán sữa. Có nhiều chiếc máy làm cả công việc đánh giày, coi bóng. Việc xử dụng máy tự động cũng rất giản dị. Chỉ cần bỏ một đồng tiền vào máy là... máy chạy.

Một chàng quân nhân Giao Chi được du học ở bên Mỹ đã đứng ngàn ngơ trước một cái máy. Bên cạnh chiếc máy có ghi hàng chữ «khéo hơn là bà xã ở nhà».

Chàng quân nhân Giao Chi thấy một anh chàng Mỹ tới trước máy, bỏ vào một đồng tiền, rồi kéo quần ra, ôm chặt lấy chiếc máy. Vài phút sau, chàng Mỹ khoan khoái, gãi nút quần lại, hơn hờ đi...

«A, thì ra cái máy làm công việc đó». Chàng quân nhân Giao Chi nghĩ như vậy. Và chàng cũng muốn thực hành. Chàng bỏ một đồng tiền vào rồi ôm chặt lấy chiếc máy. Đột nhiên, chàng la lên một tiếng thất thanh, đau đớn. Rút vội ra, chàng nhìn xuống, thì thấy trên đầu thằng nhỏ, chiếc máy đã dính vào đó, một chiếc.. khuy nút.

Chúc mừng năm mới

HỘI CHÙA QUAN THẾ ÂM
68-90 Nguyễn-Huệ P.N.
GIÁ ĐỊNH

THÍCH - QUẢNG - THÀNH
Đại Đức

Cung
Chúc
Tân Xuân

Giáo Hội Phật Giáo
Bình - Tuy

KÍNH CHÚC QUÍ ĐẠO HỮU
MỘT NĂM MỚI AN KHANG - HẠNH PHÚC

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUAN CON TRAU ☆

Chiếc máy kỳ diệu

TIẾP THEO TRANG 23

Có lẽ vị chủ nhiệm nhật báo «Con Châu Châu» quá lo xa nên mới đặt vấn đề bị sang đoạt máy và cấm cả nhân viên ngừng tán rỗng nội vụ, Thật ra chuyện máy biết tiên tri cũng không đến nỗi nào. Chẳng là...

Báo «Con Châu Châu» có lệ riêng với các tay viết phim phải nộp bài cho máy đo vào buổi chiều hôm trước dành cho tờ bữa sau. Khi được thuật mới chuyển lên nhà in để thợ xếp chữ vào buổi tối. Trưa một ngày nọ, sau bữa thịt cây tại quán «Sống Trên Đời» muốn vỡ bầu bím, bọn viết phim nghiêng ngả đưa nhau về toa soạn đánh giắc la xiết. Rượu vừa đủ ngấm khiến gã «Bọ Ngựa», một cây viết phim, chợt thấy thêm thêm một chuyện khó viết thành văn. Vào những ngày giữa tháng anh nào cũng cạn tiền nên Bọ Ngựa không dám lên tiếng rú rờ. Hân lạng lạng ngó bằng hữu rồi rón rén trở dậy phóng xe gấu qua thăm Má Mười bên Tân Bình. Đây là nơi rẽ nhất nước. Chỉ cần ba bách là có quyền đi to với một em cũng ra gì lắm. Chỉ phải cái tội là đối thoại qua trung gian của ông Đại Sư. Bọn viết phim, vì có máu thể thao, đã chia du hí thành hai hạng. Hạng địa phương tức đá chân đất và hạng quốc tế phải đá giầy. Tại vận động trường số vùng Má Mười mình phải tự thắng hạng cho chắc ăn.

Đường thủ đo vào buổi sẽ trưa không bị kẹt xe nên Bọ Ngựa tới nhà Má Mười chỉ một thoáng. Chẳng hiểu bị tờ trác, bị rượu hay vì em bé chưa quá 17 nộn nường sao đó mà gã viết phim bung hăng nhất của làng báo đã quyết định đá trận địa phương. Tức đá chân không, vừa bình dân, vừa thông khoái. Nói chuyện qua Đại Sư chán ngắt. Điện đối diện để tìm ra chân lý hơn. Thế là Bọ Ngựa nhập cuộc bằng tất cả vóc dáng của một thanh niên đang độ

sau mấy ly thuốc để làm hành trang. Con nhỏ cũng điệu nghệ ra trò. Mặc thẳng nhà báo muốn làm gì thì làm, nó cứ ngay đơ như em còn trình tất cả những thứ cần thiết cho một dịch vụ xả xui. Thành thế, vạn bất đắc dĩ lủ hoang tàng mới bén mảng tới, đặc biệt vào những ngày cuối tháng.

Ai đã từng tham chiến tại nhà Má Mười tất phải rành địa hình địa vật, nghĩa là thiếu thốn tất cả những thứ cần thiết cho một dịch vụ xả xui. Thành thế, vạn bất đắc dĩ lủ hoang tàng mới bén mảng tới, đặc biệt vào những ngày cuối tháng.

Sau một chập vớ mồ hôi, Bọ Ngựa đã lăn ra nệm nhóp nhúa trái trên sàn gỗ ộp ộp. Có lẽ vì chút dư hương, gã chưa chịu đứng dậy ngay như thường lệ mà còn quặp lấy con nhỏ thủ thi tâm tình. Con bé ùng oàng trả lời nước một, chêm vào giữa là những thủ đoạn bái ca cái cách. Em hát hay thấy mẹ, Bọ Ngựa làm bầm. Ừ, em hát hay thiệt đó. Hay hơn cả những ca sĩ lừng danh mà anh đã nghe. Hát nữa đi em, hát ru anh ngủ. Thật không còn trời đất nào. Một tên viết phim đánh đấm hung hăng mà biết tán theo kiểu thời trang nhạc tuyến như vậy kẻ cũng lạ. Con nhỏ được trớn ca thêm. Vẫn những khúc ca vá vúi, chấp nối. Rượu bây giờ mới ngấm thật sự. Bọ Ngựa muốn đánh một giấc thật sâu trong lời ca mà gã vừa tuyên dương là hơn cả những ca sĩ chuyên nghiệp. Chợt từ dưới nhà giọng Má Mười the the :

— «Rồi chưa Tuyết! Có khách đó máy».

Con bé giật bản người vùng dậy, không quên cầm chiếc khăn vừa bằng tờ giấy khổ queo nhét vào giữa đùi hồi hả mặc quần áo chạy xuống. Bọ Ngựa còn lơ mơ như kẻ mộng du, gã ngồi dậy lúi mui xoa ra. Gã chép miệng, xuống mái dưới nhà mới có nước. Thôi, cứ dùng tạm khăn này rồi giặt mấy hồi.

Nắng từ trên phóng xuống nóng từ mặt lộ hắt lên khiến Bọ Ngựa chỉ muốn chui vào bóng râm nằm nghỉ. Thủ đô hầu như hết bóng mát. Người ta đã hạ những cây cỏ thụ rừng thế kỷ nay để lấy chỗ mở rộng lộ giới. Bọ Ngựa nhích thêm tay ga để về toa soạn mau hơn.

Đầy cửa bước vào, ông xếp ty pè già nua đón Bọ Ngựa với giọng thân yêu muôn thuả :

— «Ông cho bài».

Ờ ờ, quên khuấy đi mất. Ông chờ cho tý nhé. Có ngay đây mà. Bài viết từ sớm mà quên chưa trình cho máy kiểm duyệt. Qua cánh cửa lá xách bước vào phòng chủ nhiệm, Bọ Ngựa tiến tới máy đo tư tưởng Rượu bốc mạnh hơn khi này. Ở trong phòng lạnh mà. Bọ Ngựa móc trong túi quần lấy bài rồi bỏ vào đầu máy. Cần thận hơn thường lệ, gã vừa ấn nút đỏ vừa giặt vòng đồng nơi bụng máy.

Ồ hay, cái gì mà lạ thế này? Bọ Ngựa rụi hai mắt, đưa cao tấm giấy lên nhìn. Chẳng lẽ máy đo tư tưởng dở chừng? Ở giữa bản thảo, Bọ Ngựa thấy vắng chữ «OK» thân mến quen thuộc. Thay vào đó là một hàng chữ Tây đỏ chói : «Pénicilline Dose Forte».

Thì ra trong lúc ngất ngây, nửa say nửa tỉnh, gã viết phim Bọ Ngựa thay vì nhét bản thảo vào máy lọc lại bỏ chiếc mùi xoa mới dùng khi này ở nhà Má Mười. Sáng sớm hôm sau người ta thấy Bọ Ngựa len lén đi vào bệnh viện Thanh Quan.

Chuyện máy tiên tri được nổ tung từ câu tiếng Tây nói trên.

oOo

— «Thưa kỹ sư chỉ còn

vài mỗi bản nữa là xong».

Gạt đồng hồ đồ chỉ chỉt những dấu âm, dương vào ngăn bàn, kỹ sư Ếch nhia viên phụ tá kỹ thuật, đáp trống không :

— «Được, chờ cho hoàn tất ta tới coi».

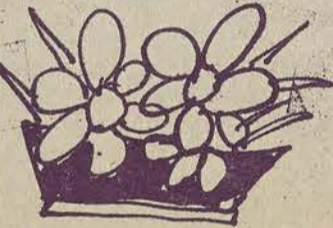
— «Thưa kỹ sư ta thử máy tại đây hay mang về nhà?»

Nhieu máy suy nghĩ, kỹ sư Ếch nói thoáng thoáng :

— «Đề tại phòng tôi có lẽ tiện hơn. Vừa tránh di chuyển phiền phức và dòm ngó».

— «Dạ».

Viên phụ tá kỹ thuật lui ra. Kỹ sư Ếch ngả người trên pho tới da màu huyết dụ, nhắm mắt dưỡng thần. Chưa biết máy đo con người sắp hoàn tất sẽ ra sao? Sau những ngày vật lộn, nghiên cứu cùng ban tham mưu, nay chỉ còn chờ máy mỗi hàn nữa là xong. Kỹ sư Ếch quyết định sẽ tự mình thử máy để biết kết quả rồi mới loan báo chính thức trên hệ thống truyền hình. Nhóm đây, với hộp Dunhill trên bàn, rút một điếu gán lên mỗi nhưng không châm lửa, kỹ sư có thói quen hít hơi thơm của thuốc chứ không hút. Ngoài người bấm vào núm «interphone» kỹ sư gọi :

— «Ông giám đốc thương mai đó hả? Mang cho tôi tất cả hồ sơ đặt mua máy kiểm soát con người nhé».

Bập bập điếu thuốc không đốt lửa, miệng làm bầm :

— «Hừ, toàn hồ sơ đặt hàng».

Chả lẽ máy làm loạn được thiên hạ. À, dám làm đầy nhà. Thí dụ, ở hay sao bữa nay nhiều thí dụ thế, mỗi gia đình đều có một

máy kiểm soát con người. Từ bao lâu vợ chồng ăn ở với nhau hòa thuận là nhường ấy, nay bỗng dưng máy cho biết chồng có bà nhỏ, vợ đang ngoại tình, ông chủ ngủ với đầy tớ, xếp ăn nằm với vợ thuộc hạ, bà mệnh phụ lẳng nhăng với anh tài xế... Hạnh phúc gia đình tự nhiên bị đe dọa và lộn xộn chắc chắn xảy ra. Quốc gia lấy gia đình làm căn bản mà nay gia đình cơn chẳng lành canh không ngọt có phải là mầm móng loạn không? Chẳng lẽ ta hủ máy? Ờ, làm gì mà vội thế, cứ nhân nha chờ kết quả thí nghiệm bằng chính con người ta cái đã.

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. Kỹ sư Ếch choàng tỉnh, giọng ngại ngại :

— «Cứ vào».

Thì ra viên phụ tá kỹ thuật.

— «Thưa kỹ sư máy đã được mang tới».

— «Tốt lắm. Ông ch mang vào đây».

Cúi nhìn đồng hồ, kỹ sư Ếch tiếp, giọng vẫn hơi ngại ngại :

— «Quý vị có thể ra về. Đề mình tôi với máy. Sáng mai chúng ta gặp nhau tôi sẽ cho biết kết quả».

XEM TIẾP TRANG 34

ĐAU-LƯNG

(Do Thận hay Phong)

THẦY THƯỢNG DU

ở Đà Nẵng mới và

114 NGÔ-TÙNG-CHÂU-GIA-ĐÌNH

(Ngay Ngã ba chợ Cây Quê)

GIỜ LÀM VIỆC: THỨ TƯ NGHỈ CẢ NGÀY

- 1) Đau lưng
- 2) Liệt dương
- 3) Đau đầu
- 4) Mất ngủ
- 5) Bón kinh niên
- 6) Phong ngứa
- 7) Đau bao tử
- 8) Huyết trắng
- 9) Dương thai
- 10) Nhiệt thai
- 11) Hậu sản
- 12) Yếu tim
- 13) Cầm máu
- 14) Phong méo mồm
- 15) Phong thấp các đốt xương
- 16) Chảy nước mắt sống
- 17) Trẻ em gầy còm
- 18) Cam sai đẹn ít ăn ngủ

HỘI NÁCH
(Hết bệnh suốt đời)

CHÂM CỨU VÀ LÉ MÁU
ở XƯƠNG SỐNG 500đ
1 LẦN LÀ HẾT BỆNH
THUỐC, TÍNH TIỀN RIÊNG

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUAN CON TRÂU ☆

Kẻ đại bại trên... trận tình

TIẾP THEO TRANG 29

này và cho đó là một tâm bệnh khó chữa. Nó chỉ có thể được chữa khỏi nếu bệnh nhân gặp được một người yêu trung thành. Người yêu này biến thành vợ ăn đời ở kiếp. Nếu không căn bệnh sẽ lại tái phát và càng nguy hiểm hơn.

Nhân những ngày chữa thương ở Tổng Y Viện Cộng Hòa, Khánh rảnh rỗi và chú ý theo dõi một tờ tuần báo chuyên về Phụ nữ. Tờ này có mục tìm bạn bốn phương rất hùng hậu, Khánh đọc kỹ từng giòng một và so sánh từng cô gái có lời đăng trong đó.

Do chàng này sinh một ý nghĩ hay hay: mình kiếm người yên ở đủ chỗ, bằng đủ phương tiện rồi, vậy thì tại sao bây giờ mình lại không thể kiếm một người bằng báo. Biết đâu, phương tiện này sẽ lại chẳng giúp mình đắc lực hơn.

Nghĩ là làm Khánh đã cân nhắc rất kỹ lưỡng. Nào thiếu nữ 23 tuổi, xinh đẹp, hiền lành qua những lời nói tế nhị, thích những thú vui thanh tao, cần tìm một bạn trai lớn hơn chừng 3,4 tuổi để kết bạn. Nào: gái mới 18 tuổi, yêu âm nhạc thích xinê, cô quạnh, cần tìm một tình thương khác phái để an ủi tâm hồn v.v. và v.v...

Yêu âm nhạc, khoái xinê mà lại là gái mới thì không được rồi, vợ phải loại gái này thì chỉ có nước chiều cung, đồ dành cũng đủ chết, nó làm sao còn an ủi mình được.

Thích những thú chơi thanh tao, những lời nói tế nhị, ở mơ hồ quá, chắc làm vừa lòng cô này cũng khó lắm đây. Đành đầu hàng.

Khánh để ý đến những giòng chữ ngắn ngủi sau: — Thiếu nữ 20 tuổi, con nhà nghèo, hiền lành dễ thương, trông cũng dễ coi buồn nhiều hơn vui, luôn luôn cảm thấy cô độc. Cần tìm một người khác phái lớn hơn chàng tốt để trao đổi thư từ và có thể tiến tới gặp gỡ... Xin viết thư về Minh Hằng...

Ồ, cô gái này có vẻ được đây. Phải liên lạc gấp mới được. Khánh liền lúi húi viết thư cho Minh Hằng và gửi đi. Những ngày chờ đợi hồi âm mang đến cho Khánh thật nhiều hồi hộp. Còn gì hồi hộp hơn là chờ tin một người yêu mà mình chưa hề biết mặt.

Thế rồi hồi âm đã đến. Cánh thư xanh có ướp hoa ngọc lan. Mùi thơm phảng phất làm Khánh ngáy ngất ngay từ khi mới bóc thư. Lời lẽ của Minh Hằng thật dễ thương. Nàng chứng tỏ là con nhà có học, lời thư bay bướm, chứa chan tình cảm.

Khánh trả lời ngay, thư đi thư lại, lời lẽ của hai bên mỗi ngày một thêm thân thiết hơn. Chuỗi ngày sống buồn tẻ ở y viện không còn nữa. Những lá thư đó đã đem đến cho Khánh những niềm vui thật sự.

Chàng quyết định tiến thêm một bước nữa: ngõ lời xin Hằng một tấm ảnh và gửi cho nàng một tấm ảnh mình cho biết dung nhan của nhau.

Ngày thư sau, Hằng gửi ảnh cho chàng. Khánh sung sướng biết bao khi được nhìn ngắm dung nhan người yêu trong mộng của mình. Hằng không đẹp lắm nhưng trông thật dễ thương và hiền lành, điều mà Khánh lo ngại nhất là nhờ Hằng lại là một cô gái sức khỏe, lẹm cảm, mắt lác hay mắt đỏ hoa thì sao. Nay thì Khánh đã nhìn thấy rõ, và cũng do sự nhìn thấy đó mà chàng quyết định bước thêm một bước nữa.

Chàng viết thư ngõ tình yêu chính thức và luôn tiện cho biết chàng muốn cưới

Hằng làm vợ, yêu cầu Hằng phúc đáp ngay để có thể tình chuyện lâu dài ngay được.

Hằng cũng trả lời rất mau mắn. Nàng chấp thuận mọi đề nghị của chàng. Ngay đó Khánh yêu cầu Hằng cho gặp mặt. Hằng cũng chấp thuận, nhưng đòi một điều kiện:

— «Em bằng lòng tất cả nhưng có một điều kiện duy nhất yêu cầu anh chấp thuận cho. Nếu đã gặp nhau rồi, xin anh chờ bao giờ phân rã về một điều gì. Còn nếu không, thì tốt hơn là chưa nên gặp nhau...»

Khánh cho điều kiện đó chẳng có gì khó. Chắc Hằng muốn làm «khó dễ» một chút cho cuộc gặp gỡ thêm phần thú vị mà thôi. Chàng «đề» liền.

Địa điểm gặp gỡ được định ngay sau đó.

Ngày gặp gỡ là ngày trọng đại nhất đối với Khánh. Hôm đó, chàng ăn mặc tươm tất, chưng diện chườm áo, khiến anh bạn năm chữa thương ở phòng bệnh phải hỏi chuyện. Khánh vui miệng kể lại hết từ đầu đến đuôi và còn đưa cả ảnh cho bạn xem nữa. Nhưng lạ thay, anh bạn Khánh mặt đang tươi hơn khi nhìn thấy ảnh bỗng xịu ngay lại như bánh tráng gặp trời mưa.

Khánh vẫn hỏi mãi, anh ta mới miễn cưỡng nói:

— Tôi nói xin anh đừng buồn lòng. Nhưng buồn lòng thì cũng phải nói vài câu chuyện này nếu anh không rõ nó có ảnh hưởng quan trọng đến mai sau. Có này nếu tôi không làm thì có thành tích bất hảo. Ngày trước, tôi đã có lần đi xa xa với đồng bạn và gặp cô ở Ngã Ba Chú Ía.

Khánh choáng người, có chóng chế:

— Hay anh làm. Anh bạn ngắm nghĩa rất kỹ bức ảnh.

— Không hoàn toàn đúng tôi không làm được. Nếu anh muốn phối kết kỷ thì xin cứ đi gặp cô ta, cô có một đặc điểm: chân phải thọt, đi khắp khiêng.

Khánh quyết định phải tìm hiểu đến nơi đến chốn. Cuộc gặp gỡ đáng lý vui

và, vì câu nói của anh bạn, đã khiến mắt hào hứng đến hơn nữa.

Hằng ngồi ở ghế đá công viên chờ đón Khánh. Sự tổ cáo của anh bạn đã khiến Khánh thấy cần phải «phối kết» ngay. Chàng đến bên Hằng nói vài câu chuyện rồi cố tình dặt Hằng đứng lên để xem chân Hằng ra sao.

Khánh choáng người. Quả thật chân phải Hằng gần như thọt, đi khắp khiêng. Khánh quay lại, đột ngột hỏi:

— Em ở Ngã Ba Chú Ía phải không?

Mặt Hằng đang tươi bỗng tái xám. Nàng cảm đầu chạy.

Khánh cũng cảm đầu chạy. Quả là chàng luôn luôn là kẻ chiến bại trên... trận tình.

Và lần thứ năm, chàng lại gục ngã.

VĂN-SƠN

Những mùa xuân tuổi quý

TIẾP THEO TRANG ...

đốt hương thờ đọc dư luận mới bắt đầu êm dần.

Trà thù được cả ông Tri lẫn ông Rao, tét con Trâu năm ấy chúng tôi cảm thấy như mình là một anh hùng lớn và thấy cái hận bị mỗi tháng mười mấy roi mây nổi lần dít trong dịp Tết năm ngoài với hẳn đi. Rồi Xuân lại Xuân qua, hoa tàn hoa lại nở, đất nước chìm đắm sau bao mùa Xuân khói lửa chúng tôi cũng mỗi ngày mỗi già đi với năm tháng quê hương bị chiến tranh điêu tàn. Năm nay lại Tết con Trâu đến, trước thêm hòa bình tưởng nhớ đến những mùa xuân tuổi Quý ngày xưa mà ao ước sao cho quê hương kháng còn cảnh *nơi da xáo thịt* để cho toàn dân Việt Nam được dự những cái Tết với đình đám hội hè đúng theo tập quán Á Đông.

VIÊM HỒNG

CHIẾC MÁY KỶ DIỆU

TIẾP THEO TRANG 33

Chiếc máy đo người trông bề ngoài chẳng khác máy đo tư tưởng là bao. Văn giống chiếc quan tài nhưng nằm dài chứ không đứng thẳng. Mở nắp ra phía bên trong bỏ trống vừa đủ một người đầy đà nằm. Kỹ sư xoa hai tay vào nhau ra chiều thích thú. Ông tình hẳn ngừ. Nàng điện thoại gọi về nhà:

— «Ồ, cứ ăn cơm trước đi. Tôi mắc bận thứ máy có lẽ về trễ. Nếu quá giờ giới nghiêm là tôi nghỉ lại văn phòng. Ồ, chúc ngủ ngon. Được, khỏi lo, tôi vừa ăn một cặp xăng ực rồi. Hôn.»

Khóa cửa chính, gài chốt cửa sập. Hành lang hun hút dẫn tới các văn phòng phụ thuộc không còn ai. Viên tùy phái giá đã nhận lệnh kỹ sư ra về lúc 18 giờ đúng. Không còn ai. Chỉ còn mình ta với tác phẩm tuyệt vời này. Phải chăng ta đã đoạt quyền tạo hóa khi kiểm soát được chính con người? Kỹ sư khoan khoái mở nắp máy bước vào...

oOo

Tin kỹ sư Ech tự tử tung ra như một tiếng giữa trưa hè. Không một ai hiểu nổi lý do. Giả thuyết kỹ sư bị phe nghịch ám sát đã bị loại bỏ ngay từ đầu vì lẽ khu vực cơ xưởng đều được canh phòng cẩn mật và cách biệt bằng những hàng rào kẽm gai chí chết. Phải chờ tới lúc đọc kết quả khám nghiệm của bác sĩ mọi người mới biết kỹ sư tự cắt đứt mạch máu bằng lưỡi dao cạo. Một điểm quan trọng khác là tất cả hồ sơ liên quan tới máy kiểm soát con người đều bị đốt cháy đồng thời toàn thể bộ máy đọc nhất vừa hoàn tất cũng bị phá hủy bằng một mạch điện cao thế. Kỹ sư Ech đã mang tất cả bí mật về bộ máy chiếm quyền kiểm soát con người xuống mồ, sau khi dùng chính mình để thử máy.

Mọi người, ai cũng tiếc và mừng lẫn lộn. Tiếc vì đáng cứu thế chết yêu và mừng vì những thâm kín nhất ở sâu trong lòng chưa bị máy khai quật. Nếu không, ừ, nếu không...

CAO BỒI GIÀ

THÁI TỬ
Tổng Giám Đốc

Cung
Chúc
Tân
Xuân

NAM HUNG Cty

Đ.T : 50995

Chuyên sản xuất các loại sơn dầu

Văn Phòng 35 Phó Cơ Điều Cholon
Cơ Xưởng : 442 Phạm Thế Hiển Saigon

TRẦN HIỀN TÀI

Giám Đốc
Quản Lý

Hãng dệt

Chúc
mừng
năm
mới

Á CHÂU

Sản xuất các loại vải
hợp thời trang

42 Mạc Văn (Xóm Cũi) Quận 8 Saigon
Cholon

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

LỜI GIỚI ĐÀU : Năm con chuột, mỗi tuần một lần, bà con cả nước đều có dịp mở Ti Vi CON ONG ra để tham dự màn «ĐỐ CHƠI ĐỀ CHOC», và cũng là để thích thú chứng kiến những bộ mặt «thộn», «nghếch», bị chọc quê mà đếch nói năng gì được.

Nhưng đang hồi cộp lạch nhóm CON ONG bỗng cóc có ro TÊ gọi vô quỹ Nhà Nước, đành treo «MIỀN CHIẾN BÀI» tồn ten trước cửa tiệm, do đó Ban tổ chức «ĐỐ CHƠI ĐỀ CHOC» cũng phải đi tản chiến thuật tìm nơi may thuê viết mướn kiếm ăn lần hồi.

Mãi đến gần đây, nghe cái «ra đi ô» ngày ngày oang oang hát «Xuân đã về... Xuân đã về», cả nhóm CON ONG bưng con mắt dậy thấy mình tay không, vội vã xúm nhau lại hi hục kéo cây trả món nợ đầu Năm TRÁU cho bạn đọc khoái châm chích. Và thế là Ban Tổ Chức «ĐỐ CHƠI ĐỀ CHOC» cũng được chiêu hồi đề mở một màn chọc quê lấy hên cho cả NĂM. Khách giả bị nhện thêm từ lâu, nên vừa thấy Ban tổ chức bắc loa kêu gọi, đã ùn ùn kéo tới xem đông như kiến. Đồng thời, có ngay 4 toán tới ghi tên dự trận ĐẤU đầu Xuân, theo thứ tự như sau :

Vì năm nay cấm đốt pháo, Ban tổ chức bèn cho nổ một tràng bom B-52 làm hiệu lệnh khai mạc cuộc ĐỐ CHƠI ĐỀ CHOC ĐẦU XUÂN CON TRÁU :

NHÂN VẬT CỦA NĂM CHUỘT 72 ?

HỎI : Theo quý vị, nhân vật nào trên thế giới xứng đáng là nhân vật của năm con chuột 72 ?

TOÁN BẠC.— (lầu tầu tranh nói trước) khỏi phải dài dòng bàn cãi lời thôi : tờ tạp chí TAI MỜ đã đề cử hai ông Ních — Kịch là nhân vật của năm 72 rồi còn ai khác nữa đâu ?

TOÁN CHÌ.— Không được. Hai ông đó có đặc điểm gì để tiêu biểu cho năm CON CHUỘT ? Muốn là nhân vật của năm CON CHUỘT, trước hết phải là người tuối TÝ !

TOÁN ĐỐP.— (áp ứng mãi mới dám nói) : Theo chúng tôi, nhân vật của năm CON CHUỘT 72 phải là anh chàng đĩ thú nhận ăn thịt người để được sống sót sau tai nạn phi cơ ở Nam Mỹ mới đây. (khán giả vỗ tay ào ào...)

BAN GIÁM KHẢO : Hay ! Toán ĐỐP nhờ có tật giật mình mà tìm ra chân lý : 5 điểm nửa !

CÂU CHUYỆN «TIỂU LÂM» NHẤT ?

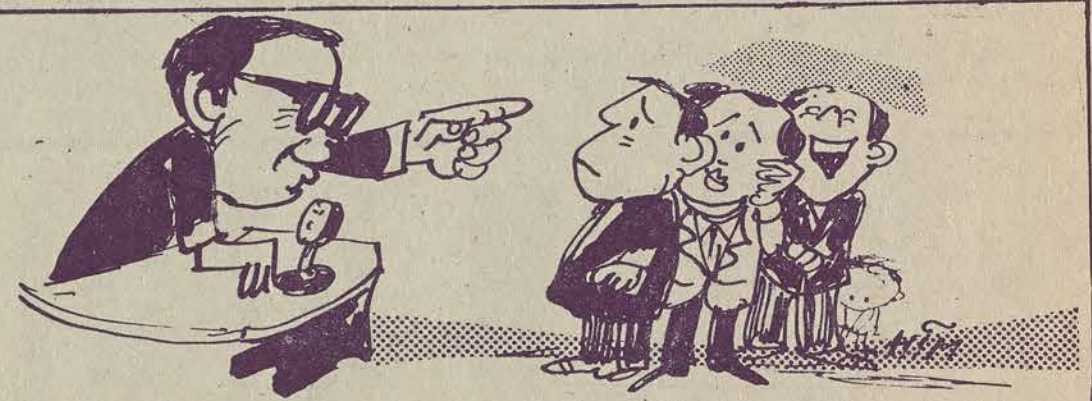
HỎI.— Quý vị đã từng theo dõi trên mặt báo mỗi ngày, vậy chứ quý vị biết câu chuyện nào xứng đáng là «tiểu lâm» nhất trong năm con chuột 72 ?

TOÁN BẠC.— Tiểu lâm nhất phải là cái vụ Vua Hề Bốc Hốt sang Thái Lan kể chuyện tiểu lâm cho lính Mỹ nghe, kè hay đến nỗi cả nước Thái đứng đứng nổi giận, và rồi ông Đại Sứ Un giờ phải năn nỉ đi xin lỗi quốc gia đạ em không biết cười theo lối Mèo.

TOÁN CHÌ.— Chuyện đó cũng chưa tiểu lâm bằng ông Quân Sư Kít tuyên bố tùm lum tà la «Huê bình trong tâm tay», «thỏa hiệp đạt được 9900» chọc cười tề nhĩ đến thế là cùng !

TOÁN RẾT.— Theo tụi em thì không có gì tức cười bằng nguồn tin nói Hội Không Học ăn mừng Giáng Sinh bằng một màn nhót và Sếchxy xô. Vườn biết đó là tin phịa, nhưng anh chàng nào phịa nổi cũng phải có một cái đầu óc tiểu lâm vô địch chứ không phải chơi !

TOÁN ĐỐP.— Với tụi tôi, thì buồn cười hơn cả là cái vụ 3 ông thầy rờ mua rùa lên Ti

- 1 — Toán ĐỐP
- 2 — Toán RẾT
- 3 — Toán CHÌ
- 4 — Toán BẠC

Sau khi các toán đã yên vị, giới quan sát bèn đưa ra nhận xét :

— Toán ĐỐP tuy ăn mặc bảnh chọc nhưng rõ ra là phường ăn hại đái nát, nhất là cái miệng lúc nào cũng có vẻ sẵn sàng... tấp tấp...

— Toán RẾT có một điểm lạ lùng là mặc dù trời nắng chang chang, cả đám vẫn cứ lo run lẩy bẩy, hề thấy có ai ho một tiếng là giật bản mình, thật tội nghiệp !

— Toán CHÌ thì rất tinh bơ, lì lợm, như muốn ra vẻ nắm chắc phần thắng cuộc đấu trong tay. Tuy nhiên bên trong cái dáng nặng chình chịch, vẫn phảng phất một nỗi lo ngại của một con bệnh không biết có qua khỏi tuần trăng này hay không đây ?

— Toán BẠC, đúng như tên gọi, rất ư là đồng bạc, đồng thời mỗi người đều dán ở cạt tấp một khẩu hiệu «bạc như vôi», dường như đã và đang lấy đó làm phương châm đối nhân xử thế.

BAN GIÁM KHẢO.— Về ri gút ! Toán ĐỐP rất vô tư trong khi các toán khác đều có ý thiên vị : 5 điểm cho toán ĐỐP !

BIẾN CỐ QUAN TRỌNG NHẤT CỦA NĂM CON CHUỘT 72

HỎI : Theo nhận xét của quý vị, biến cố nào có thể gọi là quan trọng nhất trong năm Con Chuột 72 ?

TOÁN BẠC.— (lại tranh nói trước nữa) Đẽ quá ! Hầu hết các báo Âu — Mỹ đều cho hai cuộc viếng thăm Hoa Lục và Nga Xô của Tổng Thống Ních Xông là quan trọng nhất.

TOÁN CHÌ.— Không đúng hẳn. Biến cố đó chỉ được đặt tít lớn nhất vậy thôi, quan trọng nhất vẫn là chiến cuộc Việt Nam !

TOÁN RẾT.— Đồng ý với Toán CHÌ và xin thêm : quan trọng số dzách là đợt tái oanh tạc Hà Nội — Hải Phòng mới rồi. Góm, bom đầu mà lảm thế !

TOÁN ĐỐP.— Tất cả những chuyện đó đều là thường, chưa quan trọng bằng cái vụ xừ Cầm bu chia bắt được một lúc tới 80 ngàn con «ma» trạ trong Quân đội. Thứ hỏi từ thượng cổ đến giờ đã có nơi nào bắt được «ma» chưa ?

Vì cùng bói «Mùa thu năm nay có «Hòa Bình» Cái đó mới thực là tiểu lâm !

BAN GIÁM KHẢO.— Toán CHÌ và toán ĐỐP ngang tài bên 8 lạng bên nửa cân : mỗi toán 2 điểm rưỡi !

SỰ VIỆC NÀO ĐÁNG «ROI LỆ» HƠN CẢ ?

HỎI : Tiếp theo những chuyện tức cười vừa rồi, quý vị thấy trong năm qua sự việc nào gây xúc động hơn hết, nói một cách khác, đã khiến nhiều người phải «roi lệ» hơn cả ?

TOÁN BẠC.— Cái chết của cố Tổng Thống Truman, một vị Tổng Thống cứng rắn nhất của Hoa Kỳ. Bằng chứng là hàng triệu dân Mỹ đã theo dõi đám tang trên Ti Vi.

TOÁN CHÌ.— Theo dõi là một chuyện, roi lệ hay không lại là chuyện khác. Theo chúng tôi thì việc Đức Giáo Hoàng khóc ròng vì Hòa Bình Việt Nam mới thực sự gây xúc động cho hàng trăm triệu người trên khắp thế giới.

TOÁN RẾT.— Với chúng em thì những cảnh chết chóc ở Đại lộ Kinh Hoàng (Quảng Trị) đã gây xúc động nhiều hơn hết. Ai thấy những hình ảnh ấy mà không roi lệ thì chúng em xin chào thua !

XEM TIẾP TRANG

Quan KHAM
Tổng Giám Đốc

Xưởng gạch bông

NAM QUANG

Sản xuất đủ các loại gạch bông
tối tân, mà nơi khó làm được

78 Đ.L. Hưng Phú
(CHÁNH HUNG)

CHOLON
(Cầu chữ Y)

TẠ XUÂN QUÉ
Giám Đốc

XƯỞNG

ĐỨC THÀNH

Chuyên sản xuất ống lò bằng đất
được tôi luyện kỹ lưỡng
— Bền Bỉ — Chắc Chắn

1199139 Phạm Thế Hiền Cholon

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆

GUƠM MÀI ĐÃ SẮC

Bọn Con Ong trong mấy tháng qua không xuất hiện trên giang hồ, không phải vì nhụt chí, cũng không phải vì thua cuộc. Mà chỉ vì, sau một thời gian dài hành hiệp, những lưỡi gươm đã cùn, những cánh tay đã mỏi mệt. Đã thế lại còn gặp biết bao khó khăn bất ngờ xảy đến.

Cho nên bọn C.O. đã quyết định cùng nhau lên núi để tu luyện lại. Để có những đêm mài gươm dưới bóng nguyệt. Để chuẩn bị tinh thần và hành trang cho những ngày sắp tới.

Bây giờ, gươm mài đã sắc, lòng người càng chai đá thêm, ý chí càng quyết liệt thêm bọn C.O. bắt đầu tái xuất giang hồ. Như những hiệp sĩ Lương sơn Bạc thuở nào, vừa say men chính khí:

*Ồ, uống nữa, rượu say ta cứ uống,
Uống thật say cho sôi máu oan cừu.
Uống thật say cho mờ mắt bóng đầu rơi,
Máu tuôn chảy như rượu bình đang bốc khói...*

Uống thật say, uống thật say để rồi sẽ phải làm một cái gì đáng kể trên con đường hành hiệp trượng nghĩa. Đó chính là điều mong ước của 108 hảo hán Lương sơn bạc xưa kia, và cũng là của bọn Con Ong hôm nay.

HÀ NỘI ƠI ! HÀ NỘI ƠI !

Thành phố Hà Nội nhỏ bé chỉ bằng một nửa của Saigon, dân số lại càng ít hơn nữa. Hà nội

chảo cho những ngày báo nghỉ. Bọn công tư chức quân nhân với đồng lương quá khiêm tốn, sau những giờ đi làm về, lại càng phải ra sức chạy xe ôm, xe lam để kiếm thêm ít tiền cho vợ con mua sắm. Thành ra, cứ Tết nhất là khổ.

Đã thế cũng cứ vào dịp này là lại có những tin tăng thuế, tăng giá hàng, tăng tùm lum đủ mọi thứ. Các nhân tài kinh tế tài chánh Annamta trong đầu óc chỉ có khuynh hướng tăng mà thôi chứ không bao giờ có giảm. Các nhân tài này có lẽ học nhiều quá, nhất là học ở Mỹ về, chưa bao giờ nếm mùi gian khổ như bọn dân nghèo. Các vị ấy, với lý thuyết đầy đầu, cứ tưởng rằng hầu bao bọn dân Annam nặng lắm, chẳng khác gì hầu bao dân Mỹ nên cứ việc thu thuế là xong hết. Thế rồi các vị ấy đã ra đi mọi thứ thuế như ở bên nước Mỹ mà các vị ấy đã học. Các vị ấy ghi trên giấy tờ những con số thu ví dụ để làm

NỀN PHIM ẢNH ANNAMTA

Trong mấy năm gần đây, Annamta bỗng dưng đẻ ra nhiều nhân tài quá, nhất là nhân tài điện ảnh. Toàn những đại tài tử, đại đạo diễn mặc dù không ai hay biết những thứ « đại » này sản xuất ở đâu ra, ở nhà trường nào. Hôm qua gặp một anh chàng dúi rách, thất nghiệp, hôm nay gặp lại, anh chàng đó đã trở thành một đại tài tử xilama. Cách đây ít tháng, một anh chàng khác suốt ngày phờ phạc chạy áp phe, giờ đây đã nghiêm nhiên trở thành một nhà sản xuất kiêm (đại đạo diễn) của nền nghệ thuật thứ bảy. Số nhân tài bất ngờ này nhiều lắm, đếm không xuể.

Họ chỉ cần bỏ ra dăm, bảy triệu bạc Annamta là có ngay một cuốn phim bán xứ để kêu gọi mọi người ủng hộ. Ủng hộ phim VN, đồng thời cũng là ủng hộ cho túi bạc của họ.

Chúng ta, những khán giả, cũng muốn ủng hộ lắm, muốn nâng đỡ nền điện ảnh nước nhà lắm, nhưng lại luôn luôn bị thất vọng, luôn luôn bị những kẻ to mồm kêu gọi (ủng hộ) kia lợi dụng. Chúng ta vì tinh thần (ủng hộ) nên đã bị coi những cuốn phim cóc nhái, ngớ ngẩn, ấu trĩ và vô cùng phản nghệ thuật.

Chúng ta bắt buộc phải ủng hộ những thứ đó mãi sao ? Truyện phim thì nhảm nhí, khai thác những đề tài cũ rích đã trở thành lỗi thời. Chẳng hạn, trong khi điện ảnh Tây phương đã khai thác đến rách bươm những đề tài về (sex),

CHÉM RUỒI

ĐÀN ĐÀU MÀ GÂY TAI TRẦU
CUNG ĐÀU BẮN KÈ, GUƠM ĐÀU CHÉM RUỒI
● VÂN QUÂN

đẹp, Hà nội thơ mộng. Hà nội có Hồ Gươm, có chùa Một Cột, có những con đường ngợp bóng cây xanh. Hà nội của những ngàn năm văn vật. Hà nội có bốn mùa xuân hạ thu đông. Và Hà nội bây giờ đang bị ăn bom đạn toi bời.

Theo các báo, mỗi ngày có hàng trăm, hàng hơn trăm chiếc pháo đài bay không lồ B.52 của cường quốc Hoa kỳ bay tới, thả từng hàng ngàn tấn bom lên thành phố nhỏ bé, xinh đẹp ấy. Nguyên do chỉ vì mấy anh lãnh tụ Cộng sản cứng đầu ngoan cố.

CÁC NHÂN TÀI KINH TẾ TÀI CHÁNH

Dịp cuối năm, lẽ ra phải là dịp dân chúng được thoải mái, vô tư lự để chuẩn bị đón mừng xuân. Nhưng năm nào cũng thế, cứ vào dịp này là mọi người cảm thấy vất vả, hốt hác. Bọn thợ viết thì phải hì hục (đi khách) để mong kiếm chút

giàu cho ngân sách quốc gia và tưởng tượng một cách rất ngây thơ rằng lý thuyết và thực tế phải là một.

Nhưng thực tế đã trái ngược hẳn, không hề giống với lý thuyết mà trường mà các nhân tài Annamta đã học như những con vẹt. Dân chúng không có tiền nên không thể đóng thuế và họ đã bắt mua sắm đi. Còn bọn con buôn vì bất ngờ bị đánh thuế nặng quá, đã tìm trăm phương ngàn kế để trốn thuế. Hầu hết các nhà buôn nhỏ đều xin trả lại (ba tăng) cho nhà nước. Những tiệm bán mì, bán phở cũng dẹp bàn ghế đi, bán bằng chiếc xe ngay phía trước cửa để khỏi phải đóng thuế. Cuối cùng, mãi lực càng ngày càng sút kém mà nhà nước thất thu. Những số tiền thuế vĩ đại và các nhân tài kinh tế tài chánh học ở Mỹ về tưởng thu được, giờ đây, vẫn chỉ là những con số ghi trên giấy tờ.

Trong khi đó, dân chúng kiếm ăn vẫn khó khăn. Vẫn đói, vẫn rách, vẫn chờ những phép lạ ở các nhân tài kia hơn là chỉ có mỗi giải pháp đánh thuế. Đi học mãi bên Tây, bên Mỹ về, tốn biết bao cơm gạo mà chỉ học được mỗi biện pháp đánh thuế thì nản quá, nhất là lại đánh thuế một cách vô tội vạ như hiện tại.

Vậy, hỏi các nhân tài thân mến, các bố hãy cố gắng phân biệt lý thuyết và thực tế. Đừng nên lạc quan quá !

đã đạt đến cao độ trong việc đưa lên màn ảnh những cảnh dâm dăng, khiêu gợi, và giờ đây, họ đã chuyển sang đề tài khác thì các nhân tài điện ảnh Annamta mới tập tễnh đi vào con đường đó, tức là cũng bày đặt làm những cuốn phim kiều (Anh Yêu Em) với những màn yêu trên trời, yêu dưới nước, yêu trên giường, trên xe... Rồi cũng có những cảnh tắm rửa trần truồng, hôn hít, làm tình nhau.

Nhưng buồn thay, những trò con heo đó chỉ làm cho đa số khán giả thấy ghê tởm. Cũng một mối hôn, một cảnh khiêu gợi, nhưng ở người khác có thể trở nên đẹp, trở nên quyến rũ, nhưng ở những cuốn phim Annam, chúng trở thành quê mùa, dơ dáy làm sao ấy. Đi bắt chước người ta thì tối thiểu cũng phải bắt chước cho bằng hay hơn, còn như bắt chước mà vụng về thì có khác nào loài khỉ bắt chước người để làm trò ! Người ta đã đi trước và tiến được tới cung trăng thì mình lại đi giật lùi về thời tiền sử, lúc loài người còn ăn lông ở lỗ. Như vậy mà đòi quần chúng phải ủng hộ và nâng đỡ thì đau khổ cho quần chúng biết chừng nào !

Tôi không thể tưởng tượng được sự ngượng ngùng, tức giận và đau khổ của tôi tới mức nào

XEM TIẾP TRANG 41

TU SĨ
THÍCH THANH ĐĂNG
Đảm nhiệm

Cung Chúc Tân Xuân

394 Trương Minh Giảng SAIGON

Chùa LONG VINH

Nhận lãnh tổng táng tại Đô Thành và các Tỉnh với đủ loại hòm danh mộc, đủ kiểu : BẮC — NAM.

Có xe tang đen MERCEDES xe nhà vàng, xe song mã — Có âm nhạc Bắc, Nam, Tây

Sở xe tang **TỬ AN**

Việc làm cần thận- nhanh chóng và chu đáo
có Nghĩa Trang riêng của Chùa rộng rãi để
an táng vĩnh viễn.

ĐẶC BIỆT
Cho đất không những người nghèo

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRẦU ☆ GIAI PHẨM XUAN CON TRẦU ☆

Bọn chúng tôi gồm 4 đứa, năm ấy đứa nào cũng chừng 16 tuổi. Cái tuổi mà các ông bà nhà quê thường hay ví von: nhất quý, nhì ma thứ ba học trò. Chúng tôi lại là cái thứ học trò được đi học chữ Pháp nên cái trình độ tinh ranh lại cũng tiến bộ hơn học trò học chữ nho, nhất tự vì sự bán tự vì sự ở làng.

Làng tôi là một xã trừ phú vào bậc nhất trong Tổng, nên hàng năm cứ vào những ngày áp Tết là bao giờ cũng hội hè, đình đám linh đình. Thời thì hết yến lão đến hàng phe, hàng giáp, ăn khao, ăn khoán, rồi dựng trâu, dựng bò, hát chèo, đánh vật, đua thuyền, xóc cái, tở tôm, xóc đĩa, đình làng lúc nào cũng nhộn nhịp cả ngày cả đêm mặc dù vào những ngày tiết đông chỉ một chập, trời thường hay có mưa phùn gió bắc từng cơn dài lê thê lạnh cứ như là rần rúc đau điếng các khớp xương.

Những phong tục, tập quán ăn uống vào những ngày cuối năm nó như là một lễ sống, một danh dự của dân quê thời đó, nhất là của dân làng tôi, nên dù có nghèo túng cho mấy, người ta cũng phải cố gắng vay mượn để theo đuổi đóng góp với dân làng cho trọn vẹn câu giấy rách giữ lấy lễ. Đối với tuổi trẻ học trò của chúng tôi có lẽ cả năm không có bao giờ sung sướng hơn những ngày giỗ chạp, đình đám, hội hè vào áp năm và trọn ba ngày Tết đầu năm, vì không những được ăn ngon mặc đẹp mà còn được thả đàn cả ngày, cả đêm đùa giỡp,

phá phách bày đủ mọi trò vui chơi, trong đó có cả những cuộc tập hợp tinh nghịch có khi để phiêu luy cả đến cho mẹ cha.

Tôi nhớ năm ấy có phong trào Nhà Nước bắt dân phải uống rượu Phong ten và cấm ngặt nấu rượu lậu (tức là rượu để hiện giờ) nếu kẻ nào bị tố giác và nhà đoan đến bắt được rượu lậu ở nhà thì sẽ bị bắt về Tỉnh giam, không những mất ăn Tết mà còn phải nộp những khoản tiền phạt lớn lao, có khi phải bán ruộng để nhà để lo chạy chọt và nộp phạt. Làng nào bị nhà đoan bắt được nhiều vụ nấu rượu lậu thì Lý Trường, Phó Lý cũng bị liên hệ, có khi còn bị cách chức nữa là đằng khác. Vào những ngày cuối năm một chập, tuần đình phải canh phòng thật là cực nhọc, vì không những đình đám hội hè cả đêm ngày, nhất là làng tôi tôi lại có ngôi đền Hùng rất linh thiêng nên thiên nam, tín nữ thập phương lại trẩy hội về cúng vái rất đông, nên càng sợ bọn bất lương đem rượu lậu về làng, có khi những kẻ thù hằn nhau lợi dụng lúc trong làng vui chơi bỏ rượu lậu vào vườn nhà nhau rồi đi báo đoan đến bắt. Lúc ấy, Tây thả đàn cho hội hè, cờ bạc, miến là Hương hội đóng đủ cho quan các số sâu đã được ấn định khi xin phép mở hội, nhưng về vụ rượu lậu thì tuyệt đối không dám dung túng. Vào những ngày hội cuối năm, đêm nào chúng tôi cũng bị tuần đình bắt giữ, có khi bị

khện thật đau chỉ vì tội chọc ghẹo các cô gái hay có khi cả gan dám ném đất vào chỗ quan viên ngồi uống rượu cảm trọng chèo. Cái thù giữa đám tuần đình và chúng tôi nó đã trở thành thâm thù kéo dài từ năm này qua năm khác, trước đây lúc còn nhỏ quá thì chúng tôi chỉ biết khóc chịu chào thua bọn tuần đình, nhưng năm ấy, với cái tuổi 16 nhất là lại đã được đi học Trường Tỉnh, nay mai sắp trở thành cậu khoá trong làng sau khi thi đậu Cepci, nên một đêm khi bị bọn tuần đình hạ nhục trước mặt một số người đẹp mặc yếm khiến chúng tôi đâm hận nặng và quyết trả thù, không phải chỉ riêng đám tuần đình mà cả bọn Phó Lý Trương Tuần nữa.

Một cuộc họp bất thường do thằng Hiền triệu tập dưới gầm cầu xi măng họ Trại, Bộ tham mưu chúng tôi gồm có 4 thằng đã thảo luận kế hoạch và phân công nhau mỗi thằng phải góp hai chai nước đá pha đường trộn với ớt, dùng ruột cây đay phơi khô để làm nút chai cho thật chặt. Sau đó, vào đúng đêm hội đền Hùng bỏ vào vùi dưới gốc nhãn trong vườn nhà Phó Lý. Nói rằng vùi dưới gốc nhãn nhưng sự thực chúng tôi cố tình giấu nửa kính nửa hồ để như đám tuần đình. Đúng như chúng tôi đã tiên liệu, khi bọn tuần đình thấy có bóng đèn thoáng trong vườn Phó Lý chạy ra thì chúng đổ ra bao vây, nhưng chúng tôi đã thoát ra ngay khi cổ tình lờn động cho chúng biết,

không bắt được ai, bọn tuần đình đi lục soát trong vườn và chúng phát giác ra cái bị trong có đựng 8 chai rượu lậu trông thật ngon lành. Thế là thầy trò anh Phó Lý hoan hỉ, vội vã mang ra trình các Cụ đang say sưa bên mâm cỗ ở giữa đình làng. Lập tức rượu được khui ngay để các Cụ thưởng thức, nhưng một trận cãi nhau như mò bò đã xảy ra tức thời khi các Cụ biết là không phải rượu mà chỉ là nước đá pha ớt với đường. Cuối cùng Phó Lý bị bắt khoán một mâm xôi và hai con heo (con lợn) quay, còn tuần đình mỗi thằng bị nọc đánh 10 roi giữa sân đình. Chúng tôi vui chiến thắng nhưng Phó Lý và tuần đình căm giận tìm mặt để tâm theo dõi điều tra, nội vụ đáng lẽ rồi cũng chìm xuống nếu chúng tôi không đi quá trốn mượn cơ hội thừa thắng xông lên. Cũng năm đó, sau vụ trác phó Lý, chúng tôi đặc chí bền nghị cách chơi lượn cả hai ông Tiên Thứ Chỉ. Hai ông này là hai ông Đội nhờ đi lính khổ đờ lên được đến chức Đội rồi mãi về được phong thất phẩm nên được quan trên cho giữ chức Tiên Chỉ và Thứ Chỉ trong làng. Cả hai ông đều chữ tác đản chữ tỏ, còn quốc ngữ thì lại i tờ nên thường bị cả dân học Tây lẫn học Ta trong làng đều tỏ vẻ khinh thường, tuy nhiên, hai ông lại rất hách dịch, hơi ti là hai ông mang khoán làng ra hạch, có những ông nho hủ ý mình hay chữ làm đơn phản kháng đến quan Huyện nhưng rồi cuối cùng bao giờ cũng phép

Vua bị thua lệ làng, vì thế riết rồi ai cũng phải ngán hai ông. Quan Huyện nhiều khi cũng phải nể, vì đặc biệt cả hai ông đều cùng được quan đồn Tây gửi gắm với quan Công Sứ, trong làng tôi cũng đã có những anh nho hủ vì khăng khái dám chỉ mặt chửi hai ông giữa Đình nên bị đi tù một gông thành ra người lớn ai cũng sợ oai hai ông, chỉ có đám học trò chúng tôi, nhất là bọn bốn thằng tôi dám trêu vào hai ông mà thôi. Tôi nhớ rằng năm ấy tôi mới tập tễnh làm thơ, một hôm bọn nó thách tôi làm sao làm được một bài thơ chúc Tết hai ông thật đều, thằng Hiền và thằng Song hứa chắc rằng, nếu tôi làm được bài thơ thì chúng nó cam kết sẽ có cách gửi đến tận tay hai ông. Tôi về năm nghĩ cả đêm sáng hôm sau chỉ được có bốn câu:

Đầu Xuân năm mới chúc
hai ông
Ông Trí ông Rao nhất
Hội đồng (1)
Năm nay đình đám tha
hồ liếm
Liếm từ đình trán đến
bên hông... (2)

Tôi đưa bốn câu thơ này cho bọn nó, bọn nó khoái quá, mặc dầu chẳng biết có đúng niêm luật hay không nhưng cứ khen hoài là hay. Bọn tôi bàn mãi, nếu viết bằng chữ quốc ngữ thì các ông ấy sẽ điều tra ra được

(1) Trí, Rao là tên của hai ông.
(2) Hồng người Bắc còn thường gọi là bên là háng...

Cảm cúm - Sổ mũi - Nhức đầu
Nhức răng - Đau nhức
Cấp thiết

HÃY UỐNG :

RHUMEX

(BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY)

NHÃN HIỆU
CON VOI

Biếng ăn! Mất ngủ!
HÃY UỐNG :

SIROP REACTIN (BÉTA)

- ĂN NGON • MAU ĐỔI • LÊN CÂN NHANH CHÓNG
- DỄ NGỦ YÊN LÀNH • TRỊ MỌI PHONG NGŨA

Có bán tại các nhà Thuốc Tây

(59M BVT/SCPP) 3

☆ GIẢI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIẢI PHẨM XUAN CON TRÂU ☆

dầm Tây Vương Thánh Mẫu trang điểm cực kỳ diêm dúa, mùi nước bông xit xit thơm lừng cả một góc trời, uyển chuyển bước vào buya-rô của Ngọc Hoàng Thượng Đế... Giữa lúc đó Ngọc Hoàng đang bận túi bụi với hàng chông rập bo của bọn Táo Quân, vừa mang lên đệ trình nhân dịp Tết Nguyên Đán sắp tới dưới trần gian. Anh lối Tiên Đồng cũng có mặt, đang đứng còm róm chăm trà mỗi thuốc luôn tay cho thượng cấp. Bởi vậy mặt anh đang hồng hào bông tái xanh tái xám khi vừa nhắc thấy bóng «Thánh Mẫu» Tim anh muốn nhẩy dựng lên đồng thời chân anh anh toan gài số để đi bài tâu mã... (Nhưng hỏi đi! Mọi sự chậm trễ mất rồi! Vì ma dầm Thành Mẫu vừa khóc hu hu vừa đưa mù-soa lên hi mũi rồi chỉ vào mặt Tiên Đồng mà rằng:

— Thánh Thượng tề bực lắm! Thánh thượng không tui thiệp tí nào hết tron hết trời, Thiếp có tội lỗi gì mà thánh thượng cho rằng lối này đến đó là thám thính thiệp cư chứ!...

Tà sao cho xiết nỗi ngạc nhiên rùng rợn của Ngọc Hoàng Thượng Đế lúc bấy giờ! Vừa ngạc nhiên mà vừa rùng rợn, đúng thế! Vì Ngọc Hoàng đâu có biết đầu của tai nghe gì về cái sự anh lối hầu cận Tiên Đồng dám có gan lên vô tận giường ngủ của «ma phẩm» để nghe trộm âm nhạc, mà chẳng phải ngạc nhiên? Còn rùng rợn thì là do cái mặc cảm «tội lỗi» sinh ra, bởi số là suốt mấy tháng nay ngài có chót dám mê một em Tiên Nữ chanh cơm thuốc loại xéc xy không chịu được, nên ngài quên phứt mất chánh cung chả hề ngó ngang mí li an ủi gì hết rúc,

Sau một hồi ngay râu ú ó, cuối cùng Ngọc Hoàng cũng tìm ra được đường lối... thoát thân. Ngài trừng mắt ngó Tiên Đồng rồi hất hàm hỏi:

— Ta có sai mi tới rình rập Thánh Mẫu bao giờ không? Nói mau thẳng kia! Nghe hỏi anh lối tiên Đồng càng khiếp hải dữ, tay chân anh run lập cập như đứa mắc chứng kinh phong và miệng thì đánh «bò

TIẾP THEO TRANG 25

cạp» lộp cộp đến rưng rồ nó cả mấy cái răng. Thái độ đó khiến Ngọc Hoàng không khỏi nghi ngờ, ngài bèn vỗ buya-rô râm râm và quát mất quát rình!

— Sao? thẳng lối này bữa nay tới số rồi sao mà dám trái lệnh ta?

Biết không còn cách nào đầu điểm chối tội nữa, Tiên Đồng đành phủ phục xuống ôm chân bề trên rồi vừa méu

máo sụt sịt vừa thú nhận nọ kia và không quên xin được... giảm khinh! Khi gã tà oán dứt lối thì không hẹn mà cả Ngọc Hoàng lẫn Thánh Mẫu cùng thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được một khối đá đeo.

Tuy nhiên đề giờ gác tí điềm còm với ai kia, Ngọc Hoàng vẫn giả vờ tác sắc thốt lên:

— Cha chả, khá khen thay cho mi to gan lớn mật thiệt ta! Quân này phải đầy xuống chính tăng địa ngục để chôn ản thịt họa may mới đến bù được tội lỗi...

Thét xong Ngọc Hoàng toan rung chuông triệu mông xừ Nam Tào tới để dẫn giải anh lối Triệu Đồng xuống giao

cho Diêm Vương thi hành án lệnh, thì Tây Vương Thánh Mẫu trong lòng đang thơ thới hân hoan nên vội cất tiếng can ngăn liền dùm:

— Khoan...! Thiếp xin Thánh Thượng hãy khoan! Y mới phạm tội lần đầu, Thánh Thượng xử phạt như thế e rằng hơi nặng chút chăng!

Trong thâm tâm Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng có ý tiếc thẳng lối thạo nghề điều đó này, nhưng đã chót dầm lao nên đành theo lao đề chứng tỏ cái «thiện chí» tuyệt vời của mình. Bởi vậy Ngọc Hoàng khăng khăng:

— Tội nó nặng lắm ái Khanh ơi! Không thể nào tha bổng được. T... nó thì phen này chốn th... đình ta về sau còn chỉ là r... nhin trật tự mí li phương tiện cuộc ra!

Đo... giả vờ suy nghĩ giây lâu, ngày phán tiếp:

— Tuy nhiên ái Khanh đã vì lòng nhân từ bác ái mà xin cho nó thì Trẫm cũng nể lời mà giảm án chút đỉnh. Trẫm sẽ đầy nó xuống trần gian làm một giống súc sinh ngu dốt nhất, đời đời kiếp kiếp không bao giờ nó còn biết thồn thức những âm thanh trầm bổng tuyệt vời, để trưng phạt cái máu mê âm nhạc mù quáng và hôn sục của nó nữa.

Thế là ngay bữa hôm đó anh lối Tiên Đồng khi không trở thành con vật hy sinh, bị đầy xuống Hạ giới đầu thai vào kiếp con trâu, một giống vật chỉ biết làm việc hùng hục tới ngày chứ chẳng khi nào phân biệt nổi tiếng nhạc du dương mí li những âm thanh thô tục vẫn phọt ra đầy đầy hàng ngày là cái cóc khó gì hết.

Câu ranh ngôn «Đàn gảy tai trâu» cũng bắt đầu xuất hiện từ đó trên cửa miệng loài người!

HÙNG-PHONG

Mùa Xuân ước mơ

Buổi sáng thức dậy nghe chim vui hát.
Bầu trời trong xanh thật đẹp
Hoa nở rực rỡ mang mùa xuân đến,
Mùa xuân màu vàng, màu xanh, màu tím
Mùa xuân mang nắng chiếu trên cành những hy vọng
Hy vọng thương đẹp như nụ mai vàng vừa mở cánh
Như hòa bình, ấm no, hạnh phúc
Như những giọt sương mai long lánh trên cành
Hy vọng đọng trên lá, trên hoa và trong lòng người

Hy vọng to, hy vọng nhỏ, hy vọng như con đường chạy dài trong lịch sử.
Ôi, hy vọng từ ba mươi mấy năm rồi, em biết không?
Bầu trời vẫn trong xanh và những cánh mai vẫn nở vàng rực rỡ

Chim vẫn ca hát dưới nắng hồng
Đó là mùa xuân, mùa xuân lại đến
Và một cuộc đời mới lại bắt đầu
Và lại thêm những ước mơ
Ước mơ thì to lớn quá
Như mặt trời mọc trên cao
Như một buổi sáng mai thức dậy
Không còn tiếng súng, tiếng bom
Không còn máu đổ, thây phơi, hận thù, đói khổ...
Chỉ còn người người ca hát tự do
Và cách mạng kết thành hoa, thành trái, cách mạng thành công

Ôi, đó mới là những ước mơ, ước mơ từ ba mươi mấy mùa xuân rồi, em biết không?
Những mùa xuân nối tiếp nhau đi qua trên thân thể này, trên mái tóc, trên nụ cười và trên thật da này...
Bây giờ còn lại những gì ngoài những ước mơ?
Mái tóc diêm sương, nụ cười thì khô héo và thật da thì rêu phong mọc đầy
Ôi, ta đã mơ từ ba mươi mấy năm rồi em biết không?

TRIỆU LINH

ĐỀ NHỚ THÁI THỊ PHƯỢNG

I
Em đi bàng lãng mây trời
Em đi thổi bật điệu cười xôn xao
Em đi vàng ngọn đầu hao
Mưa buồn lặng lẽ giọt vào hư không
Thị thời nước cuốn xuyi dòng
Thị thời đề mặc ngày trăng tháng chờ
Nhện sầu quên dệt đường tơ
Tình sầu hôn nặng vật vờ chân mây

II
Đơm hoa làm nệm cho người
Xin lời kinh nguyện ru hời giấc say
Trâm xông ngào ngọt khói bay
Phượng ơi ôm cõi mộng này ngủ yên
Ngựa treo vó đợi bên hiên
Sương vàng dẫn lối xuôi miền hư vô
Đàn xưa ai để chùng tơ
Ngỡ ngang cung lạnh bơ vơ phím buồn
Điều nào mười ngón tay buông
Nghe chừng như nửa mảnh hồn rơi mau
Nghìn xưa gửi lại nghìn sau
Có chăng là giọt lệ sầu khóc em

LƯU BÍCH PHƯỢNG

MÃ - PHƯỚC
Hiệu Trưởng

Trường Trung Tiểu Học
NĂNG AN
51-61 Xóm Củi Chợ Lớn

HUYỀN - VĂN - SƯƠNG
Giám Đốc

Xưởng đúc ống cống
CÔNG THÀNH
1444 Phạm Thế Hiển Chợ Lớn

TRẦN - DUY - TRINH
Giám Đốc

Hãng xe đò **HÒA VINH**
1956 Phạm Thế Hiển Chợ Lớn

Nhà in
TÂN TIẾN
Việc làm cần thận—Nhanh chóng
91 Bến Xóm Củi Chợ Lớn

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆

SAU nhiều năm du học tại nước ngoài, kỹ sư Ếch mang vinh dự về cho nước nhà không ít khi thành công trong việc sáng chế chiếc máy đo tư tưởng. Trong tờ đặc san phát hành hàng tuần của Hội Kỹ Thuật Gia quốc tế, tin kỹ sư Ếch đạt thắng lợi tốt được phổ biến đã khiến hoàn cầu chấn động không cùng. Các nước đua nhau tung tiền mua quyền sáng chế với giá khủng khiếp. Vài quốc gia Xanh cần thận dành cho kỹ sư những đặc quyền được gia nhập quốc tịch họ với mọi thủ tục đơn giản ngoài một số ngân khoản không lồ có thể đốt liên tiếp mấy đời không hết. Máy quốc gia Đỏ, đặc biệt là nước thù nghịch trực tiếp, vừa mua chuộc kỹ sư bằng tiền, bằng danh vọng lại còn tuyên truyền đe dọa. Tỷ như đừng hỏi hương vị có thể bị bắt lính, hãy hỏi họ để trở thành anh hùng lao động, anh hùng sản xuất...

Kỹ sư Ếch gạt bỏ ngoài tai mọi đề nghị xây dựng, mọi cảm dỗ để quyết định trở về nơi chôn nhau cắt rốn phục vụ quốc gia. Trong cuộc phỏng vấn đặc biệt dành cho phóng viên đài tiếng nói Đồng Tiên Vàng, kỹ sư cho biết ông không muốn đứng chung hàng bọn đạo ngũ, trốn tránh trách nhiệm nên đã nhất quyết trở về với xứ sở nghèo nàn.

Tự biết sau khi từ chối lời mời của bạn cũng như thù, kỹ sư đã khéo léo cho mình nhiều đe dọa từ mọi phía. Do đó, trong thời gian chờ phương tiện hồi hương, kỹ sư đã yêu cầu chính phủ số tại cũng như sự quản trị liệu những biện pháp bảo đảm an ninh. Vì tình đồng minh, chính quyền số tại đã coi kỹ sư Ếch như một thứ quốc bảo. Mọi di chuyển của bậc nhân tài độc nhất vô nhị này đều được hạn chế tới mức tối đa. Trong các ngõ ngách của nơi trú ngụ đều được gắn máy báo động và hệ thống Mật Thần báo cáo từng giây phút mọi chi tiết ảnh hưởng tới an ninh bản thân kỹ sư về vị Giám Đốc cơ quan mật vụ. Máy báo động làm việc chuyên cần tới độ một buổi trưa nọ vì bị táo bón, hậu quả bữa ăn nhiều đồ xào tối hôm trước, nên kỹ sư đã hơi vất vả trong việc bài tiết.

An tọa trên bệ ngồi của chiếc cầu vệ sinh bằng men trắng, kỹ sư vừa khom lưng vừa nín thở, mặt đỏ tía tai mà vẫn thấy khó khăn. Đúng lúc dồn hơi xuống dưới phía miệng kỹ sư thì một tiếng kèm theo câu:

— «Ồi chào, đầu».

Trên khung ảnh Mật Thần tại văn phòng vị Giám Đốc mật vụ, những đường chữ chỉ đột nhiên vọt cao. Báo động. Nhân viên mật vụ của kỹ sư được bộ chỉ huy chỉ thị khẩn cấp bằng máy «Walkie Talkie» với mọi giá phải cứu vãn tình hình hầu tránh những phiền phức về ngoại giao với nước bạn. Nhân viên nhận chỉ thị tung mình vào trong biệt thự bằng nhiều ngã. Không một ai thấy kỹ sư đâu. Hết phòng ngủ qua nhà ăn, từ phòng khách tới thư viện. Vẳng tanh vẳng ngát. Đúng lúc nhân viên mật vụ sắp sửa phức trình bộ chỉ huy về sự mất dấu của kỹ sư Ếch thì cánh cửa nhà vệ sinh chợt mở. Từ trong bước ra, kỹ sư vừa cười thoải mái vừa nhét áo vào quần. Chẳng ai báo ai, nhân viên mật vụ lặng lẽ rút lui. Kỹ sư nhà ta đâu có hiểu cả mạng lưới nhện của nước bạn vừa qua cơn sốt nặng chỉ vì máy móc làm việc quá mẫn cán.

Trên chuyến phi cơ đặc biệt xuyên lục địa, kỹ sư Ếch hồi hương bình an. Trước đó cả tuần lễ, chính phủ đã bận rộn khôn tả về lễ tiếp đón bậc nhân tài hiếm có này. Báo chí trong xứ đã chẳng ngần ngại coi kỹ sư Ếch như đấng Cửu Thế mới mà cả chục thế kỷ loài người mới này ra được. Một tờ cực đoan đã quả quyết kỹ sư Ếch chính là vị tân giáo chủ mà cách đây chưa lâu đã được hàng ngũ thầy bói năm châu tiên đoán. Sự quả quyết này khiến xứ Sâm Nhị Hồng phản ứng dữ dội vì, theo các nhà tiên tri, vị tân giáo chủ phải xuất

hiện từ xứ họ và không ai được quyền nhận vợ, thầy bói đã nói là phải trùng. Mạnh bạo hơn nữa, xứ Sâm Nhị Hồng còn cho biết giáo chủ không xuất hiện từ nước họ là đồ giả. Tờ báo cực đoan lập tức phản pháobằng những ngôn từ chẳng mấy huê dạng. Cuộc phẩu phẩu này kéo theo một vài tờ lâu nay được xếp hạng cao nhất về số bán... báo cũ. Bút chiến dữ dội khiến bang giao giữa hai xứ bị sút một mảng khá lớn...

Qua màn ảnh máy điện thị, dân chúng không phân biệt tuổi tác trong xứ đã ngạc nhiên tột cùng vì tính cách chính xác của máy đo tư tưởng do chính kỹ sư Ếch biểu diễn. Bằng giọng nói trầm và ấm, kỹ sư cho biết:

— «Máy được sử dụng để đánh giá và đo lường tư tưởng của chúng ta khi tư tưởng đó được trình bày trên giấy trắng mực đen. Trong một tương lai gần, chúng tôi sẽ biến chế máy để trở thành một dụng cụ đo lường chính con người».

Tới đây, kỹ sư đẩy chiếc ghế dựa có bánh xe tới gần chiếc máy trông thật dị hóm, dài như cái quan tài đứng trên hai chân dạng rộng, phía trên là chiếc hộp lớn có nắp, rồi trình bày tiếp:

— «Máy không nói nhưng ý kiến của máy đưa ra chính xác tới độ con người không thể so sánh được. Ý kiến của máy cũng đơn giản tới mức tối đa. Khi được thỉnh ý để đo lường tư tưởng con người thì máy làm việc trong nháy mắt và đưa ra quyết định tối hậu, chúng ta chỉ cần căn cứ ở quyết định đó mà thi hành».

Nhà người cầm một tờ báo trên mặt bàn, kỹ sư tiếp:

— «Đây là nhật báo «CON CHÂU CHÂU» số ra ngày Rằm tháng Chạp ta bị tịch thu vì vi phạm điều 35 luật báo chí. Tôi xin thỉnh ý kiến máy đo tư tưởng xem con người làm việc có đúng như ý máy mong muốn chăng».

Kỹ sư Ếch đứng dậy, mở nắp hộp trên đỉnh, gập nhỏ tờ báo lại, bỏ vào trong rồi đây nấp. Bước xéo qua một bậc, kỹ sư ấn nhẹ nút màu đỏ trên ngực máy. Có tiếng xè xè nhẹ. Máy thu hình của đài điện thị lùi hơi xa để thu trọn vẹn máy đo tư tưởng. Ở khoảng giữa hai chân máy đứng dạng, tờ báo được làm vật thí nghiệm chạy ra. Kỹ sư đón lấy. Máy thu hình tiến gần lại, cả tờ báo che kín khung ảnh, ở giữa rành rành hai chữ «Not OK». Máy quyết định tờ báo đã vi phạm luật. Kỹ sư trầm giọng:

— «Giữa con người và máy đã có cùng quan điểm».

Xoa hai tay vào nhau ra vẻ thông khoái, kỹ sư ngồi xuống ghế, nhìn thẳng về trước, tiếp:

— «Khi máy đồng ý hay chấp thuận một tư tưởng nào đó thì quyết định cũng giản dị và mau chóng bằng chữ «OK» là xong. Lúc này, chắc chắn nhiều vị thắc mắc tại sao chúng tôi không cho máy đưa ý kiến bằng tiếng nước ta, thí dụ «Thuận» hay «Không Thuận» chẳng hạn. Điều đó chúng tôi đã nghĩ tới song không phổ biến trên thế giới bằng dùng ngoại ngữ, nhất là một ngoại ngữ được coi là thông dụng nhất hoàn cầu. Tưởng cũng cần phải nhấn mạnh thêm là một đôi khi, vì tính cách đặc biệt của một vấn đề nào đó, ngoài việc ban ý kiến «OK» hoặc «Not OK» máy còn đưa thêm ý phụ nhằm bổ xung cho sự hiểu biết giới hạn của con người. Muốn có thêm ý phụ này, ngoài việc nhấn nút đỏ nơi ngực máy người điều khiển phải giết nhẹ chiếc vòng đồng ở gần bụng dưới của máy đo tư tưởng. Nhờ ý phụ đó con người chúng ta có thể hoàn tất công việc mà không cần ngần ngại hay thắc mắc».

Ngừng một lát, hình như chờ cho lời nói của mình thấm sâu trong số khán thính giả đang quay quần trước máy điện thị, kỹ sư trình bày thêm:

— «Buổi sáng ngày hồi hương, trong số các kỹ thuật gia và bác học nước bạn đưa tiễn có một vị đã đề nghị ngoài ngoại ngữ thông dụng nhất thế giới mà chúng tôi đã đề máy sử dụng khi ban phát quyết định, nên dùng thêm tiếng Tây cho có vẻ văn minh và trí thức, mặc

dù máy chỉ là máy. Trong lúc biểu diễn máy này, nhóm tham mưu của chúng tôi đang cho thử một bộ phận điện tử phụ chuyên trách phần Pháp ngữ và nếu không có gì trở ngại, thì loạt máy sản xuất đợt đầu sẽ đưa ý kiến bằng 2 ngoại ngữ một lúc. Chúng tôi cũng nhớ lại buổi biểu diễn thử nhất tại thủ đô nước bạn trước hội đồng bác học thế giới và một số đông chuyên viên, kỹ thuật gia, hầu hết những vị này nêu thắc mắc tại sao không để máy ban ý kiến ở một chỗ khác ngoài hai chân bàn rộng cho có vẻ thanh nhã hơn. Nhưng theo thiên ý, tôi đưa ý kiến ở khoảng giữa hai chân chính là một biểu tượng thiêng liêng vô cùng: biểu tượng của sự sinh sản».

Tiếp theo, kỹ sư Ếch biểu diễn thêm một vài màn «OK» cũng như «Not OK» để chứng minh sự chính xác tuyệt vời của máy đo tư tưởng. Chương trình đặc biệt này đã khiến mọi người băng khoăn. Không hiểu vì sao?

oOo

— «Dạ! chúng tôi sẽ trao máy tới quý tòa soạn đúng hẹn».

— «Dạ dạ! Xin quý Sở thư thư cho ít bữa vì bên hãng phải thỏa mãn đơn đặt hàng của những thân chủ tới trước. Dạ vâng! chúng tôi sẽ tường báo ngày tiếp tục nhận đơn mua vào một ngày gần đây».

— «Thưa ông Giám Đốc xin chờ một phút để chúng tôi hỏi dười cơ xương. Dạ, máy do quý hãng đặt đang được ráp. Vâng, chúng tôi cố gắng gửi tới đúng ngày. Kính chào ông Giám Đốc».

Đó là cảnh tận bại tiêu tít của văn phòng đại diện thương mại của kỹ sư Ếch. Sau buổi trình diễn lịch sử trên máy điện thị, các tòa báo, các cơ quan, xí nghiệp công cũng như tư đã tới đặt cọc mua máy đo tư tưởng. Các việc trách nhiệm của những nơi trên thấy cần phải có một chiếc máy tối tân này hầu giúp họ tránh những phiền phức vì sự thiếu mẫn cán và chuyên cần của con người.

Máy móc chắc chắn sẽ chịu khó làm việc hơn hẳn con người. Đặc biệt hơn, máy móc không hề biết lầm lẫn, không tình cảm lời thối, không thiên vị láng nhằng.

Quả như tờ báo cực đoan đã nói, máy đo tư tưởng của kỹ sư Ếch chính là đấng cứu thế tân thời.

Các tờ báo, định kỳ cũng như hàng ngày, có máy chắt chắt sẽ tránh được tai nạn tịch thu vì những sơ hở và lơ dểnh của con người. Bài vở, chuyện dài chuyện

ngân, phóng sự điều tra, quan điểm ý kiến và nhất là những cột «phim» thời sự khi được đưa qua máy do tư tưởng để kiểm soát và xin ý kiến nhất định thoát khỏi cảnh tịch thu làm phải thông cảm ngầm phiến toái.

Các cơ quan xí nghiệp công tư cần có máy để có thể để ra những chương trình kế hoạch mà không sợ thất bại. Chẳng hạn cơ quan Kinh Bang Tế Thế và Tiền Tài dự trữ sáng tác thêm một vài sắc luật nhằm gia tăng ngân sách dưới hình thức san định lại giá biểu một vài món hàng, thì chỉ cần biên ít hàng chữ, tỷ như vì cần thêm tiền để tăng lương cho các đại diện dân cư nên chính phủ dự định cho tăng giá mấy nhu yếu phẩm, xin máy cho biết tôn ý. Sau đó bỏ vào hộp trên đầu và ấn nút. Từ hai chân mở rộng của máy do tư tưởng, quyết định sau cũng sẽ được máy ban phát và chỉ cần căn cứ ở đó mà thi hành chắc chắn đạt thành tích tốt. Dân chúng biết máy đã «OK» hay «Not OK» sẽ không hoang mang giao, động đồng thời các giới chức trách nhiệm tránh được nạn phải y phục chững chạc giải đáp vòng quanh trên máy điện thị cũng như thoát khỏi việc trình bày trước những ủy ban liên hệ của Quốc Hội.

Nhà dây thép khi được trang bị một vài máy do tư tưởng sẽ giúp cho việc kiểm duyệt thư từ vừa nhanh vừa nhàn, đồng thời tiết kiệm được ngân sách quốc gia trong việc tuyển dụng nhân viên đọc thư tốn tiền vô ích.

Sở phối hợp nghệ thuật chỉ cần một máy do tư tưởng là tất cả tác phẩm xin kiểm duyệt đều được máy đọc hộ, chẳng những nhanh mà còn khỏi bị đá kích là Sở có ý ngăn cản văn nghệ, biến văn phẩm thành những hòn bi và hoàn toàn thiếu những góc cạnh cần thiết.

Máy do tư tưởng của kỹ sư Êch chợt trở thành vị cứu tinh của mọi người. Việc gì bất kể khó khăn tới

đâu, ngược ngạo tới mức độ nào khi đã được máy thuận bỗng trở nên dễ dàng và hợp với nhân tâm. Bởi máy không thể lầm. Nhược bằng con người cảm thấy nghẹt thở thì vấn đề đặt ra không phải máy của kỹ sư Êch bị «cảm cúm» mà là bộ phận nào đó trong chính cơ thể con người cần được điều chỉnh cho phù hợp với máy.

Từ bao nhiêu thế kỷ trước, con người trên khắp thế giới thường có khuynh hướng «đi ngược» với chính quyền. Trong các chế độ quân chủ, cộng sản và ngày cả dân chủ nữa, ít khi dân chúng và nhà nước cùng nhìn về một hướng. Nhà nước làm gì cũng mặc, với thân phận con dân con người chỉ làm lui, nín lặng. Nhưng hờ một chút là họ chậm biếm, chỉ trích, kích bác dưới hình thức này hay hình thức nọ. Những người cầm đầu chính quyền cho đó là một biểu tượng của tự do và dân chủ. Rồi cũng huê, nhà nước vẫn tiếp tục công việc nhà nước và dĩ nhiên dân vẫn làm dân. Ngày nay, với máy do tư tưởng của kỹ sư Êch, công việc cai trị của chính quyền bỗng đứng nhẹ được chín phần mười. Tại sao không nhẹ cả mười phần? Thì cái phần cuối cùng này là việc của Tham Vụ Báo Chí. Nghĩa là, trước khi thi hành một kế hoạch hay chương trình nào đó đã được máy «OK» cần thận, thì vị Tham Vụ này chỉ có việc thảo một thông cáo dưới hình thức bản tin thông tri mà câu nhập đề luôn luôn là:

«Sau khi đã được máy do tư tưởng chấp thuận, chính phủ quyết định...»

Qua những phương tiện thông tin văn minh nhất, con người nghe xong thông cáo đều tự nhủ thầm: à, máy đã thuận rồi, vậy mình khỏi thắc mắc. Con đường của nhà nước thì nhà nước cứ tiến. Bần phận của con dân thì con dân cứ theo. Vừa tiện vừa đẹp. Phía thù nghịch và bọn đối lập tự nhiên bị hồng chấn thảm

hại, chẳng dựa vào đâu để tuyên truyền xuyên tạc. Làm lỗi ư? Thất nhân tâm ư? Cái đó không phải lỗi người điều khiển guồng máy, cũng chẳng phải máy trực trực. Máy không bao giờ nhầm, không bao giờ mệt để đến nỗi phải đưa ra ý kiến thất chính sách.

Chưa bao giờ người ta thấy một sự đoàn kết nhất như thế tại xứ sở thân yêu của kỹ sư Êch. Những bài học về cai trị của các đại học đường lừng danh hoàn cầu bỗng trở thành lỗi thời vì thua máy. Những thế chế dân chủ nhất từ trước đến nay nhờ các luật lệ nhân bản tự nhiên bị đảo lộn hoàn toàn vì không có máy ban phát ý kiến trước khiến dân và chính quyền chưa cùng nhìn về một hướng.

Do đó, vấn đề xuất cảng máy do tư tưởng đã được đặt ra...

Sau khi an vị máy do tư tưởng tại văn phòng vị Chủ Nhiệm tờ nhật trình «Con Châu Châu» tất cả nhân viên đều thở phào như vừa trút được gánh nặng. Chiếc máy này khác với chiếc đã mang trình bày trên máy điện thị lần đầu nhờ ở vòng đồng lủng lẳng gần bụng dưới. Máy có thể ban ý kiến bằng 2 ngoại ngữ một lúc đồng thời giúp thêm ý phụ cho những vấn đề đặc biệt. Vị chủ nhiệm nhìn các cộng sự viên rồi nhìn qua máy, nói như ra lệnh:

«Có máy rồi đó, máy cha viết đứng đắn giùm. Đừng có coi trời bằng vung đề máy quở thì chỉ có đi ăn xin mà sống.»

Một cây viết phím nổi danh về tài móc lò nhồi người tới trước, ôm máy hôn một cái chụt, nói điều theo chủ nhiệm:

«Thưa đáng Cứu Thế, bọn con sẽ xin nới tay. Mẹ kiếp, dù sao cũng xin Đảng chịu khó «OK» luôn chân cho. Chữ nghĩa hời này khó lắm, làm ăn xốc vác thì không có sức, bọn con chỉ biết kiếm gạo nuôi con đàn con đồng bằng ngồi viết.

Xin Đảng thông cảm giúp cho.»

Tới đây, nhà viết phím quỳ sụp xuống lạy máy 4 lạy rồi xi xăm khăn:

«Thôi thì lạy thành mở bài châm chước cho chúng con. Xin thay mặt cho cả lò lữ viết phím của tờ «Con Châu Châu» con xin hứa mỗi tháng vào kỳ lương sẽ dẫn Đảng đi Ngã Ba Chú Ía.»

Từ vị chủ nhiệm tới anh loong toong nghe tên viết phím đồ chiều «chối lộ» máy đã đồng cười ồ. Vừa lúc đó mấy em phóng viên trẻ khuôn nào heo quay, sồi, bia, nước cam vào đặt trên bàn trước máy. Chủ nhiệm nói nhẹ:

«Cúng. Cúng đề lấy hên.»

Bằng dáng điệu trịnh trọng, ông thấp ba nén nhang cắm vào bát gạo song miêng lăm nhâm. Chẳng ai nghe vị chủ nhiệm xin gì nhưng tất cả đều lạy được ý con chim đầu đàn mong rằng báo của họ không bị yết tên trong bảng phong thần. Buổi cúng nhập gia và khai trương máy do tư tưởng được chấm dứt sau khi con heo quay khoảng 10 kí với mâm sồi cùng mấy chục chai nước chui vào bao tử bọn «chửi khắp thiên hạ».

Từ ngày có máy do tư tưởng, nhật báo «Con Châu Châu» có vẻ phát đạt. Tai nạn tịch thu không đến nữa. Chủ nhiệm, chủ bút nhàn hạ trông thấy, bởi chừng ngay sau lễ cúng lấy hên, một chỉ thị miêng được ban bố cho khắp nhân viên trực thuộc tờ thợ viết tới xếp ty pò:

«Tất cả bài viết trước khi đưa xấp chữ đều phải cho vào máy lọc. Xếp typô chỉ nhận bài khi bài đã được máy phê chuẩn «OK». Bài nào không có cái chữ thiêng liêng này hoặc bị «Not OK» đều phải chuyển ngay tới chủ bút hay chủ nhiệm để có biện pháp thích ứng.»

Một nhân viên trong ban viết tin đưa câu hỏi ngay tình:

«Thưa anh chủ nhiệm,

thế còn những bản tin viết theo tin mua của cơ quan nhà nước có phải thỉnh ý kiến máy do tư tưởng không ạ?»

Tròn xoay hai mắt, nói như hết:

«Sao lại không? Thế chú không nhớ tờ nhật trình «Loạn Lạc» đã có lần bị hốt vì đăng tin của cơ quan chính phủ đó sao? Ấy là chưa kể vụ vắc chiếu hầu Tòa đó. Đưa tất cả vào máy cho chắc 3n. Entendu?»

Có tiếng «ạ» khe khẽ từ đây bản của ban viết tin.

Mấy hôm nay, tòa soạn nhật báo «Con Châu Châu» không ngớt kháo nhau về việc máy do tư tưởng của báo họ ngoài việc thanh lọc bài vở lại còn biết tiên tri nữa. Phija? Chuyện giả tưởng? Không, sự thật. Một sự thật sờ mó được. Một sự thật không ai chối cãi. Một sự thật mà từ chủ nhiệm tới ông già chuyên viên quét dọn của tờ báo đều thấy tận mắt. Sự chuyện lộ ra ngoài gây ảnh hưởng bất lợi cho báo nhà, vị chủ nhiệm đã yêu cầu nhân viên chấm dứt việc bàn tán hay phỉ báng. Nhưng quá trễ. Chuyện ở đâu còn có thể ngăn chặn chứ xảy ra trong lòng viết lách thì chỉ một loáng đã tràn lan như vết dầu trên mặt nước. Ấy là chưa kể tới việc nên thêm gia vị của mỗi con người trong làng tùy ở mức độ tưởng tượng và tô màu. Anh chủ nhiệm e ngại cũng có lý. Tin máy của nhật báo «Con Châu Châu» biết tiên tri được phóng ra có thể khiến những người thuộc hàng ngũ ưa bói toán nổi máu tham dùng đủ phương cách buộc tòa báo phải nhượng lại máy cho họ. Máy mà bói thì trật làm sao được? Khi có máy bói trong tay người ta tội vạ gì mà không sử dụng cho đã đời? Nhất nhất chuyện gì trước khi thực hành cũng nhờ máy bói một quẻ xem hung kiết ra sao? Có thể, cả những lúc ngủ với vợ người ta sẵn sàng xin máy bói xem xem màn tình có được giờ để sinh quý tử chăng?

(Xem tiếp trang 50)

TĂNG QUANG
Giám-Đốc

Hãng nước mắt

CẨM HƯƠNG
630 Phạm Thế Hiền - Cholon

Xưởng cơ máy

MỸ SANH
99 Tùng Thiện Vương - Cholon

TRẦN MẬU
Chủ Tịch

Nghiệp Đoàn Hàng Thịt ĐÔ-THÀNH

VP : 147 Phó Cơ Điều - Cholon

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

Kẻ đại bại - trên trận... tình

● VĂN SƠN

Khánh là một quân nhân trên mười tuổi lính. Chẳng sống anh hùng trong cuộc đời một «thiên thần mũ đỏ» tạo được biết bao nhiêu thành tích trên khắp các chiến trường và cũng đã mấy lần bị thương. Có lẽ đạn cũng kiếng nề người chiến sĩ kiên trì đó nên lần nào Khánh cũng chỉ bị thương nhẹ về nằm ở Tổng Y Viện Cộng Hòa ít ngày rồi lại trở về đơn vị. Sau mỗi lần như thế Khánh lại càng chiến đấu hăng hơn và lại lập được nhiều chiến công hơn.

Bên ngoài, Khánh là một thanh niên đẹp trai, cao lớn, mẫu người lý tưởng của các cô gái thời đại. Bên trong, chàng là kẻ biết suy tư, luôn luôn nghĩ ngợi, luôn luôn thích sống một cuộc đời ý nghĩa, đáng sống. Khánh còn là một kẻ ít thất bại khi ra đời. Chàng là loại người làm việc luôn có kế hoạch, biết tiến biết thoái đúng lúc.

Thành công trên mọi lãnh vực như thế, nhưng Khánh lại là kẻ được coi như không bao giờ thành công trên phương diện tình yêu. Có thể nói lần nào yêu, chàng cũng thất bại một cách cay đắng. Cay đắng đến nỗi bạn bè cùng đơn vị với Khánh đều đồng lòng đặt cho chàng cái tên dài thòng «kẻ chiến thắng tất cả nhưng chuyên chiến bại trên trận tình».

Chính Khánh cũng không hiểu sao chàng lại có thể thất bại ê chề trên đường tình đến như thế nữa. Khó một nỗi, là chiến sĩ chuyên sống gian khổ, khó khăn bên ngoài, nhưng bên trong, Khánh có một trái tim luôn rung động, một tâm hồn chứa chan tình cảm. Người ta chưa yêu thì Khánh đã yêu, người ta chưa rung cảm thì chàng đã rung cảm. Cái rung cảm bén nhọn của Khánh đã làm khổ chàng rất nhiều. Vậy mà chàng không làm sao dứt bỏ nó được.

Mối tình đầu của Khánh bạo phát nhưng cũng bạo tàn. Chàng yêu một cô gái đẹp hàng xóm. Yêu thâm kín. Với tuổi 17, tình yêu

«gửi gió cho mây ngàn bay» là thứ tình yêu lý tưởng, cao đẹp, yêu mà chỉ dám viết vào nhật ký, chỉ dám nhớ nhung thầm lặng, và thỉnh thoảng chỉ dám tựa cửa nhìn bóng người đẹp thấp thoáng bên rèm hàng xóm. Có những đêm, Khánh thức suốt sáng. Có những ngày, Khánh ốm liệt giường chỉ vì tương tư.

Tình yêu cam nín của Khánh kéo dài không được bao lâu thì người đẹp lên xe hoa về nhà chồng. Một chàng thanh niên nào đó mà Khánh không hề biết mặt. Người ta đi làm lễ ăn hỏi nhau lúc nào chàng cũng chẳng hay. Chàng yêu chỉ là để mà yêu, chỉ biết không cần đòi hỏi những gì trao lại.

Khánh bình tĩnh khi tan vỡ mối tình đầu, mối tình đầy kỷ niệm đẹp như trong tiểu thuyết. Chàng yêu cũng mau mà quên cũng chóng.

Năm vào Đại học, Khánh mê một cô gái cùng lớp. Cô có cái tên như Khánh. Đẹp và cũng rất mơ mộng. Cả hai cùng đi chơi bên nhau nhiều lần. Tô tình chỉ là những cái nắm tay nhẹ nhàng, yêu đương chỉ là những làn sóng mắt tình tứ. Tô điếm thêm cho tình yêu đẹp như thơ là những cánh thư xanh bay đi bay lại. Tất cả đều cũng vẫn chỉ là cảm lạnh. Dù đã một lần ném mùi tan vỡ, Khánh vẫn cho rằng tình yêu ít nói tới là thứ tình yêu chân thành khó phai.

Cho đến một hôm, có tình nhân bé nhỏ áo tím của Khánh, nước mắt ngân nước mắt dài, nước nở bạo chàng :

— Em sợ tình chúng mình phải chấm dứt từ đây.

Cũng đến lúc này Khánh mới hết hoảng :

— Chuyện gì vậy em ?

Nàng thỏ thẻ trong nước mắt :

— Ba mẹ em bắt em phải nghỉ học để đi lấy chồng. Chồng em là một thương gia giàu có quen biết gia đình em từ lâu. Hân cạy nhờ mai mối đến hỏi em và ba mẹ em bằng lòng ngay. Chàng ngây thơ hỏi :

— Sao em không phản đối. Sao em không chờ anh ?

Nàng sững sờ :

— Em chờ anh ? Anh đâu có hứa hẹn gì. Anh đâu có tính đi hỏi để cưới em làm vợ. Sao anh chẳng bao giờ nói gì về chuyện hôn nhân ?

Chàng cứng họng. Quả thật chưa bao giờ Khánh tính đến chuyện đó với người tình. Chàng còn trách ai bây giờ. Và cuối cùng, chàng lại chỉ còn biết trách mình.

15 ngày sau, người tình của Khánh cũng dời bỏ Khánh vĩnh viễn để về với một người khác trọn cuộc đời.

Sau hai lần tan vỡ chung một kinh nghiệm, Khánh tự nhủ thầm với lòng rằng lần thứ ba, chàng không bao giờ chịu đi vào vết xe cũ.

Và lần thứ ba đã tới, cách lần cũ không bao lâu.

Trong một Dạ Hội cuối năm của trường, Khánh lại yêu. Người tình của Khánh lần này, oái oăm thay lại chính là một nữ giáo sư của chàng, hơn chàng 5 tuổi.

Và oái oăm hơn nữa, người tình thứ ba của chàng lại là kẻ đã có chồng con. Khi đã yêu, Khánh bất chấp tất cả, kể cả dư luận. Nhưng dư luận đâu có chịu thua cái bướng bỉnh, bất chấp của chàng.

Chính vị giáo sư, chồng người tình của Khánh đã đến tận lớp, đòi chàng ra, nói thẳng vào mặt chàng. Ông yêu cầu Khánh phải buông tha ngay vợ ông, nếu không buộc lòng ông phải nhờ pháp luật can thiệp, ông còn dọa sẽ dùng áp lực dư luận để trục xuất Khánh ra khỏi ngưỡng cửa Đại Học.

Mối tình oan trái đành phải chấm dứt, nhưng nó chỉ hoàn toàn chấm dứt khi vị nam giáo sư vận động đòi vợ mình đi nơi khác. Lần rút kinh nghiệm này của Khánh đã không thành công. Chàng không cam nín nữa, đã nói ra tình yêu của mình với người tình nhưng người tình của chàng đã không thể đến đáp lại tình yêu của chàng. Vì nghề nghiệp, vì dư luận và có lẽ

cả vì tòa án lương tâm của nàng nữa.

Cuộc tình ngang trái nhưng đầy say đắm này đã cướp đi của Khánh mất bao nhiêu thời giờ quý báu. Cuối năm đó, chàng thi trượt. Cái giá mà chàng phải trả cho cuộc tình lần này kè ra thì quá đắt, thi trượt thì lập tức phải đi lính.

Ít ngày sau, Khánh trút bỏ lối sinh viên và bắt đầu cuộc đời binh ngũ p.

Đối với Khánh, cuộc đời nhà binh đến với chàng giữa ngày đó thật đúng lúc. Vì chỉ có những ngày tháng miệt mài với súng gươm, vào sinh ra tử, Khánh mới có thể quên đi được hận tình đã ba lần dang dở.

Người ta vẫn thường bảo «yêu là chết ở trong lòng một ít» đấy có lẽ chỉ là một lần yêu. Đàng này, Khánh đã yêu tới ba lần. Cả ba lần đều thất bại, lần thì vì không dám nói, nhưng lần thì lại có can đảm nói thì lại không được.

Nhiều lúc Khánh đã tự nhủ với lòng là mình không nên xông pha vào «chiến trường tình cảm» làm gì nữa. Nhưng lý lẽ của con tim chàng đâu có cho phép như thế. Nó vẫn tiếp tục rung động.

Người yêu thứ tư của Khánh là một nữ huấn đạo việc. Nàng tên Thu, bạn học năm trung học cũ của chàng. Gặp lại nhau trong khung cảnh hoàn toàn khác hẳn, sau một lần cựu Thu thoát chết trong một cuộc phục kích, Khánh yêu Thu Thu cũng yêu chàng. Tình yêu của hai người có thể coi như «tiếng sét ái tình». Tiếng sét nổ giữa một khung trời đầy bom đạn, kinh hoàng và chết chóc.

Nhưng trường lần yên nhau thứ tư này sẽ đưa đến bến bờ hạnh phúc, Khánh có ngờ đâu ngang trái vẫn tiếp tục bám sát chàng.

Viên chỉ huy đơn vị Khánh, có vợ có con rồi nhưng tính hảo ngọt, vốn đề ý Thu đã từ lâu nên luôn luôn tán tỉnh nàng. Thu cự tuyệt bao lần và tỏ rõ cho ông ta thấy nàng đã yêu

Khánh. Nhưng ông cương quyết thực hiện ý định chiếm đoạt Thu cho bằng được. Và nếu đã không ăn được thì phải đập cho đổ.

Cuối cùng, ông đã chiếm đoạt đời con gái của Thu. Biết rằng mình chỉ có thể chiếm được xác thịt của Thu chứ không thể cướp nổi tình yêu của Khánh, ông ta bèn dùng thủ đoạn để hèn dè chia rẽ hai người. Ông đòi Thu qua một đơn vị khác xa xôi. Ngày phải lên đường, Thu khóc hết nước mắt. Nàng đã trốn Khánh không cho chàng gặp mặt. Đối với nàng, nàng không còn trong trắng dù sự đánh mất cái trong trắng ấy không phải do nàng, thì nàng không còn xứng đáng với Khánh nữa.

Chuyến xe Thu đi hôm đó bị địch phục kích, không người nào sống sót. Khánh đến nơi chỉ còn kịp ôm xác người yêu vào lòng. Mất Thu còn mở trường trường, mỗi như còn muốn mấp máy nói, có lẽ nàng gửi lời chào tạm biệt đến Khánh.

Lần thứ tư, Khánh thất bại trên trận tình. Giống như con chim đã trúng mũi tên một lần, chàng cảm thấy gần như rã cánh. Có một điều đặc biệt là càng đau đớn vì tình yêu bao nhiêu thì Khánh càng chiến đấu, càng đánh giặc hăng bầy nhiều.

Chàng giống như một con hồ đừ, trong trận là đánh như điên, vào sinh ra tử, lập được bao nhiêu chiến công oanh liệt, bội tình đeo đầy ngực.

Người chiến sĩ quả cảm ấy đã có tất cả nhưng dường như vẫn thiếu tất cả. Con tim của chàng luôn luôn đòi hỏi được rung động. Nó giống một mảnh đất đang bị hạn hán cần một trận mưa, đó là mưa tình yêu.

Khánh có thể điên nếu không có tình yêu, nghĩa là chàng phải kiếm cho ra một người tình. Có lẽ đó cũng là một căn bệnh. Nhưng nhà tâm lý học vẫn thường nói đến căn bệnh

(Xem tiếp trang 34)

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

Cô vẽ vời trong đầu óc chàng biết bao là danh vọng của cuộc đời nghệ sĩ. Cô đã nói bằng giọng tha thiết :
— Giọng hát của cậu mà đứng chung với giọng hát của tôi trong một bộ đĩa, thì ôi thôi... trời sâu đất thăm.

Thật sự đêm đó, Chiêu băn khoăn. Thật tâm chàng cũng muốn giọng ca của mình phổ biến vào lớp quảng đại quần chúng hơn. Nhưng chàng lại tự hỏi có lý nào chàng sẽ rời khung cảnh chốn nhau cất rún này để đến một nơi lạ hoắc đâu nơi đó danh vọng lót dưới chân chàng? Nhưng nỗi đau khổ vì chuyện cô Tư Tâm lại đốt tiêu cái tình cầu an cùng tình quyến luyến quê cha đất tổ của chàng, chàng phải tìm quên ở một nơi lạ nước, lạ cái, và biết đâu chàng sẽ gặp lại người yêu?

Có một điều mà Chiêu thường cô cảm giác có Kim Hoa đối với mình đặc biệt quá. Sự thân mật suồng sã của cô thường làm chàng phân vân. Hai người có lần hẹn nhau tại Bông Gà Lô này. Cô Kim Hoa bảo chàng rằng cô về đây dưỡng sức một thời gian, ở Bông Gà Lô cho khoảng khoát đầy đủ tiện nghi. Mỗi lần Chiêu đến thăm, cô mừng rỡ xoắn xít, cười cợt, chuyện vãn, ôm sòm. Chiêu lúc đầu xem cô như bậc đàn chị, không đề tâm, nhưng trong lần hội kiến, chiều hôm qua, lúc cô Kim Hoa nhờ Chiêu cạo gió cho cô, chàng bàng hoàng vì Chiêu có linh cảm trong sự giao du mật thiết của cô đối với chàng có một ẩn ý gì ngoài tình bạn suồng tron trong trẻo.

Cô Kim Hoa hỏi :

— Cậu có nghe bản Tứ Đại Oán mà tôi hát trong bộ đĩa «Lửa đỏ thứ gươm vàng» không?

— Dạ có, cô ca nghe ngọt xót hê.

Cô Kim Hoa đặt tay lên vai chàng :

— Ai cũng khen tiếng hát của tôi trong vắt, lại ấm nữa. Rồi là tiếng các cô thiếu nữ đang xuân. Cậu với tôi đóng vai tình như với nhau trong một bộ đĩa thì xứng lắm nghen.

Chiêu mặc cỡ. Kim Hoa choàng tay qua vai chàng :

— Cậu làm giống gì mà đỏ mặt vậy hả? Đó là tôi nói giả tý mà nghe chơi đó thôi.

Cánh tay của cô mát rượi nhưng hơi thở cô nóng hổi thơm phức. Chiêu cười gượng. Cô Kim Hoa với tay và một cái chách lên mặt chàng :

— Cậu là trai mới lớn, đáng lẽ phải hăng hái, bôn ba với đời. Tôi không đề cậu chậm chạp, lại chậm hiểu nữa...

Minh mảy Chiêu nóng ran, đôi mắt chàng đại hải đi, đờ đẫn. Đầu óc chàng bây giờ hoang mang hỗn độn. Cô Kim Hoa mỉm cười vuốt ve chàng. Chiêu rùng mình. Trước mặt chàng là một thân nữ, da thịt trắng nõn và thơm tho. Càng rửa sạch phần son, trông cô càng mơn mớn, yêu kiều. Cô xốc nách chàng dậy, ôm chặt lấy chàng, áp tấm ngực mềm nóng lên ngực chàng rồi ồm ồm :

— Tôi buồn ngủ quá mạng, thôi cậu về nghen. Hôm khác rồi đến chơi.

Chiêu ú ớ :

— Dạ...

— Trời cũng gần xế rồi.

— Dạ.

— Cậu về đề lo việc rau cải...

— Dạ.

Chàng đứng ý ra đó. Cô Kim Hoa nằm trên giường, nhắm mắt Chiêu đứng lúng túng khổ sở. Thời khắc nặng nề trôi qua. Cô Kim Hoa mắt tuy nhắm, mũi tuy ngáy lạnh lốt, nhưng miệng cứ uốn éo đã dượt như con rắn. Chiêu tiến thoái lưỡng nan, trái tim nhẩy điên đảo trong lồng ngực.

Bỗng Kim Hoa mở mắt :

— Ủa cậu chưa về hả? Chiêu ngập ngừng :

— Cô đưa cái chìa khóa để tôi mở cửa.

Cô Kim Hoa cười lạnh lạnh :

— Bất nhơn dữ hôn. Thôi lại đây.

Cô ngồi dậy, Chiêu rón rén bước lại gần giường làm cô Kim Hoa hơi bực mình. Trông chàng khác gì con chó ăn vụng bột. Cô Kim Hoa lúc lắc túi áo rón rón. Chiêu đến mé giường là cô ôm chàng, chàng ú ớ toan nói một điều gì thì cô đã dùng cặp môi ngào ngạt khóa chặt lấp miệng chàng. Sau đó hai người buông ra để thở. Cô Kim Hoa nói :

— Cậu khỏe quá, ở phía trong, người ta chỉ giải cửa bằng chìa khóa thôi.

Rồi ở lại ôm chàng muốn nghẹt thở. Cô thiếu thảo nói trong hơi thở :

— Cậu nghĩ coi tôi làm gì có chìa khóa. Cậu có chìa khóa sẵn mà cậu không biết mở cửa mới là đại ngu si chớ.

Chiêu lại rùng mình, úp mặt lên cái ức trắng mịn của cô.

Chiêu thổ dài... Cô Kim Hoa vuốt lưng chàng :

— Minh đi tắm cho khỏe nghen.

Chiêu ngồi nhòm dậy, bước xuống giường đi vào phòng tắm. Cô Kim Hoa khoác chiếc áo Kimono bông xanh rồi lấy thuốc hút. Khi điếu thuốc tàn cô bước lại phòng tắm, nhìn thân thể loáng nước của Chiêu, thần thờ :

— Cậu còn trẻ quá. Còn tôi đã nửa chừng xuân rồi.

Cô cảm khăn bông chạm những giọt nước của đọng trên tấm lưng nâu hồng của chàng. Chiêu cúi xuống hôn cô, nói nhỏ :

— Cô còn đẹp quá mà.

Ánh mắt cô Kim Hoa có vẻ lơ đãng buồn xa xăm. Chiêu toan mặc quần áo chỉnh tề, nhưng cô đưa cho chàng cái khăn choàng tắm, nói :

— Ở đây thêm một chút nữa đi không hề gì đâu, cậu đừng ăn mặc tề chỉnh để che mắt tại bởi bàn, chúng nó biết tôi là hạng người nào rồi mà.

Cô bắm chuông, người bởi bàn xô cửa bước vào, cô đưa tờ giấy năm đồng nói :

— Em mua cho qua một con gà luộc trộn gói một thổ cháo và mời chai la ve.

Chiêu hút thuốc, nhà khói chậm rãi. Cô Kim Hoa bước lại ngồi gần chàng, cười buồn :

— Cậu Chiêu, cậu nghĩ thế nào về tôi? Có phải tôi là con đàn bà trác nết, lớn tuổi mà còn sanh sửa, dụ dỗ trai tơ không?

Chiêu im lặng không biết nói sao. Thật tình chàng khó nề phục những hạng đàn bà như vậy nhưng sao mà phút giây ân ái vừa qua vô cùng kỳ thú dường ấy? Ôi cái vóc mình dong dầy trắng như cùi dừa của người đàn bà đa tình kia như có hơi hướm quen thuộc khiến cho một cậu trai mới lớn chưa biết đàn bà nhiều như chàng cơ hồ như bị bỏ bùa mê thuốc lú.

Cô Kim Hoa đốt thêm điếu thuốc, mơ màng nhà khói :

— Lúc mới lớn lên, tôi mê đàn ca nên mới hư thân mất nết. Tôi thất thân cho thầy Hai Sanh, Thầy già, bụng nhão, lại hôi miệng nửa nhưng tôi cứ nhắm mắt lấy bừa. Khi đi theo gánh hát tôi muốn chen thân với con đào chánh, vợ của ông bầu, nên rừ quên ông. Con đào Tiêu Trương đó nó hay được lấy chôi chĩa bỏ lên đầu tôi.

Tôi phải dọn qua gánh khác, cặp với ông thầy tuồng già khú đế, ông ghen tương dữ lắm, bắt tôi đóng đào mặt rắn như Chung Vô Diệm, Cam thập Nhị. Rồi tôi già trang đóng kép mặt ngọc. Ôi thời tình ái chông con gì mà chân thấy mờ. Suốt mấy năm lận lộn trong nghề, tôi lấy bậy thì

nhiều, chớ chưa gặp ai xứng đôi vừa lứa.

Chiêu mỉm cười :

— Còn ông chủ tiệm vàng?

— Ông mập ú như con trâu chết sinh, có tất cả bốn con vợ. Tôi là vợ thứ của ông.

— Ông chu cấp cho cô từ tế chớ?

— Tiền bạc khá bộn bẵng còn tình nghĩa thì chẳng có bao nhiêu.

Người bởi bàn đem la ve và thứ nhắm về. Cô Kim Hoa điếu thuốc, lấy năm tấm đồng bạc đưa cho y ta rồi cười với Chiêu :

— Thôi, dẹp chuyện đó qua một bên đi. Cậu uống lai rai với tôi rồi hãy về. Tôi không dám cầm cọng cậu thêm nữa đâu.

Trong lúc ăn nhậu, Cô Kim Hoa tỏ vẻ săn sóc từng chút cho Chiêu. Dần dần chàng dần đi nên nói chuyện với cô khá thân mật. Mãi tới tối mới mới tan.

Chiêu ra về trong ánh sáng trăng soi lơ mờ con đường đưa ra ngoại ô, Chiêu thần thờ bước. Một vài chiếc xe kéo chậm chạp qua cầu tiên về rạp hát Khương Hữu Phụng. Dưới sông, nước chảy lơ lơ. Một vài chiếc sường câu tôm đốt đèn leo lét rồi mất hút trong sương.

Ôi giải sông xanh này, từ lúc chàng còn thơ là một hình ảnh quen thuộc, thân ái. Mai kia một nọ, chàng phải lìa bỏ nơi đây, cuốn hút theo dòng đời ào ạt, mới mong nở mặt với đời.

Thật ra, chàng nào nghĩ đến danh vọng phù phiếm. Nhưng những người đàn bà đã nhóm lên cho chàng biết bao mộng ảo trong nghiệp cầm ca. Từ lúc gặp cô Kim Hoa tới bây giờ, đột nhiên chàng muốn khám phá đời sống. Ngoài khung cảnh nửa chợ nửa quê mà chàng đã mở mắt chào đời, hẳn có một đời sống lý thú, hơn, và biết bao hấp lực giăng mắc đó đây.

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

LAI - HỮU - LỢI
Tổng Giám Đốc

CONTINENTAL PALACE

Chúc mừng năm mới

TRẦN - HIỀN - TÀI
Quản Lý

Chúc Mừng Tân Niên

Xưởng dệt Á CHÂU

42 Mạc Văn (K.S) Chợ Lớn

LÊ - CÔNG - QUẬN
Quản Lý

KHO HÀNG HOÀNG HẢI

1760 Phạm thế Hiền Chợ Lớn

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

TÂM SUỐI

Đóng quân trên núi, khoái nhất là cái mực tâm suối. Chàng Bình tò te của chúng ta cũng thích tâm suối, để được sống lại tuổi thơ ấu tâm sông. Mà tâm suối thì nhất định là không mặc quần áo, để lú cá nhỏ tha hồ thao túng, đắp nhẹ một vài bộ phận trên thân thể con người.

Một hôm, có một sự tình cờ, khi Bình tò te đang tắm suối, thì có vài nàng sơn nữ cũng tới một khúc suối gần đó để tắm. Những nàng sơn nữ vốn gần gũi nhiều với thiên nhiên, nên ít khi xảy ra một sự mắc cỡ. Các nàng thân nhiên cởi bỏ lớp y phục núi rừng, vẫy vùng với nước mát. Chàng Bình tò te của chúng ta cứ việc tự do nhìn ngắm.

Tắm xong, chàng lên bờ... Nhưng chàng lại thấy mắc cỡ mới lạ lùng chứ. Bởi thế, chàng bèn lấy chiếc nón nhà binh che lên bộ phận kín. Có một thằng bạn ưa ngh.ch, từ trong bụi rậm, lén đến sau lưng chàng Bình tò te, quát lên một tiếng :

— Giơ tay lên !...

Chàng Bình Tò te hoảng hốt, vội dơ hai tay lên trời, mà ô hay, thật là kỳ dị. Như có một phép lạ, hai tay chàng đã giơ cả lên trời, mà chiếc mũ nhà binh, vẫn không rớt...

TRONG LỚP MẪU GIÁO

— Năm cộng với năm là mấy?...

Bên xảy ra một sự ngạc...

— Em không biết sao?...Bằng với số ngón tay trên hai bàn tay của em đó.

Bên xảy ra một sự xò ra bàn tay năm ngón...

— Em không được đếm. Em không biết trên hai bàn tay em có bao nhiêu ngón hay sao?... Em cho hai tay em vào túi quần.

Bên xảy ra một sự đếm ngẫm. Hai bàn tay trong túi quần được xếp gần lại và đếm. Rồi đôi mắt ngây thơ sáng lên, giọng nói rất hùng, trả lời cô giáo :

— Thưa cô, năm cộng với năm là mười một ạ !

Thì ra thằng nhỏ đã đếm lầm phải cái thứ không phải là ngón tay của nó.

VẪN TRONG LỚP MẪU GIÁO

Trong giờ kể chuyện... Cô giáo khi kể chuyện, thường bỏ lửng đoạn sau, để cho lũ trẻ nhỏ tập suy luận và trả lời. Và cô giáo bắt đầu kể.

— Một con chồn vừa đi ra khỏi hang, con chồn đi lang thang thì bắt gặp một chú rắn. Vừa thấy chồn, rắn bèn xông tới. Rắn cứ xông tới trước mặt chồn, xông tới, xông tới nữa...Như vậy, con chồn phải làm sao ?...

Cả lớp đồng thanh trả lời ;

— Thưa cô, con...chồn lùi !...

HÙNG PHONG

ĐÀN GÂY

TẠI TRAU

N NGÀY nay người ta thường dùng câu thành ngữ (Đàn gây tại trau) để chỉ những kẻ phàm phu tục tử, cóc biết tí gì về phương diện nghệ thuật, nghệ... thật ! Sao lạ vậy ? Bộ họ nhà trau từ thuở hồng hoang đến bây giờ không biết thổi thức âm nhạc thiệt sao ? Điều tra nghiên cứu thì màn bí mật được vén toang lên như thế này : Xưa thật xưa ở trên thiên đình có một anh lính giữ chân sai vật cho Ngọc Hoàng Thượng Đế tên là Tiểu Đồng. Y ta rất mê âm nhạc. Có thể nói là lính Tiểu Đồng khoái nhạc còn không khip gấp triệu lần hai nhà âm nhạc thời danh Ngọc-Cầm Nguyễn-hữu-Thiết của cường quốc Anam ta bây giờ nữa ! Chẳng thế một bữa kia anh lính dấm mỡ mồm vào tận tâm cung— Tây nó kêu là sấm a cút sê— của ma đàm Tây Vương Thánh Mẫu để thổi thức lên khúc nhạc nghệ Thượng. khi nói thì ai cũng biết nhạc Nghệ Thượng ở trên Thiên Cung dĩ nhiên phải mê ly hấp dẫn kinh khủng. Mê ly hấp dẫn đến nỗi lính Tiểu Đồng càng nghe càng khoái... đến nỗi quên bỏ nó cả thân phận hèn mọn và đang mạo hiểm đứng thôn thức (cọp) của mình. Cu cậu đã buột miệng xít-xa khen loạn cả lên, khiến ma đàm Tây Vương Thánh Mẫu đang nằm lim rim trong mùng tuyền bèn hải quá giật nảy cả người vì ngờ đâu có quân gian manh đột kích mưu toan bề hội đồng ! Thấy vậy à Ngọc Nữ hầu cận vội nhanh nhẩu trấn an : — Tàu lệnh bà bình tĩnh.

Lệnh bà khá bình tĩnh, không việc gì phải lo sợ hết á !

Nhưng Thánh Mẫu vẫn chưa dứt hận cơn hải sợ. Nên từ trong mùng tuyền Thánh Mẫu hỏi giọng ra bằng vọng hào hèn :

— Thiệt không à Ngọc Nữ ?

Vừa rồi ta nghe thấy rõ ràng có tiếng đục rựa òm òm mà ?

À Ngọc Nữ cười chum chim nom lảng một cây :

— Dạ phải ! Nó tỳ không những nghe mà còn trông thấy cả y ta nữa...

— Ai vậy cả ? Thánh Mẫu cau mày hỏi.

— Tàu lệnh bà, đó là thằng Tiểu Đồng.

Cơn hải sợ "bề hội đồng" vừa lảng xuống thì cơn hải khác lại nổi lên âm ờ liên một khi sau khi nghe đáp như thế. Tây Vương Thánh Mẫu hốt hoảng hỏi tiếp :

— Tiểu Đồng nào ? Có phải thằng lỏi vẫn hầu hạ điều dóm cho Ngọc Hoàng đó không bay ?

Đánh hơi thấy chuyện này khá gọi là hung hiểm không phải trò đùa, à Ngọc Nữ nhanh chóng đáp ngay :

— Dạ, đúng hẳn !

Thế là ma đàm Tây Vương Thánh Mẫu bèn ngồi chết đứng. Ma đàm lo lắng là phải rất có chính nghĩa như sau này. Bởi lẽ từ ngọt tháng nay, "chả hiểu sao" ma đàm bỗng cảm thấy eo số hai tự nhiên xưng hơi to to mà tạng thái "hôi cơm tanh cá" thì ngày thêm rõ rệt ! Đúng là nguy ời là nguy, vì cả nửa năm nay Ngọc Hoàng có bốn mạng tới thăm viếng thiện chí ma đàm phỉa nào đâu ! Vậy

sự hiện diện bất tử của thằng lỏi Tiểu Đồng bữa nay ở tầm cung này, chắc phải do Ngọc Hoàng sai đến thám thính chẳng sai ? Bằng không các thêm hàng đồng kim cương hội soạn nó cũng cóc có gau bèn mạng tới. !

Nghĩ bụng như vậy, rồi ma đàm Thánh Mẫu càng thêm khiếp hải dữ. Viễn ảnh bị đẩy xuống trần gian làm giống người khổ cực chưa chi đã sắp sẽ hiện ra trước mắt khiến ma đàm thốt rên lên và không ngớt vật mình vật mảy huỳnh huych trên giường nệm mát.

Thấy thế à Ngọc Nữ lấy làm ngạc nhiên ghê lắm, nó dón dón hỏi :

— Tàu lệnh bà làm sao vậy cơ ? Phải chăng thằng lỏi Tiểu Đồng đã làm lệnh bà phạt ý ?

Ma đàm Tây Vương Thánh Mẫu vươn cổ khóc dầm dút trong mùng tuyền vì... "túi thân" ! Ngọc Nữ phải hỏi gắng thêm mấy phỉa nữa ma đàm mới chịu phều phào "tiết lộ thiên cơ" :

Thấu triệt được tình hình xong, à Ngọc Nữ không ngớt gật gù ra chiều thông cảm với tình trạng nguy nan của bề trên. Tuy nhiên vẫn là dựa tai quái, nó bèn phọt ngay ra một kế trong óc, nó vừa cười dờ-mi vừa ri tai mét nhỏ bề trên cứ làm (như thế... như thế) ! Quả nhiên mặt hoa của ma đàm Thánh Mẫu đang ú tủa trời thu lá úa bỗng thấy tươi lên cấp kỳ. Rồi ma đàm vừa vỗ tay cười ha hả vừa không ngớt kinen ngời là diệu kế : Chân diệu kế !

Thế làm một lúc sau thiên hạ chốn thiên đình thấy ma

HÃNG GIẤY

COGIVINA

22-24 (lầu 4) Nguyễn Công Trứ SAIGON

THÁI - TỬ Chủ tịch
TRỊNH - VĂN - QUANG
Phó Chủ tịch

*Chúc mừng
năm mới*

**PHÂN BỘ NGHIỆP ĐOÀN
CÔNG NHÂN CHỢ CÁ Chánh-Hưng**

Cô DƯƠNG - HUỆ - HỮU

Giám Đốc

Xưởng cơ máy

KIẾN-SANH

189 Tùng Thiện Vương Chylôn

Xưởng cơ máy :

LAM-ANH

1 - A Bến Bình Đông Chylôn

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRAU ☆ GIAI PHẨM XUAN CON TRAU ☆

● NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

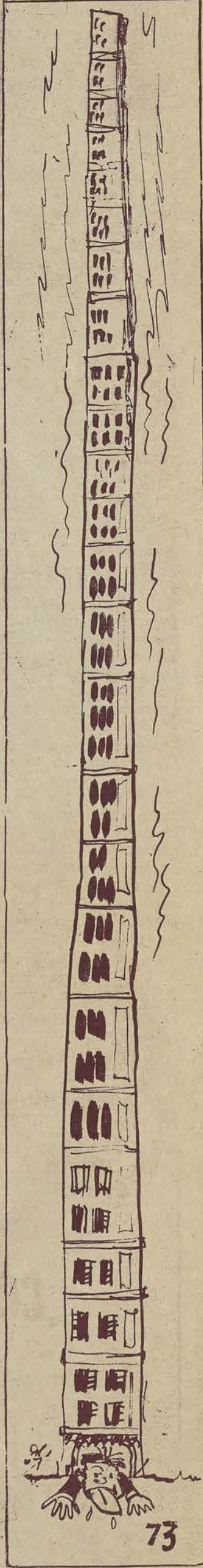
Tiếng đàn nổi lên, rồi
ng ca của cô Kim Hoa
vút và lanh lảnh. Mọi
rồi ngồi nghe một cách
nh khàn. Chiều chợt thấy
Kim Hoa có lối ca phóng
ng, nhưng cái phóng túng
giữ đôi chút nề nếp
lời ca có mặt mũi đằm
tình cảm. Hèn gì Kim
a trở thành một nghệ
âm tiếng cũng phải.
Tối màn nhạc tiệc, cô
n Hoa uống rượu rất
hứng như đàn ông vậy
ra buổi tiệc cô khuyên :
— Uống ít thôi nghen bà
Mình đến đây để đờn
đáng lẽ phải uống trà
bánh ngọt mới thanh nhã.
Thầy Hương Quân, tay
giáo, trẻ mới :
— Ôi vui đâu chuốc đó
cô Kim Hoa. Cũng phải
chút rượu xoàng xoàng
thì đờn mới tươi hát
ngọt.
— Đây các đồng ý :
— Ừ, tôi phải có nửa xi,
may mới kéo nổi đờn
cô Kim Hoa ăn xong
tức mọi người, bước lại
uống nước. Ở đó, cô
sắn nước trà, trái cây
và bánh ngọt.
— Vì tẩu rượu thấp nên
g buồng đĩa sớm. Cô
n Hoa rót cho chàng một
rú rồi gọt trái thơm.
— Cô nói :
— Uống rượu nhiều nóng
trong người. Cần có
gi để chữa lửa chế, Phải
r cậu ?
— Chiều yêu cầu :
— Để tôi đờn cho cô ca
en. Cô làm sáu câu vọng
nghe.
— Kim Hoa châu mày :

— Tôi thích hát lúc hơi
khuya khuya. Thôi để các
bạn hữu đây, phở trường tài
nghệ trước. Mà nè, cậu em
ca đi cho tôi ăn trái cây
lại rai để thưởng thức giọng
cậu đây.
— Chiều với tay lấy cái đờn
kim đánh bản vọng cổ Bạc
Liêu rồi hát.
« Thân ôi ! tình kia đã nặng
nghĩa nọ đã dày, mà rồi
con bạn ngọc cuối chân mây
nở để cho qua đêm trông
ngày ngóng hơ... hơ... hơ...
Đầu tường yển oanh
chào rào chộn rộn báo tin
xuân, bầu ơi qua bàng
hoàng thôn thức đón. Đông
quân mà thất theo đoạn
trường...»
— Cô Kim Hoa chắc lười :
— Thiệt tui không đề
... Cậu này có lời ca lạ lắm
chớ phải chơi sao,
— Mười Bão vì uống rượu
quá nhiều, chợt mở nói
qua :
— Thằng Chiều này nó
mà ngâm nga hơ... hơ... hơ...
... Máy con mẹ đàn bà dám
xón đá trong quần lắm.
— Cô Kim Hoa nguyệt :
— Thằng cha này ăn nói
tục tũ quá.
— Khi Chiều ca dứt, cô Kim
Hoa quay qua thầy Hương
Quân :
— Anh Hương Quân à,
cái giọng này mà chôn vùi
ở đây té ra thiệt thòi lắm
phải hôn anh ?
— Thầy Hương Quân Bình
tân thành :
— Chớ sao, Cô nương đó
dùm chú em đây đi.
— Cô Kim Hoa có vẻ nghi
ngờ. Sau đó, cô lại yêu cầu
Chiều hát thêm vài bài bản

nữa. Cô dạy qua Kỳ Tông
Đơ :
— Thiệt, tôi có lời khen
anh nghen anh Kỳ. Thằng
đệ tử của anh bữa tối nay,
nó làm anh về vãng biết
chừng nào.
— Kỳ Tông Đơ hả hê :
— Có nói bao nhiêu đó
đủ làm tôi mất bụng rồi.
— Mọi người lục tục kéo lại
bàn uống nước vầy cuộc
đờn hát. Riêng Kỳ Tông
Đơ thì say mê nằm ở ghế
phở tơi, thở hên hên.
— Cô Kim Hoa thường ngó
lên Chiều luôn. Người con
trai đang sức lớn đó nếu ở
nơi xó xỉnh này, nhậu nhẹt
trong các buổi họp mặt đờn
ca này chẳng những bị mai
một tài nghệ đi mà biết đâu
còn mang thêm bệnh ghien
rượu nữa. Phải, rồi đây
rượu sẽ tàn phá cái giọng
vừa ngọt vừa đằm của Chiều
đi. Đây là một thứ trăm
hương, gờ quý cần phải
giữ gìn trau chuốt.
— Mọi người luận phiến
trình diễn. Cô Kim Hoa
quả là một tay sành về
nghệ cầm ca. Cô bình
phẩm từ điệu hát, từ ngón
đàn. Lời của cô trơa như
mỡ, nhưng vô cùng xác
đáng, khiến mọi người phục
lý. Cô nói :
— Phạm bày ra mỹ thuật
rồi thì mỗi người nghệ sĩ
phải tìm ra cái gì mới lạ
lắm cho điệu của người đặt
ra càng ngày càng thêm
mặn mòi. Người ta đặt sao
mình đờn hoặc mình hát y
theo đó, té ra Bài Bản nó
khô queo hủ. Bởi vậy, mình
phải biến chế thêm, nhưng
biến chế cách nào đừng có
phản lại cái ý của người

đặt. Tôi nói như vậy có
nghĩa là mình phải làm tốt
thêm cho người đặt bài bản
chớ đừng về với làm hư
làm xấu cái tình ý của họ.
— Rồi cô chỉ Chiều :
— Cái cậu em đây cũng
biết biến chế, theo tui nghĩ
cậu quả là một nghệ sĩ vậy.
— Người ta bày làm sao mình
hát vậy té ra mình là thợ
hát. Cậu em đây có lối sắp
chữ khéo quá, hơi phóng
túng một chút nhưng mà
không làm lạt cái tình ý của
bài bản. Khó là ở chỗ đó.
— Mà cái gì đã khó mà mình
hạ họ làm được, tức thì
là mình có tài rồi.
— oOo
— Chiều đứng lại căn phòng
thứ 21 của tầng hai. «Bông
Ga Lô» e dè gõ cửa. Cô
Kim Hoa mở cửa; tóc chưa
búi, xõa dài xuống vai. Cô
mặc đồ ngủ màu cà phê sữa
lợt viền đỏ, tay kẹp điều
thuốc Cotab.
— A, chào cậu. Cậu đến
đứng hẹn quá. Vào đây cậu.
— Chiều lúng túng xoay trở
cái nón cối trong tay để
che dấu sự ngỡ ngàng.
— Chàng bước vào căn phòng
khách sạn, cô Kim Hoa mời
chàng ngồi ở ghế bành đặt
gần bập lơn. Tấm sáo đã
cướn lên, chàng có thể nhìn
qua những túp nhà mọc
saa sát ở xóm Cầu Dai bên
kia sông.
— Cô Kim Hoa nói :
— Tôi kêu bồi đem lên
hai ly cà phê đá để tui mình
uống cho tỉnh táo nghen hôn
— Cô nhận chuông. Một lát
sau người bồi phồng đem
lên tờ nhật trình và đứng
đợi lệnh. Cô Kim Hoa dặn :
— Cho hai ly cà phê đá
và đĩa bánh sữa nghen chú
em.
— Cô mở cái bốp, lấy ra bức
thờ, vui vẻ :
— Ông chủ hãng đĩa Mai
Vàng đã ưng cho tôi, đưa
cậu lên Saigon ca thứ giọng.
— Chiều chăm chú đọc thư
Chàng không quan tâm về
việc được thầu thanh giọng
hát của mình vào đĩa nhựa.
— Nhưng khi nghĩ tới cô Tư
Tâm, đầu óc chàng bỗng
này ra ý nghĩ linh quái :
— Chàng phải làm cho cô thấy
ràng chính kẻ không cầu

chàng, không ưa bươn chải
với danh vọng, kẻ đó lại
được việc.
— Bồi mang cà phê và bánh
sữa lên. Cô Kim Hoa hỏi :
— Cậu em nghĩ sao đây?
— Chiều đáp nhỏ :
— Tôi nhận lời.
— Chàng cảm tạ Kim Hoa
rồi cầm nón toan đứng dậy,
từ giả ra về. Cô Kim Hoa
khoát tay :
— Ấy ăn bánh uống cà
phê đi chớ. Thùng thăng rồi
sẽ về.
— Chiều lúng túng :
— Tôi còn phải nhổ rau
cải chiều nay bán cho bạn
hàng.
— Kim Hoa cười ngòn
ngòn :
— Tưởng nhà cháy, cậu
cần đi chữa lửa, chớ cái
chuyện rau cải có khó khăn
cấp bách gì đâu.
— Trong lúc Chiều uống cà
phê thì Kim Hoa bước vào
phòng tắm, thay một bộ
Complet bằng nhiều màu
trúng sáo, xúc đầu thơm
bát ngát, cô bước ra ngay
người nhìn Chiều trân trối.
— Cậu Chiều à, cậu bành
trai như vậy mà không đi
hát cải lương, uống lá.
— Chiều đỏ mặt làm thinh,
cô Kim Hoa bước lại vỗ vai
chàng cười mơn trớn :
— Cậu phải đi đây đi đó
thì mới mong nhưn
thành chi mỹ, ở đây cậu cứ
nhút nhát như mấy cô tiểu
thư miệt vườn hoài thì làm
sao chường mặt voi đời chơ
được ?
— Chiều cười gượng. Cô
Kim Hoa tha thiết :
— Nếu cậu có bụng tin
cậy tôi, tôi sẽ lèo lái, giúp
cậu nở mặt nở mày với thế
gian. Tôi đi trước cậu thế
nào tôi cũng có nhiều kinh
nghiệm việc đời hơn cậu :
— Chiều lúng túng :
— Dạ cảm ơn cô, Xin cô
cho phép tôi khiếu.
— Ấy, người nói chuyện
đời chút mà. Cậu sao chôn
rộn cứ như nước sôi chế
vô lảng vậy nè.
— Cô Kim Hoa cười hăng
hắc. Chiều rùng mình. Chàng
chợt nhớ lại đêm họp mặt
đờn ca tại nhà Hương Quân
Bình, cô Kim Hoa tỏ vẻ
có nhiều cảm tình với chàng

NGUYỄN ĐỨC THANH
TỔNG GIÁM ĐỐC

THANH - TRÚC CTY

Chuyên sản xuất ống và chai đựng thuốc

VĂN PHÒNG : 116 Hai Bà Trưng SAIGON
Đ. T. 98.619
CƠ XƯỞNG : 84 Phạm Thế Hiển SAIGON
Đ. T. : 51.580

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUAN CON TRÂU ☆

ngay, chúng tôi bèn đến ông Ký Huân mượn ông ấy một đồng bạc nhờ ông ấy viết cho bằng chữ Hán rồi mới cho vào phong thư hẳn hoi, đợi đến trưa hôm sau canh ở gốc đa ngoài cổng làng gặp được hai chú lái heo đi lũng mua heo về bán chợ Tết, thăng Hiến mới chặn lại hỏi:

— Phải chú đi mua heo kinh về cúng Thần không? Hai chú lái lợn có về mừng hỏi ngay:

— Ủ phải, các cậu biết trong làng này nhà ai có lợn không?

Tôi gật đầu nói ngay:

— Ở làng tôi chỉ có nhà Cụ Tiên và Cụ Thứ là có lợn kinh đáng lẽ để bán cho dân tế đình Hùng nhưng năm nay có hai ông Phó Lý ăn khao nộp rồi thành ra tôi nghe nói Cụ Tiên và Cụ Thứ đang cho gọi lái bán, chú đến ngay không các cậu bán mất.

Hai chú lái lợn vui ra mặt dụ tôi:

— Các cậu dẫn tại đi, tui sẽ biểu tiền mừng tuổi cho.

Chúng tôi lắc đầu:

— Chúng tôi bận lắm vì còn phải đi thư cho ông Chánh Tổng mấy làng nữa bây giờ hai chú cứ đi vào làng, đến phía sau đình thấy hai ngôi nhà mái đỏ, cả hai nhà đều có cổng xây quét vôi vàng và cánh cửa công lúc nào đóng kín mít, một chú đến nhà Cụ Tiên ở bên trái, đứng ngoài cổng gọi thật lớn: Chú mỡ Trí ơi mở cổng dùm tôi. Xin hai chú nhớ Mỡ Trí là người gác cổng, hầu hạ nhà Cụ Tiên, hẳn bạn chia bài cho các Cụ đánh Tôm trong nhà nên hai chú phải gọi thật lớn nó mới nghe, còn một chú sang bên nhà Cụ Thứ cũng ở gần ngay đó, nhưng ở bên cánh phải đình gọi thẳng mỡ Rao nó ra mở cổng cho. Hai nhà này cũng làm chó dữ cả hai chú chó tự tiện mở cổng mà vào là chó nó cắn chết đó, với lại nhà Cụ Tiên, Cụ Thứ nghiêm khắc và thể lực lắm, các chú là người lạ vào nhà khẳng gọi cổng là rầy rà to. Nhân tiện xin hai chú đưa dùm tui hai

cái thư này để chúng tôi chạy đi làng khác cho sớm, Cứ đưa hai cái thư này xong hai chú nói chuyện mua lợn là thế nào cũng được giá hời.

Hai anh lái heo mừng rỡ cảm ơn tui rồi cầm hai cái thư lăm hồ đi vào làng, chúng tôi về bám nhau chui vào vườn sắn nùng nai của ông đồ ở áp ngay với công nhà ông Tiên Chỉ và chỉ cách nhà ông Thứ Chỉ có một cái dậu gang của đình để nghe ngóng. Nhờ những luống sắn tốt xanh như rừng nên chúng tôi chui nằm vào giữa những người đi lại bên ngoài không ai có thể thấy được mà chúng tôi thì có thể nghe hết được những tiếng nói xảy ra chung quanh gần đó. Chỉ mười phút sau chúng tôi nghe tiếng hai chú lái heo gọi mỡ Rao và mỡ Trí thật lớn. Sau ba bốn câu gọi như thế, thấy trong nhà Cụ Tiên và Cụ Thứ tuần đình chửi lợn âm âm rồi tiếng chân người chạy ra công cứ thỉnh thoảng, có vẻ giận dữ lắm. Một lát sau nghe tiếng hét:

— Chúng mày ở đâu tới mà dám hỗn láo thế?

— Dạ chúng tôi là lái heo, có đưa thư cho ông Chánh Tổng.

Thấy im lặng một lúc rồi nghe trong nhà tiếng Cụ Tiên nói:

— Bào nó đưa thư vào đây tao coi.

Và bên nhà cụ thứ thì có tiếng quát:

— Chúng mày trói hai thằng khốn nạn ấy lại đem ra đình làng rồi nời trống đình hợp quan viên hương lý cho tao.

Đến đây thì chúng tôi chuẩn về nhà. Bên ngoài đường lúc này phó Lý, Trương Tuần và bọn tuần đình cứ chạy ngược xuôi như gà mắc đẻ, không khí thật là có vẻ nghiêm trọng, hai chú lái heo thì bị trói giạt cánh khi ở sân đình. Mãi đến chiều ông Chánh Tổng mới đến phân xử và xét ra hai chú lái heo vì vô tình bị lừa nên tha cho về, và chính vì truyện nhỏ làm to nên cả làng ai cũng biết

hết bốn câu thơ chúc Tết của chúng tôi tặng cho Tiên Thứ chỉ trong làng, nhiều đứa tinh nghịch mấy đêm sau lại còn đem chép nguyên văn vào bức tường vôi trắng đầu đình, rồi viết lung tung ở các bờ tường xây của mấy ông nhà giàu thành ra Tiên Trí Thứ Rao lại càng căm giận, và theo sự mô tả của hai chú lái heo bọn tôi bị gọi ra đình hỏi cung, chúng tôi chối biến nhưng đến ra Tết, Tiên Trí lại cho đi kiểm hai chú lái heo về để nhận điện, và bọn lái heo nhận ra ngay được tôi và thăng Hiến vì lúc ở đầu làng hôm ấy hai thăng tôi xuất hiện nói truyện với mấy chú lái heo quá lâu. Về phái chúng tôi chúng tôi cũng nhất định phủ nhận, bà con họ hàng, vây cánh nhà chúng tôi cũng mạnh mẽ trong làng, ai cũng nói rằng chúng tôi là học trò trường Tỉnh, học chữ Tây làm sao viết được thư chữ Hán, và nhất là xưa nay đâu có biết làm thơ.

Tiên Trí và Thứ Rao tuy ức đến học máu mồm ra nhưng cũng không làm gì được chúng tôi, sau nghe thầy dùi gửi đơn lên quan Huyện đề kiện cha mẹ chúng tôi, quyết liệt cho chúng tôi là những người đã đưa hai bức thư đó cho hai chú lái heo, đề xin quan bắt chúng tôi điều tra ra xem ai là chính phạm đã sai khiến bọn tôi. Nghe đâu Tiên Trí và Thứ Rao mất nhiều tiền chạy chọt, dứt lốt cho Huyện quan, nên Tri Huyện mới tổng đạt trát gọi bọn tôi phải lên hầu. Thấy câu chuyện có vẻ gay go, tôi và thăng Hiến liên lụy cho cha mẹ, vì nghe nói nếu bị bắt lên Huyện bọn nó tra khảo dã man lắm, chịu không nổi phải ký nhận rồi chẳng những mình phải đi tù mà cha mẹ cũng vẫn phải liên lụy nên hai đứa tôi trốn luôn. Vụ này sau tuy yên vì cha mẹ chúng tôi phát mại đi mỗi nhà mất hơn ba mẫu ruộng thượng đẳng để chạy chọt trên Huyện nên chúng tôi thăng nào cũng bị một trận đòn đến chảy máu đi. vì thế chúng tôi mang hận Tiên Trí và Thứ Rao kinh khủng.

Tết năm sau là tết con Trâu nên đình đám làng tôi không có đốt Trâu mà chỉ giết thêm năm con lợn. Năm này ông Thứ Chỉ Rao đã lên giữ chức Tiên Chỉ vì ông Tiên Trí mới ngọa bệnh chết. Ngay từ khi làng mới bắt đầu vào đám, chợ Hai mươi sáu Tết vừa mở cửa được một hôm thì bốn thăng chúng tôi được nghỉ học về quê ăn Tết. Vừa về đến đầu làng chúng tôi được mấy bác nông phu kể cho nghe truyện ông Tiên Trí đã chết mà có lẽ chết oan nên linh thiên lắm. Chúng tôi bèn họp nhau ngay dưới hầm cầu xi măng họ Trại để thảo luận trò chơi tết năm nay. Thăng Hiến nói:

Tao có ý kiến là Ông Tiên Trí mới chết lại nghe dân làng đồn đại là ông linh lắm, vậy bọn mình làm ma Ông Trí nhất mấy chú tuần phu chơi cho bỏ ghét.

— Nhưng tao nghe bọn tuần phu này gan lắm, nhớ chúng không sợ ma mà lại giờ trò đánh lợn với ma thì bỏ mẹ.

— Nếu vật hãy nghĩ cách làm sao cho dân làng đồn đại thật nhiều truyện kinh khủng về hồn ma Ông Trí rồi chúng ta hãy hành động.

— Đồng ý, ngày mai chúng mình đi phao thật nhiều truyện ma quái ở nghĩa địa ông Trí, nhất là nói đại là ma hay bóp cổ và lè lưỡi dài cả thước để liếm mặt người.

— Tao nghĩ sao đó chúng mình làm cho nhiều người thấy mà ông Trí bốc cháy lửa đỏ như máu để đề thời phòng các truyện quái dị, khủng khiếp làm mọi người đều phải sợ.

Bản luận chi tiết xong hôm sau chúng tôi thay nhau đi phao các truyện ma hiện tại mà ông Trí. Rồi vào một đêm tối trời mưa phùn gió bắc rét lạnh như cắt da, bốn thăng chúng tôi đi mua thật nhiều pháo về nhà lấy thuốc và đem trút chung quanh mà ông Trí, chờ lúc khuya người đi xem hội hè và hát chèo ra về chúng tôi mới bò đến châm lửa đốt.

Thuốc pháo bén lửa cháy vụt lên thành một vòng lửa tròn chung quanh mà ông Trí. Những người vừa mới đi gần đó thấy lửa cháy sợ quá vừa kêu trời vừa xô nhau chạy, thế là hôm sau cả làng xôn xao về tin mà ông Trí cháy. Dân làng đi xem hát chèo không còn ai dám đi con đường tắt qua chỗ mà ông Trí nữa mà phải rủ nhau đi vòng quanh con đường cái qua làng bên cạnh rồi mới lợi lách qua bên đình làng để xem hội.

Từ đó, nhiều giai thoại khủng khiếp về hồn ma ông Trí được đồn thổi khắp cả Tổng. Thăng Hiến còn phịa ra một chuyện là ông Tiên Trí đã hiện ra với chú Mỡ Sĩ và nhân lời lại chửi rủa ông Rao thậm tệ. Chờ nào hễ có đông người ngồi lại là bọn tôi cũng gọi chuyện hồn ma ông Trí ra nói thăng Tiên thì bỏ bỏ kể lại rằng:

Một đêm chú Mỡ Sĩ vác mỡ đi rao một quan viên làng, sáng hôm sau đến đình làng đề cùng thầy Lý Trưởng đi lên Huyện tét quan. Lúc đi qua mà ông Trí tự nhiên có bóng người trong nghĩa địa đi ra, rất một tát vào giữa mắt chú Mỡ Sĩ làm chú tối tăm mặt mũi lại rồi dằng lấy cái mỡ vất xuống rãnh và bảo chú Sĩ về nói cho Thứ Chỉ Rao biết là hồn ma ông Trí nhân lại rằng sẽ có ngày ông Trí về bóp cổ ông Rao chết vì ông Rao đã thuê người thuốc ông Trí chết.

Câu chuyện này đồn âm lên làm dân làng nhiều người đã tin rằng chính ông Rao thuốc ông Trí chết và người nhà ông Trí đã bắt đầu nghi ngờ, chứ đừng nói bóng nói gió ông Rao thậm tệ. Ông Rao tức muốn phát điên lên, bắt chú mỡ Sĩ đi rao mỡ cho cả làng biết rằng chuyện đó là chuyện bịa, nhưng chính vì cú rao mỡ cái chính này mà dân làng lại càng tin hơn và lên án ông Rao gặt gao, đến nỗi vợ chồng ông Rao phải mời dân làng đến bàn thờ Thần Hoàng trong đình làng để

XEM TIẾP TRANG

HUỲNH PHƯỚC : Giám Đốc
HUỲNH GIA TÂM : Quản Lý

VIÊN ĐÔNG MỤC PHẨM Cty

Chúc mừng năm mới

Sản xuất mực thật tốt
cung cấp cho các nhà in.

11912 Phạm Thế Hiền Cholon

LÂM VINH
Giám Đốc

Hãng Dầu ĐẠI THÔNG

Cung cấp Tân Xuân

Buôn bán đứng đắn
Giao hàng đúng hẹn
Phẩm chất tuyệt hảo

110612 Phạm Thế Hiền (Quận 8) Cholon

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

Chiếc máy kỳ diệu

TIẾP THEO TRANG 23

Có lẽ vị chủ nhiệm nhật báo «Con Châu Châu» quá lo xa nên mới đặt vấn đề bị sang đoạt máy và cấm của nhân viên ngừng tán rộng nội vụ. Thật ra chuyện máy biết tiên tri cũng không đến nỗi nào. Chẳng là...

Báo «Con Châu Châu» có lệ riêng với các tay viết phim phải nộp bài cho máy đo vào buổi chiều hôm trước dành cho tờ bữa sau. Khi được thuật mới chuyên lên nhà in để thợ xếp chữ vào buổi tối. Trưa một ngày nọ, sau bữa thịt cây tại quán «Sống Trên Đời» muốn võ bầu bím, bọn viết phim nghiêng ngả đưa nhau về toa soạn đánh giấc la xiết. Rượu vừa đủ ngấm khiến gã «Bọ Ngựa», một tay viết phim, chợt thấy thêm thêm một chuyện khó viết thành văn. Vào những ngày giữa tháng anh nào cũng cận tiện nên Bọ Ngựa không dám lên tiếng rú rờ. Hân lạng lạng ngó bằng hữu rồi rón rầu trở dậy phóng xe gấu qua thăm Má Mười bên Tân Bình. Đây là nơi rẽ nhất nước. Chỉ cần ba bách là có quyền đi to với một em cũng ra gì lắm. Chỉ phải cái tội là đối thoại qua trung gian của ông Đại Sư. Bọn viết phim, vì có máu thể thao, đã chia du hí thành hai hạng. Hạng địa phương tức đá chân đất và hạng quốc tế phải đá giầy. Tại vận động trường số vùng Má Mười mình phải tự thắng hạng cho chắc ăn.

Đường thủ đô vào buổi sẽ trưa không bị kẹt xe nên Bọ Ngựa tới nhà Má Mười chỉ một thoáng. Chẳng hiểu bị tò trí, bị rượu hay vì em bé chưa quá 17 nộn nường sao đó mà gã viết phim bung hăng nhất của làng báo đã quyết định đá trận địa phương. Tức đá chân không, vừa bình dân, vừa thông khoái. Nói chuyện qua Đại Sư chán ngắt. Điện thoại để tìm ra chân lý hơn. Thế là Bọ Ngựa nhập cuộc bằng tất cả vóc dáng của một thanh niên đang độ

sau mấy ly thuốc để làm hành trang. Con nhỏ cũng điệu nghệ ra trò. Mặc thẳng nhà báo muốn làm gì thì làm, nó cứ ngay đơ như em còn trình một phần tư, thỉnh thoảng lại hít hà làm nhăm vào tai Bọ Ngựa khiến hân yên chí vớ được cửa bờ.

Ai đã từng tham chiến tại nhà Má Mười tất phải rành địa hình địa vật, nghĩa là thiếu thốn tất cả những thứ cần thiết cho một dịch vụ xa xui. Thành thế, vạn bất đắc dĩ lủ hoang tàng mới bèn mang tới, đặc biệt vào những ngày cuối tháng.

Sau một chập vớ mồ hôi, Bọ Ngựa đã lăn ra nệm nhóp nhúa trái trên sàn gỗ ộp ộp. Có lẽ vì chút dư hương, gã chưa chịu đứng dậy ngay như thường lệ mà còn quặp lấy con nhỏ thủ thi tâm tình. Con bé ùng oảng trả lời nước một, chêm vào giữa là những thủ đoạn bài ca cái cách. Em hát hay thấy mẹ, Bọ Ngựa lăm bằm. Ừ, em hát hay thiệt đó. Hay hơn cả những ca sĩ lừng danh mà anh đã nghe. Hát nữa đi em, hát ru anh ngủ. Thật không còn trời đất nào. Một tên viết phim đánh đắm hung hăng mà biết tán theo kiểu thời trang nhạc tuyền như vậy kẻ cũng lạ. Con nhỏ được trớn ca thêm. Vẫn những khúc ca vá vưu, chấp nói. Rượu bây giờ mới ngấm thật sự. Bọ Ngựa muốn đánh một giấc thật sâu trong lời ca mà gã vừa tuyền đường là hơn cả những ca sĩ chuyên nghiệp. Chợt từ dưới nhà giọng Má Mười the the :

— «Rồi chưa Tuyết! Có khách đó máy».

Con bé giật bản người vùng dậy, không quên cầm chiếc khăn vớ bằng tờ giấy khổ queo nhét vào giữa đùi hối hả mặc quần áo chạy xuống. Bọ Ngựa còn lơ mơ như kẻ mộng du, gã ngồi dậy lúi mui xoa ra. Gã chép miệng, xuống mái dưới nhà mới có nước. Thôi, cứ dùng tạm khăn này rồi giặt máy hồi.

Nâng từ trên phòng xuống nóng từ mặt lộ hắt lên khiến Bọ Ngựa chỉ muốn chui vào bóng râm nằm nghỉ. Thủ đô hầu như hết bóng mát. Người ta đã hạ những cây cỏ thụ từng thế kỷ nay để lấy chỗ mở rộng lộ giới. Bọ Ngựa nhích thêm tay ga để về tòa soạn mau hơn.

Đầy cửa bước vào, ông xếp ty pè già nua đón Bọ Ngựa với giọng thân yêu muốn thuê :

— «Ông cho bài».

Ờ ờ, quên khuấy đi mất. Ông chờ cho tý nhé. Có ngay đây mà. Bài viết từ sớm mà quên chưa trình cho máy kiểm duyệt. Qua cánh cửa lá xách bước vào phòng chủ nhiệm, Bọ Ngựa tiến tới máy đo tư tưởng Rượu bốc mạnh hơn khi này. Ở trong phòng lạnh mà. Bọ Ngựa móc trong túi quần lấy bài rồi bỏ vào đầu máy. Cần thận hơn thường lệ, gã vừa ấn nút đo vừa giặt vòng đồng nơi bụng máy.

Ồ hay, cái gì mà lạ thế này? Bọ Ngựa rụi hai mắt, đưa cao tấm giấy lên nhìn. Chẳng lẽ máy đo tư tưởng dở chứng? Ở giữa bản thảo, Bọ Ngựa thấy vằng chừ «OK» thân mến quen thuộc. Thay vào đó là một hàng chữ Tây đồ choé: «Pencil-line Dose Forte».

Thì ra trong lúc ngắt ngáy, nửa say nửa tỉnh, gã viết phim Bọ Ngựa thay vì nhét bản thảo vào máy lọc lại bỏ chiếc mùi xoa mới dùng khi này ở nhà Má Mười. Sáng sớm hôm sau người ta thấy Bọ Ngựa len lén đi vào bệnh viện Thanh Quan.

Chuyện máy tiên tri được nổ tung từ câu tiếng Tây nói trên.

oOo

— «Thưa kỹ sư chỉ còn

vài mỗi bản nữa là xong».

Gạt đồng họa đồ chỉ chít những dấu âm, dương vào ngăn bàn, kỹ sư Ếch nhìn viên phụ tá kỹ thuật, đáp trống không :

— «Được, chờ cho hoàn tất ta tới coi».

— «Thưa kỹ sư ta thử máy tại đây hay mang về nhà?»

Như vậy suy nghĩ, kỹ sư Ếch nói thoáng thoáng : — «Đề tại phòng tôi có lẽ tiện hơn. Vừa tránh di chuyển phiền phức và dòm ngó».

— «Dạ».

Viên phụ tá kỹ thuật lui ra. Kỹ sư Ếch ngả người trên phố to da màu huyết dụ, nhắm mắt dưỡng thần. Chưa biết máy đo con người sắp hoàn tất sẽ ra sao? Sau những ngày vật lộn, nghiên cứu cũng ban tham mưu, nay chỉ còn chờ máy mỗi hàn nữa là xong. Kỹ sư Ếch quyết định sẽ tự mình thử máy để biết kết quả rồi mới loan báo chính thức trên hệ thống truyền hình. Nhóm đây, với hộp Dunhill trên bàn, rút một điếu gán lên một nhưng không châm lửa, kỹ sư có thói quen hít hơi thơm của thuốc chứ không hút. Nhoài người bấm vào nút «interphone» kỹ sư gọi :

— «Ông giám đốc thương mại đó hả? Mang cho tôi tất cả hồ sơ đặt mua máy kiểm soát con người nhé».

Bập bập điếu thuốc không đốt lửa, miệng lăm bằm :

— «Hừ, toàn hồ sơ đặt hàng».

Chẳng lẽ máy làm loạn được thiên hạ. Á, dám làm đấy nhé. Thí dụ, ở hay sao bữa nay nhiều thí dụ thế, mỗi gia đình đều có một

máy kiểm soát con người. Từ bao lâu vợ chồng ăn ở với nhau hòa thuận là nhường ấy, nay bỗng dưng máy cho biết chồng có bà nhỏ, vợ đang ngoại tình, ông chủ ngủ với đầy tớ, xếp ăn nằm với vợ thuộc hạ, bà mệnh phụ lẳng nhăng với anh tài xế... Hạnh phúc gia đình tự nhiên bị đe dọa và lộn xộn chắc chắn xảy ra. Quốc gia lấy gia đình làm căn bản mà nay gia đình cơm chẳng lành canh không ngọt có phải là mầm mống loạn không? Chẳng lẽ ta hủy máy? Ồ, làm gì mà vội thế, cứ nhân nha chờ kết quả thí nghiệm bằng chính con người ta cái đã.

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. Kỹ sư Ếch choàng tỉnh, giọng ngại ngại :

— «Cứ vào».

Thì ra viên phụ tá kỹ thuật.

— «Thưa kỹ sư máy đã được mang tới».

— «Tốt lắm. Ông chớ mang vào đây».

Cúi nhìn đồng hồ, kỹ sư Ếch tiếp, giọng vẫn hơi ngại ngại :

— «Quý vị có thể ra về. Để mình tôi với máy. Sáng mai chúng ta gặp nhau thì sẽ cho biết kết quả».

XEM TIẾP TRANG 34

ĐAU-LƯNG

(Do Thận hay Phong)

THẦY THƯỢNG DU

ở Đà Nẵng mới và

114 NGÔ-TÙNG-CHÂU-GIA-ĐÌNH

(Ngay Ngã ba chợ Cây Quê)

GIỜ LÀM VIỆC: THỨ TƯ NGHỈ CẢ NGÀY

- 1) Đau lưng
- 2) Liệt dương
- 3) Đau đầu
- 4) Mắt ngứa
- 5) Bón kinh niên
- 6) Phong ngứa
- 7) Đau bao tử
- 8) Huyết trắng
- 9) Dương thai
- 10) Nhiệt thai
- 11) Hậu sản
- 12) Yêu tìm
- 13) Cầm khâu
- 14) Phong méo mồm
- 15) Phong thấp các đốt xương
- 16) Chảy nước mắt sống
- 17) Trẻ em gầy còm
- 18) Cam sai đẹn ít ăn ngủ

HỘI NÁCH
(Hết bệnh suốt đời)

CHĂM CỨU VÀ LÉ MÀU
ở XƯƠNG SỐNG 500đ
1 LẦN LÀ HẾT BỆNH
THUỐC, TÍNH TIỀN RIÊNG

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

Kẻ đại bại trên... trận tình

TIẾP THEO TRANG 29

này và cho đó là một tâm bệnh khó chữa. Nó chỉ có thể được chữa khỏi nếu bệnh nhân gặp được một người yêu trung thành. Người yêu này biến thành vợ ăn đời ở kiếp. Nếu không căn bệnh sẽ lại tái phát và càng nguy hiểm hơn.

Nhân những ngày chữa thương ở Tổng Y Viện Cộng Hòa, Khánh rành rỏi và chú ý theo dõi một tờ tuần báo chuyên về Phụ nữ. Tờ này có mục tìm bạn bốn phương rất hùng hậu, Khánh đọc kỹ từng giòng một và so sánh từng cô gái có lời đăng trong đó.

Do chàng này sinh một ý nghĩ hay hay: mình kiếm người yên ở đủ chỗ, bằng đủ phương tiện rồi, vậy thì tại sao bây giờ mình lại không thể kiếm một người bằng báo. Biết đâu, phương tiện này sẽ lại chẳng giúp mình đặc lực hơn.

Nghĩ là làm Khánh đã cân nhắc rất kỹ lưỡng. Nào thiếu nữ 23 tuổi, xinh đẹp, hiền lành qua những lời nói tế nhị, thích những thú vui thanh tao, cần tìm một bạn trai lớn hơn chừng 3,4 tuổi để kết bạn. Nào: gái mới 18 tuổi, yêu âm nhạc thích xinê, cô quạnh, cần tìm một tình thương khác phái để an ủi tâm hồn và v.v...

Yêu âm nhạc, khoái xinê mà lại là gái mới thì không được rồi, vợ phải loại gái này thì chỉ có nước chiều chuộng, dỗ dành cũng đủ chết, nó làm sao còn an ủi mình được.

Thích những thú chơi thanh tao, những lời nói tế nhị, ở mơ hồ quá, chắc làm vừa lòng cô này cũng khó lắm đây. Đành đầu hàng.

Khánh đề ý đến những giòng chữ ngắn ngủi sau:

— Thiếu nữ 20 tuổi, con nhà nghèo, hiền lành dễ thương, trông cũng dễ coi buồn nhiều hơn vui, luôn luôn cảm thấy cô độc. Cần tìm một người khác phái lớn hơn chàng tốt để trao đổi thư từ và có thể tiến tới gặp gỡ... Xin viết thư về Minh Hằng...

Ồ, cô gái này có vẻ được đây. Phải liên lạc gấp mới được. Khánh liền lúi húi viết thư cho Minh Hằng và gửi đi. Những ngày chờ đợi hồi âm mang đến cho Khánh thật nhiều hồi hộp. Còn gì hồi hộp hơn là chờ tin một người yêu mà mình chưa hề biết mặt.

Thế rồi hồi âm đã đến. Cánh thư xanh có ướp hoa ngọc lan. Mùi thơm phảng phất làm Khánh ngây ngất ngay từ khi mới bóc thư. Lời lẽ của Minh Hằng thật dễ thương. Nàng chứng tỏ là con nhà có học, lời thư bay bướm, chứa chan tình cảm.

Khánh trả lời ngay, thư đi thư lại, lời lẽ của hai bên mỗi ngày một thêm thâm thiết hơn. Chuỗi ngày sống buồn tẻ ở viện không còn nữa. Những lá thư đó đã đem đến cho Khánh những niềm vui thật sự.

Chàng quyết định tiến thêm một bước nữa: ngỏ lời xin Hằng một tấm ảnh và gửi cho nàng một tấm ảnh mình cho biết dung nhan của nhau.

Ngay thư sau, Hằng gửi ảnh cho chàng. Khánh sung sướng biết bao khi được nhìn ngắm dung nhan người yêu trong mộng của mình. Hằng không đẹp lắm nhưng trông thật dễ thương và hiền lành, điều mà Khánh lo ngại nhất là nhờ Hằng lại là một cô gái sức mới, lẹm lẹm, mắt lác hay mặt đỏ hoa thì sao. Nay thì Khánh đã nhìn thấy rõ, và cũng do sự nhìn thấy đó mà chàng quyết định bước thêm một bước nữa.

Chàng viết thư ngỏ tình yêu chính thức và luôn tiện cho biết chàng muốn cưới

Hằng làm vợ, yêu cầu Hằng phúc đáp ngay để có thể tình chuyện lâu dài ngay được.

Hằng cũng trả lời rất mau mắn. Nàng chấp thuận mọi đề nghị của chàng. Ngay đó Khánh yêu cầu Hằng cho gặp mặt. Hằng cũng chấp thuận, nhưng đòi một điều kiện:

— «Em bằng lòng tất cả nhưng có một điều kiện duy nhất yêu cầu anh chấp thuận cho. Nếu đã gặp nhau rồi, xin anh chờ bao giờ phần nản về một điều gì. Còn nếu không, thì tốt hơn là chưa nên gặp nhau...»

Khánh cho điều kiện đó chẳng có gì khó. Chắc Hằng muốn làm «khó dễ» một chút cho cuộc gặp gỡ thêm phần thú vị mà thôi. Chàng có kèo liền.

Địa điểm gặp gỡ được định ngay sau đó.

Ngày gặp gỡ là ngày trọng đại nhất đối với Khánh. Hôm đó, chàng ăn mặc tươm tất, chưng diện chu đáo, khiến anh bạn năm chữa thương ở phòng bên phải hỏi chuyện. Khánh vui miệng kể lại hết từ đầu đến đuôi và còn đưa cả ảnh cho bạn xem nữa. Nhưng lạ thay, anh bạn Khánh mặt đang tươi hơn hớn khi nhìn thấy ảnh bỗng xịu ngay lại như bánh trắng gặp trời mưa.

Khánh vận hỏi mãi, anh ta mới miễn cưỡng nói:

— Tôi nói xin anh đừng buồn lòng. Nhưng buồn lòng thì cũng phải nói câu chuyện này nếu anh không rõ nó ảnh hưởng quan trọng đến mai sau. Có này nếu tôi không làm thì có thành tích bất hảo. Ngày trước, tôi đã có lần đi «xá xui» với đồng bạn và gặp cô ở Ngã Ba Chú Ía.

Khánh choáng người, cổ chổng ché:

— Hay anh làm. Anh bạn ngắm nghĩa rất kỹ bức ảnh.

— Không hoàn toàn đúng tôi không làm được. Nếu anh muốn phối kiếm kỹ thì xin cứ đi gặp cô ta, cô có một đặc điểm: chân phải thọt, đi khập khiêng.

Khánh quyết định phải tìm hiểu đến nơi đến chốn.

Cuộc gặp gỡ đáng lý vui

và, vì câu nói của anh bạn, đã khiến mặt hào hứng đến hơn nữa.

Hằng ngồi ở ghế đá công viên chờ đón Khánh. Sự tỏ cáo của anh bạn đã khiến Khánh thấy cần phải «phối kiếm» ngay. Chàng đến bên Hằng nói vài câu chuyện rồi cố tình dắt Hằng đứng lên để xem chân Hằng ra sao.

Khánh choáng người. Quả thật chân phải Hằng gầy như thọt, đi khập khiêng. Khánh quay lại, đột ngột hỏi:

— Em ở Ngã Ba Chú Ía phải không?

Mặt Hằng đang tươi bỗng tái xám. Nàng cảm đầu chạy.

Khánh cũng cảm đầu chạy. Quả là chàng luôn luôn là kẻ chiến bại trên... trận tình.

Và lần thứ năm, chàng lại gục ngã.

VĂN-SƠN

Những mùa xuân tuổi quý

TIẾP THEO TRANG ...

đốt hương thề độc dư luận mới bắt đầu êm dần.

Trà thù được cả ông Trí lẫn ông Rao, tét con Trâu năm ấy chúng tại cảm thấy như mình là một anh hùng lớn và thấy cái hận bị mỗi tháng mười mấy roi mây nổi lần đi trong dịp Tết năm ngoài với hẳn đi. Rồi Xuân lại Xuân qua, hoa tàn hoa lại nở, đất nước chìm đắm sau bao mùa Xuân khói lửa chúng tại cũng mỗi ngày mỗi già đi với năm tháng quê hương bị chiến tranh điêu tàn. Năm nay lại Tết con Trâu đến, trước thềm hòa bình tưởng nhớ đến những mùa xuân tuổi Quý ngày xưa mà ao ước sao cho quê hương khàng còn cảnh nời da xáo thịt để cho toàn dân Việt Nam được dự những cái Tết với đình đám hội hè đúng theo tập quán Á Đông.

VIÊM HỒNG

CHIẾC MÁY KỶ DIỆU

TIẾP THEO TRANG 33

Chiếc máy đo người trông bề ngoài chẳng khác máy đo tư tưởng là bao. Vẫn giống chiếc quan tài nhưng nằm dài chứ không đứng thẳng. Mỏ nắp ra phía bên trong bỏ trống vừa đủ một người đầy đà nằm. Kỹ sư xoa hai tay vào nhau ra chiều thích thú. Ông tình hẳn ngừ. Nàng điện thoại gọi về nhà:

— «Ồ, cứ ăn cơm trước đi. Tôi mắc bận thử máy có lẽ về trễ. Nếu qua giờ giới nghiêm là tôi nghĩ lại vẫn phòng. Ồ, chúc ngủ ngon. Được, khỏi lo, tôi vừa ăn một cặp xăng ực rồi. Hôn.»

Khóa cửa chính, gài chốt cửa sổ. Hành lang hun hút dẫn tới các văn phòng phụ thuộc không còn ai. Viên tùy phái già đã nhận lệnh kỹ sư ra về lúc 18 giờ đúng. Không còn ai. Chỉ còn mình ta với tác phẩm tuyệt vời này. Phải chăng ta đã đoạt quyền tạo hóa khi kiểm soát được chính con người? Kỹ sư khoan khoái mở nắp máy bước vào...

oOo

Tin kỹ sư Ech tự tử tung ra như một tiếng giữa trưa hè. Không một ai hiểu nổi lý do. Giả thuyết kỹ sư bị phe nghị án sát đã bị loại bỏ ngay từ đầu vì lẽ khu vực cơ xưởng đều được canh phòng cẩn mật và cách biệt bằng những hàng rào kẽm gai chỉ chốt. Phải chờ tới lúc đọc kết quả khám nghiệm của bác sĩ mọi người mới biết kỹ sư tự cắt đứt mạch máu bằng lưỡi dao cạo. Một điểm quan trọng khác là tất cả hồ sơ liên quan tới máy kiểm soát con người đều bị đốt cháy đồng thời toàn thể bộ máy độc nhất vừa hoàn tất cũng bị phá hủy bằng một mạch điện cao thế. Kỹ sư Ech đã mang tất cả bí mật về bộ máy chiếm quyền kiểm soát con người xuống mồ, sau khi dùng chính mình để thử máy.

Mọi người, ai cũng tiếc và mừng lẫn lộn. Tiếc vì đáng cứu thế chết yêu và mừng vì những thâm kin nhất ử sâu trong lòng chưa bị máy khai quật. Nếu không, ừ, nếu không...

CAO BỒI GIA

THÁI TỬ

Tổng Giám Đốc

Cung
Chúc
Tân
Xuân

NAM HƯNG Cty

Đ.T : 50995

Chuyên sản xuất các loại sơn dầu

Văn Phòng 35 Phó Cơ Điều Cholon
Cơ Xưởng : 442 Phạm Thế Hiền Saigon

TRẦN HIỆN TÀI

Giám Đốc

Quản Lý

Hãng dệt

Chúc
mừng
năm
mới

Á CHÂU

Sản xuất các loại vải
hợp thời trang

42 Mạc Văn (Xóm Cũ) Quận 8 Saigon
Cholon

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

NHẬN lệnh lên đường cùng tiểu đội, tôi phát cái chỉ muốn chửi thề.

Trời cao nguyên lạnh buốt, mùa đông sắp tàn. Chỉ còn gần nửa tháng nữa là xuân bắt đầu sang. Năm nay, bọn Biệt Kích đi thanh trừng số quân cho Mĩ chúng tôi, anh nào cũng tưởng sẽ được về thành ăn Tết với gia đình. Riêng tôi, đã cần thận dặn dăm ba anh lính Thượng, nhớ kiểm cho tôi chục lít mật ong, dăm cành mai tốt và dăm hũ rượu cần để làm quà cho họ hàng bè bạn, ba nhân...

Vậy mà toán Biệt Kích Biên phòng báo cáo về, cùng cùng dăm bảy tám không anh của U-17 gửi sang, Gã Trung Tá Chỉ Huy đi họp với Bộ Tư lệnh trở về gọi chúng tôi lên. Công tác giả giao cho tôi và dặn phải thi hành bằng được, bằng bất cứ giá nào là chỉ huy tiểu đội gồm toàn dân du đảng gác, cụu can nhân hoặc đang bị truy tìm v.v... vượt qua biên giới, đột nhập vào căn cứ địch, lợi dụng bóng đêm, phá hoại cơ sở của chúng tan tành.

Chỉ có một điều tạm an ủi được chúng tôi, đó là lời hứa của Bộ Tư lệnh Biệt kích Hoa Kỳ là sẽ thưởng cho bọn tôi những món tiền xứng đáng nếu công tác thành công. Và nếu bọn tôi bị vạ trước Tết, mỗi tháng trong tiểu đội sẽ được cho nghỉ phép có lương ngân nhất là nửa tháng, và được trực thăng lên căn cứ đón, đưa về đoàn tụ với gia đình...

Với cương vị chỉ huy tiểu đội, tôi dành tâm vào cái tương lai khá đẹp nhưng cũng đầy áp bấp bênh đó để khích lệ, an ủi anh em. Để mọi người hết sức cố gắng hoàn thành công tác trở về trước lễ Giao Thừa, và cũng với hy vọng đó, tôi đặt tên của toán là toán Giao Thừa. Và dĩ nhiên công tác phá hoại căn cứ địch được bọn tôi kêu là "Công tác Giao thừa"...

oOo

Chúng tôi - chín biệt kích quân, hai trung sĩ và tôi - được trực thăng thả xuống bên kia biên giới Việt Lào vào một chiều lạnh buốt. Từ đây, chúng tôi phải len lỏi trong rừng hoang núi thẳm, băng ngang đường mòn Hồ Chí Minh, tiến vào vùng rừng rậm địch quân chọn làm nơi xây dựng căn cứ mới...

Điều nguy hiểm, khó khăn nhất của bọn tôi, là phải len lỏi trong vùng địch. Phải ém thẳm vượt qua hoặc thủ tiêu gọn ghẽ những

toán "chuồng biao" của đối phương. Phải tranh những lực lượng lớn, nhỏ của cả hai bên - bên ta và bên địch - và nhất là tránh phi cơ oanh tạc bất ngờ, tránh những bãi pháo tự do và tránh cả những con đường gần gũi các miếu có đạo cư trú...

Từ điểm đổ quân, tôi hướng dẫn tiểu đội đi ngày nghỉ. Hoạt động của bọn tôi dĩ nhiên trùng với thời gian di chuyển của địch quân. Chúng tôi dù đã được ngụy trang mọi thứ giống y như lính địch, nhưng cũng vài lần suýt lộ hang tung. Nếu bọn tôi không thanh toán kịp và gọn vài ba tổ quân báo địch thì chắc chắn chúng tôi đã bị lùng diệt không thoát một người nào...

Xuất cuộc hành trình, chỉ một lần bọn tôi gần gũi với Tử thần hơn hết. Đó là biển cỏ xảy ra vào ngày thứ năm của chuyến đi. Bữa đó...

Chúng tôi nghỉ ngay dưới thân một ngọn núi cao. Như thường lệ tôi chia tiểu đội ra làm hai toán, luân phiên canh gác cho nhau.

Buổi trưa bữa đó, tôi vừa ăn cơm xong với bán tiểu đội. Đang nhắm nháp những hợp cà phê pha vội, sửa soạn cho giấc ngủ chiều. Thì toán gác địch gọi máy báo cho tôi biết: họ vừa phát hiện được sáu người bọn tôi đang bị nằm tên lính địch bao vây!

Năm tên địch là toán thám báo nhà nghề. Bọn chúng âm thầm bủa lưới vây gọn chúng tôi trong một vòng tròn hỏa lực.

Dĩ nhiên sáu người lính gác địch của tôi không thể nào can thiệp kịp. Họ đành núp yên trong vị trí, và chỉ còn cách báo cho tôi biết để liệu cách thoát nguy.

Nhất là khi đó, bọn địch

đã dựng sẵn hai khẩu B40 cùng súng nhỏ, đợi chúng tôi phân ứng đại đột là khai hỏa tiêu diệt toán tôi.

Tôi hiểu kế hoạch của địch quân nên càng hồi hộp sợ. Tôi cố bình tĩnh, vờ như không hề biết gì về bọn địch vây quanh. Tôi đang âm hiệu bang máy, ra dấu cho anh em biết cả bọn đang ngụy phẩy phẩy trước những mũi súng đã canh chừng, chờ báo của bọn quân báo đối phương.

Rất may mắn là cả sáu người ngồi quanh mũ cà phê đều là những quân nhân dày dạn với chiến trường, dày kinh nghiệm trong nghề biệt kích quân đặc biệt. Nhờ vậy anh em đều đồng lòng tin bợ một khéo. Không ai ngu dại chồm lên, sờ vào cây súng để thoát nguy như trong những cuốn phim biệt-kích rẻ tiền, lếu láo...

Năm người lính và tôi tiếp tục kéo dài bữa cà-phê

Tôi vươn vai lần nữa để đặt tay vào hai trái lựu đạn đặc biệt, lúc nào cũng đặt cả đây quanh bụng và trước ngực. Tôi nhắm vào nơi đặt B-40 của địch. Một người lính nhả mắt tôi ra hiệu, hiểu ngay ý định của tôi và những việc phải làm. Anh ta dùng mắt ra hiệu cho đồng đội, rồi cũng vờ dùng dây vươn vai, chờ tôi cùng tung lựu đạn, phải vờ ở súng địch đang lờm lờm. Trong khi đó, những người còn lại mỗi người tiếc mắt tìm sẵn cho mình một điểm tựa, để nhào vào tránh đạn súng nhỏ của đối phương ngay sau giây phút chúng tôi hành động...

Và rồi nhanh như cắt, tôi vung dây, tung hai trái lựu đạn để khóa léo mở chốt sẵn sàng. Người lính của tôi cũng ném hai trái nà đặc biệt vào ổ súng thứ hai.

Chỉ nửa giây sau tiếng nổ thật dữ dội, cả bọn tôi mỗi người nhào vào sau một hòn đá mô đất hoặc hố bom... Đạn súng AK của địch bắn như mưa sau phút hốt hoảng, bàng hoàng do chúng tôi chủ động.

Rất may là bốn trái lựu đạn loại đặc biệt của chúng tôi, ngay phút đầu đã khóa được hai khẩu B-40 hờm sẵn. Và bọn tôi từ sau chỗ nấp, liền tiếp xử dụng lựu đạn tiêu diệt địch quân còn sót lại.

Với những trái nỏ tối tân và có sức tàn phá thâm khốc vô ngần, dĩ nhiên chúng tôi chiếm lợi thế hơn những khẩu AK của địch rất nhiều. Lại thêm sáu người thuộc toán gác địch bắt đầu đánh bọc phía sau lưng bọn giặc.

Sau mười lăm phút giao tranh, tiểu đội chúng tôi không thiệt một giọt máu nào, phía địch năm người đều bị tiêu diệt gọn.

Khi rời chỗ nấp, nhật súng cá nhân để đi một vòng quan sát chiến trường, lòng tôi đau thắt lại lúc thấy năm xác chết trẻ măng, người nào cũng chỉ mặc độc một chiếc quần đùi, thân hình mặt mũi đều được nhuộm xanh ngấn ngắt màu lá cây (Xam rừng), để ngụy trang hoàn hảo vào cây cỏ xung quanh.

Thì ra nhờ thứ lá nhuộm thân hình đó, phía địch đã vây gọn bán tiểu đội của tôi. Và mãi tới phút cuối cùng, toán gác giặc mới bắt đầu phát hiện ra và báo nguy cho toán tôi thoát hiểm trong gang tấc...

Hơn nữa, chiến thắng của bọn tôi phần lớn nhờ ở điểm nằm người lính quân báo địch đều còn quá trẻ, đều thiếu thốn rất nhiều kinh nghiệm chiến trường, bao vây, đột kích v.v...

Chính vì vậy họ tuy nằm ưu thế nhưng lại mắc lừa bọn quý quái chúng tôi. Mắc lừa những tháng đã dày dặn cuộc đời đi lính không số quân, chuyên thì mạng mình vào những chuyến đi cực kỳ gian nan, nguy hiểm để có nhiều tiền...

Tôi thờ dài ngao ngán, trong cuộc đời tôi, chưa lần nào thoát hiểm xong mà tôi buồn như vậy! Chiến tranh. Mẹ kiếp. Nó có nhiều điều không thể nào nói được lúc này...

Tôi không nhớ để mặc họ phơi xác giữa rừng. Lần thứ nhất trong cuộc đời biệt kích Mỹ, tôi với anh em trong toán đảo huyết chôn kỹ địch quân... Và lãng mạn còn, lập với mỗi năm mở một cái bia đã chiến...

Sau lần đó, tôi hướng dẫn, chỉ huy tiểu đội không còn hứng thú, nhiệt tâm. Tôi đã lỡ ngồi vào chiếu bạc. Tại phải đánh để đưng thua bằng chính mạng mình và đồng đội. Canh bạc đời biệt kích, lỡ một nước đi là muốn đời không có chuyện về...

Chúng tôi tiếp tục dạ hành... Sang ngày thứ tám, còn cách Tết chín ngày đêm, chúng tôi lọt vào vùng có căn cứ địch quân.

Tiểu đội tại nguy trang kỹ trong rừng, liền tiếp theo rồi những đoàn xe địch vận tại quân trang, quân dụng vào căn cứ. Rồi rằng căn cứ mới được thành lập xong, đang ở trong thời kỳ tiếp nhận hàng, và dĩ nhiên nó phải được bảo vệ tối đa và tối mật.

Tại điều tra nghiên cứu kế hoạch. Điều gay gắt nhất là chúng tôi không thể nào tiến được tới gần căn cứ địch quân để do thám, để soạn thảo, phân chia nhiệm vụ phá hoại cho từng người.

Tôi cũng không thể bỏ cuộc trở về, hoặc trốn tránh nhiệm vụ và nguy hiểm bằng cách chỉ điem cho phi tuần B-52 oanh kích mục tiêu mơ hồ, xa lạ, nằm chìm ngấm giữa rừng già,

Và lại, cho dù hàng ngàn tấn bom có trút xuống đúng mục tiêu, thì tôi biết chắc rằng hàng hóa của họ đã được cất luôn sâu với đất. Dĩ nhiên Bộ Tư Lệnh cũng hiểu như vậy. Và vì thế tiểu đội chúng tôi mới được lệnh lần vào tận nơi, phá hoại bằng những loại chất nổ có sức tàn phá kinh hồn...

Tôi thực tình đã lưỡng lự rất lâu. Tôi chưa bao giờ chỉ huy một vụ phá hoại mơ hồ đến thế. Sau cùng, tôi hợp anh em trong toán, nói thật với họ tình trạng của chúng tôi, và quyết định hãy cứ lọt sâu vào

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

căn cứ địch trước đã. Lúc đó tùy mưu trí, tùy may mắn cá nhân mà hành động riêng rẽ từng người.

Đêm thứ mười của chuyến đi. Tôi họp anh em lần cuối. Dặn anh em sau khi căn cứ địch phát nổ, từng người một tùy cơ ứng biến tìm về địa điểm tập trung tại chân núi X. Tôi gọi máy, liên lạc với «nhà». Tôi dặn nhà đem trực thăng lên hút số người còn sót lại tại tọa độ TYX ngay chân núi X, vào đúng năm giờ chiều ngày hai mươi tám Tết.

Điều đó có nghĩa là bất cứ ai, nếu bị thương hay lạc mất đường... Nếu vì bất cứ lý do gì, không về kịp tại điểm tập trung, Người đó—kể cả tôi—đương nhiên bị bỏ lại trong rừng, trong vùng địch, trong cuộc hành quân lùng diệt sẽ vô cùng tàn khốc của đối phương sau khi căn cứ nổ tung vì toán quân phá hoại... Và bị bỏ rơi như vậy, chắc chắn kẻ xấu số năm chín mươi phần trăm cái chết vô cùng thê thảm trong tay...

Cái tương lai xám xịt đó khiến tất cả anh em ai cũng ngẩn ngại, kinh hoàng. Nhưng chúng tôi không cách nào lùi được nữa rồi. Chúng tôi chỉ còn một con đường độc nhất. Đó là phá tan căn cứ địch, rồi nếu mai còn sống sót, còn ít nhiều hy vọng trở về tới điểm tập trung để chờ đợi máy bay...

Tôi nói xong với anh em những điều cần nói, bỏ ra ngồi khuất sau một gốc cây rừng. Tôi mân mê túi đựng lương, Tôi tự hỏi nếu một viên đạn ghim trúng vào túi này? Chắc chắn kẻ xấu số sẽ không còn sót lại một mẫu xương nào sau tiếng nổ:

Rồi sau trận đột kích phá hoại, nếu tôi lỡ bị thương? Nếu tôi sui sẻo lạc đường? Nếu tôi không may rơi vào tay quân địch?

Tương lai hoàn toàn vô vọng. Hoàn toàn đen kịt màu của tử thần! Tất cả chỉ vì... mẹ kiếp! Tại sao tại lại lao vào cái nghề nghiệp này đây? Tại sao tôi không đứng dưới bóng cờ vàng ba sọc đỏ, cho dù gác ngã, tan tành, thì cũng còn một chút ý nghĩa của hy sinh...

Tôi vội vàng xua đuổi những ý tưởng đen kịt kịt và nhào nhoét ấy đi. Tôi sợ anh em trong toán mất tinh thần. Tôi ra lệnh khởi hành ngay.

Chúng tôi nằm phục cách đường xe vận tải địch chừng hai mươi thước. Tôi quyết định thì hành kế hoạch đột nhập vào căn cứ địch trước đã, rồi mọi việc sẽ tính sau.

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

Theo kế hoạch tôi đã bàn với anh em, thì bọn tôi sẽ lợi dụng bóng đêm, cướp thật êm thắm chiếc xe chạy cuối đoàn. Bằng xe đó, tiểu đội tôi sẽ vào lọt trong căn cứ địa. Hoặc ít ra thì bọn tôi cũng êm à tiến được vào tới sát công chánh của mục tiêu.

Điều khó là làm sao cướp được xe trong thời gian kỷ lục là ba phút đồng hồ. Cướp không được nổ một tiếng súng nào. Cướp dễ tiếp tục bám theo đoàn xe chạy trước không lỡ một chút nào khiến bọn địch nghi ngờ, theo dõi rồi tiêu diệt chúng tại...

Tôi nắm chắc khẩu súng Sui-kê trong tay (loại súng có hãm thanh đặt biệt) cùng lưỡi dao đã được mài cho thật nhọn và thật bén... Người Trung sĩ trong toán cùng anh em khác chắc chắn cũng đang nắm chặt loại vũ khí đặc biệt, những túi chất nổ mà hồi hộp như tôi... Sinh mạng của chúng tôi, như những viên đạn đã bay ra ngoài họng súng... Cuộc phiêu lưu khôn nạn đã bắt đầu...

Hơn một giờ chờ đợi, đoàn xe vận tải của địch bắt đầu vọng tiếng máy lại mỗi lúc một gần khúc quanh có chúng tôi đợi sẵn.

Từ ngọn cây, một người lính trong toán theo dõi đoàn xe. Anh ta tục xuống, báo cho anh em biết rằng chúng tôi đang phục đợi đoàn xe có đúng mười tám chiếc. Và chiếc xe thứ mười tám, chắc chắn trên xe phải có năm người lính địch trở lên.

Mồ hôi ra ướt đầm lưng tôi. Hai tay tôi run lên từng hồi. Nhưng cơn sốt chiến trường đó tan biến rất mau. Tôi truyền lệnh cho anh em cố gắng thì hành thật đúng, thật nhanh, thật hoàn hảo công tác quyết định sống, chết của mọi người trong toán.

Đoàn xe càng lúc càng tiến tới khúc quanh có bọn tôi chờ đợi. Chiếc đầu. Chiếc thứ hai... Lần lượt từng chiếc một âm thầm tiến chậm rì trên con đường đưa vào căn cứ địa... Đoàn xe đi nhàn đi chườn không đèn. Và trong lòng chiếc xe vận tải cuối cùng, tôi không hiểu đang có bao nhiêu người lính địch, bao nhiêu cái bắt ngờ tại hại đang rình rập chúng tôi?

Mặc kệ! Tôi chờ chiếc xe thứ mười ba tiến vào khúc quanh, liền ra hiệu cho anh em khởi sự thì hành

kế hoạch.

Tất cả chúng tôi cùng bật dậy. Chờ chiếc xe thứ mười bốn khuất sau khúc đường cong, tiểu đội tôi lao ra chạy sát hai bên hông chiếc xe đi cuối cùng và còn đang khuất sau đoạn đường cong, không bị người ngồi trên chiếc xe mười bốn nhìn ngược lại.

Tôi vội vọt lên cửa xe bên hông phải. Trung sĩ Tài bám vào phía cửa của tài xế. Tôi lạnh buốt vì ý nghĩ bất ngờ: «Rủi như phía tôi bị người ngồi bên trong quay kính lên kín mít thì sao???»

Nhưng tôi không còn thì giờ phân vân hay lo sợ nữa. Tôi thoáng thấy một đầu người không đội nón. Tôi kẻ sát ngay mũi súng Sui Kê vào đầu gã xấu số bốp cò. Gã dướn lên rồi gục xuống. Trong khi đó, gã tài xế đang chồm lên trên tay lái. Tôi nhìn thấy gã tuy trúng đạn của Trung sĩ Tài, nhưng đang cố bật đèn xe và cố tình nhận còi xe báo động.

Tôi nhào hẳn nửa người vào trong xe. Nhưng Tài đã nhanh nhẹn đập báng súng vào mặt người tài xế hát anh ta ngã ngửa ra sau. Chiếc xe chao nghiêng vào lề đường. Tôi nhào người nắm vành tay lái, giữ chiếc xe chạy thẳng. Tài lọt được vào trong phòng lái. Hẳn ngồi đề lên người tài xế để giữ tay bánh, điều khiển chiếc xe vừa chồm tới khúc đường quanh.

Trong giây phút căng thẳng đó, phía sau thùng xe tôi nghe nhiều tiếng nổ của súng hãm thanh, và tiếng dao đâm liên tiếp vào thịt da, quần áo con người...

Tôi hiểu rằng mười toán viên của tôi đã vào lọt thùng xe và đang tận lực thanh toán những người lính theo bảo vệ xe hàng chắc đang ngủ ngà ngà gật bên nhau...

Tôi nói với Tài: — Ngừng lại đã!

Trung sĩ Tài thắng xe ngừng lại. Tôi thoáng nghe tiếng rú của một người phía sau xe, vừa cất lên đã bị bàn tay cầm dao thọc mũi nhọn cắt đứt lia cuống họng!

Tôi nhảy xuống đúng lúc các toán viên trong toán viên đang chườn những xác chết xuống đường, dấu sấu hai bên bụi rậm.

Trung sĩ Hòa tới gần nói nhỏ.

— Năm tháng... Chết hết!
— Vậy là mỗi xe có bốn tiểu đội đi kèm. Xe chờ gì sau đó?

— Dạ không hiểu. Thùng gỗ dài thông, Nhưng mà không nặng như súng đạn. Tôi nhảy vọt lên xe, bật đèn bấm đặc biệt soi vào những thùng gỗ dài ngoằng. Tôi hiểu ngay. Đoàn xe này chở những bộ phận rời của loại phi cơ MIG. Như vậy căn cứ chúng tôi sắp xâm nhập, có lẽ là một phi trường sắp sửa hoạt động. Và như vậy, những chiếc phi cơ đã ráp xong hẳn đang được dấu ngấm dưới đất.

Hèn gì! Mẹ kiếp! Hèn gì Bộ Tư Lệnh kỳ này liệu hy sinh hơn mười tháng lính giỏi giang có tiếng. Hèn gì họ liệu thì mười mấy quân cờ quý, đề cố diệt bằng được cái kho chứa phi cơ đắt giá và quan trọng nhất nhì vùng Đông Nam Á...

Tại vội nói với anh em vừa trở lại đủ mặt trong xe:

— Anh em phải cần thận tới đa. Mình sắp phá những hầm chứa phi cơ MIG. Ráng càng phá được nhiều càng tốt. Dù có bị phát giác ngay ngoài công chánh. Chúng mình cứ đánh bừa vào.

Tôi trở lại phòng lái. Hai xác người đã được đem đi, nhưng mùi máu tươi tanh nồng bốc lên lợm giọng. Tôi ra lệnh:

— Tiến lên Tài!
Chiếc xe thay chủ mới lừ lừ tiến ra, chúng tôi cũng làm chậm hơn ước muốn chừng vài phút. Chiếc xe thứ mười bốn đã bỏ xe của bọn tôi một đường dài.

Tài thêm ga cố bám kịp khoảng cách giữa hai xe như cũ.

Chợt từ chiếc xe mười bốn, một người nhảy xuống. Hẳn rơi đèn pin, chiếu thẳng vào chiếc xe của bọn tôi. Tôi cầm sẵn khẩu súng hãm thanh và lưỡi dao đề đợi chờ bịt miệng tên xấu số

đang đứng chờ ở ven đường.

Xe lừ lừ tới. Gã nhảy lên bám vào phía ngoài cánh cửa phía tôi ngồi. Gã tắt đèn, rồi hỏi:

— Trục trục gì mà rớt lại sau thế đồng chí lái xe?

Thật may mắn cho chúng tôi vì trung sĩ là người Bắc di cư. Tài trả lời đúng giọng Bắc Kỳ:

— À... Cái tay bánh xe này rít quá đồng chí ạ. Tôi không dám quẹo mau sợ... hư hại đồ chở trên xe ạ...

— Tốt. Đồng chí vậy là có tinh thần cao.

Và chợt gã cười khi, hỏi tôi bằng giọng thân mật:

— Ày! Đồng chí tiểu đội trưởng ngủ đấy hở?

Tôi cảm như hén. Tim tôi đập thình thình.

Trung sĩ Tài mau mắn trả lời ngay:

— Ôi dào! Cu cậu ngủ khi từ lâu rồi, đồng chí...

— Hồng quá! Hi hi... Mai họp phải kiểm thảo phê bình cậu này mới được... Hi hi... Thôi ngủ ngon đi cậu Mai ơi!

Gã nhảy xuống, chạy theo xe trước rồi thốt lên.

Thì ra gã bị tội hạ lúc này tên là Mai. Gã là tiểu đội trưởng của địch và là bạn khá thân với tên hồi này hỏi tôi.

May mà trung sĩ Tài lanh trí... Tôi thở ra một hơi dài:

— Đ.M. thật may!

Tài cười. Tiếng cười của người trung sĩ làm tôi ngờ ngác.

Đoàn xe bắt đầu vào nút chặn. Những tên lính có nhiệm vụ kiểm soát đoàn xe ngoài công chánh đang tiếp xúc với một gã nhảy từ phòng lái chiếc xe đi đầu xuống. Rồi hẳn ta đi cùng bọn lính dọc theo đoàn xe vận tải.

Tôi gõ ba tiếng, ra hiệu cho anh em ngồi sau xe chuẩn bị...

Tài nói nhỏ:
— Ông cứ tinh bơ đi. Đề mặc tôi!

Gã trưởng đoàn xe cùng bọn lính tiến tới chiếc xe của chúng tôi. Gã nhìn lên chỗ Tài ngồi, hỏi sòng:

— Đồng chí! Sao lạ thế tắt máy xe?

Tại dạ một tiếng, cười ròn xỉ xóa:

— Xin lỗi đồng chí. Em quên. Một quá ạ...

— Nay... Đồng chí coi bị cảm rồi đấy...

— Dạ... Từ chiều tới giờ em bắt đầu bị ho khan cả tiếng ạ...

XEM TIẾP TRANG 38

CHUYỆN TƯƠNG TƯỢNG

Mới 4 giờ sáng ngày (N), Tuấn có mặt trong một gian phòng kín đáo, nơi được dùng làm Bộ Tổng Chỉ huy của lực lượng cách mạng. Nơi đây, chỉ có các nhà lãnh tụ trong ban tham mưu mới được ra vào. Sau những buổi họp liên miên ngày hôm qua, mọi người đã nhập công tác và đã phân tán đi các nơi. Ông Hoàng, Ông Sáu và Ông Trần Phong chỉ huy tổng quát. Ông Vinh, Ông Thắng chỉ huy toán quân đánh dinh Thủ Tướng. Ông Lê Kim và Ông Phúc đánh chiếm Bộ Tư lệnh quân chính phủ. Ông Hải, Ông Văn đánh đài phát thanh. Ông Long, Ông Trị đánh Nha Cảnh Sát, Anh Trần Đình Phi chỉ huy toán tiếp tế lương thực. Ông Hùng, Ông Đông, Ông Quang liên lạc và phối trí hoạt động của các nơi... Ngoài ra, còn rất nhiều công tác quân sự mà Tuấn không thể nhớ, không thể biết hết được.

rộng, trên đó, bên những đường nét chằng chịt, có những chấm xanh đỏ mới được tô lên, đó là những vị trí mà quân cách mạng sắp sửa tấn công. Gần đó là một chiếc bàn nhỏ trên đặt hai bình nước và mấy chiếc ly. Những cánh cửa sổ phòng được đóng kín nhưng vẫn sáng và mát mẻ nhờ hai ngọn đèn ống gắn trên tường và hai chiếc quạt quay vù vù trên trần. Một là cửa được căng chính giữa tường trên đó là bức hình một nhà lãnh tụ cách mạng đã bị thực dân sát hại.

Tuấn chợt nghe có tiếng chuông reo ở máy truyền tin. Tiếng chuông sẽ sẽ khô khan. Ông Hoàng ngồi gần đó, đưa tay nhắc vội chiếc cần máy lên nghe. Ông và người đầu giường bên kia nói gì khá lâu, dường như là những ám ngữ. Tuấn nghe nhưng không hiểu. Rồi nhà cách mạng đặt máy xuống, tiếp tục thảo luận với Ông Sáu và Ông Trần Phong, Ba người đều như nóng ruột chờ đợi.

Cho đến đúng 5 giờ sáng, tiếng súng cách mạng bắt

— Châu muốn tới tận những nơi đó xem sao. Từ giờ phút này, Tuấn không được đi đâu cả.

— Cậu muốn xem bên nào thắng bên nào bại

— Rồi Tuấn cũng sẽ biết rồi.

Ngirag lại một giây, ông nhìn thẳng vào mắt Tuấn :

— Và lại, đây không phải một cuốn phim đánh nhau như trên màn ảnh mà Tuấn có thể xem.

Ông Hoàng lúc này thật cương quyết và nghiêm khắc Ông Sáu vừa nói chuyện với ai ở điện thoại xong, Ông gác ống nói xuống rồi nhìn Tuấn mỉm cười :

— Chú bé nghe súng nổ có vui không ?

Tuấn chưa trả lời, ông Trần Phong đã nói :

— Chú bé ấy đang đòi được ra ngoài quan sát chiến trường.

Ông Sáu cười lớn và nói với Ông Hoàng :

— Hay là mình nên trao cho cậu ta một công tác.

Ông Hoàng quay sang Tuấn :

chính khách có uy tín, đồng thời lại đại diện cho một giáo phái lớn ở đây. Cả hai ông dường như ở trong một hội đồng cách mạng nào đó.

Ngay sau khi được giới thiệu với những nhà lãnh tụ cách mạng, Ông Trương và Ông Tân lần lượt bắt tay từng người, bắt tay cả Tuấn nữa. Điều này khiến Tuấn cảm thấy hãnh diện vì đã được coi như ngang hàng với những nhà lãnh tụ trước mặt. Tuấn nhìn hai người mới tới với đôi mắt thiện cảm tuy rằng không thích chiếc kính gọng vàng mà Ông Tân đeo cũng như mái tóc bóng mượt chải ngược ra sau của ông bác sĩ Trương.

Bây giờ, Ông Hoàng mời tất cả tới ngồi quanh chiếc bàn lớn và nói :

— Chúng tôi muốn có sự hiện diện của hai vị tại đây là để cùng quý vị thảo luận gấp rút về những công việc mà chúng ta sẽ phải thực hiện ngay về phía nhân dân.

Ông Trương ngồi thật nghiêm trang :

Đôi mắt ông Hoàng sáng lên :

— Như vậy ngay sau khi tu sửa xong hệ thống phát thanh, xin hai vị nhân danh Hội đồng Nhân dân Cách mạng đọc bản Tuyên ngôn Cách mạng.

Luật sư Tân hỏi :

— Hiện chúng ta đã có sẵn bản Tuyên ngôn chưa ?

Ông Sáu trả lời :

— Chúng tôi mới thảo đại cương, xin quý vị nếu cần, bổ túc thêm cho hoàn hảo.

Ông Sáu trao cho hai chính khách mỗi người một xấp giấy đánh máy, Hai ông này đọc qua loa rồi gấp lại.

— Ngoài ra, chúng tôi sẽ còn đóng góp những gì nữa ?

Ông luật sư thắc mắc và ông Sáu lại trả lời :

— Chúng ta sẽ thành lập một Hội đồng Quân trị lâm thời trước khi có một chính phủ Cách mạng chính thức.

Xin quý vị tiếp tay với chúng tôi thành lập Hội đồng Quân trị đó, đồng thời, công bố với quốc dân đường lối và chương trình hành động của cách mạng.

TRIỀU LINH

NƠI BUÔN CỦA CHÚA

Trong phòng, giờ đây, chỉ còn ba nhà cách mạng, nếu kể cả Tuấn nữa là bốn. Nhưng sự thật, Tuấn lại không phải là nhà cách mạng, cách miếc gì cả. Tuấn chỉ là một cậu bé, một khán giả, mà người ta đặc biệt cho vào để dự thính. Do đó, Tuấn ngồi lặng lẽ trên một chiếc ghế ở góc phòng để xem các nhà cách mạng hành động. Ông Hoàng và hai đồng chí khác của ông là Ông Sáu và Ông Trần Phong đang chụm đầu vào tấm bản đồ trên bàn và thảo luận khá sôi nổi. Trong ba người này, Tuấn biết ông Hoàng cao cấp hơn cả, ông là bí thư của tổ chức, còn hai ông kia mới từ miền Trung vào trên một chuyến máy bay đặc biệt mà ông Hoàng đã cho người đi đón gáng hôm qua lúc Tuấn vừa được dẫn đến ngôi biệt thự của ông bộ trưởng Lâm.

Căn phòng mọi người đang ngồi không rộng lắm nhưng đầy đủ tiện nghi cho một bộ tham mưu của lực lượng cách mạng. Có một chiếc bàn lớn và khoảng mười chiếc ghế để hội họp. Trên bàn, một chiếc máy truyền tin và nhận tin, một chiếc điện thoại màu đen, mấy cuốn sách và một tấm bản đồ trải

đầu nò, âm thanh ở xa xa rồi mỗi lúc một gần và lớn hơn. Những đôi mắt của các nhà cách mạng sáng lên như rực lửa. Những tiếng súng lớn chen với tiếng súng nhỏ cũng làm bùng lên ngọn lửa trong lòng Tuấn. Như vậy là giờ hành động của những người làm cách mạng đã diễn. Riêng Tuấn thì vẫn không chấp thuận được tham gia vào công cuộc đời mới này như những chiến sĩ khác.

Từ giờ phút này trở đi, ba nhà cách mạng tới tập phải nghe và ra lệnh trong mấy truyền tin. Họ nhận báo cáo từ các nơi gửi về và đồng thời cũng gửi đi mệnh lệnh. Trong khi đó, tiếng súng vẫn nổ ròn rã và liên tục như những tràng pháo tết.

Như có một động lực nào thúc đẩy. Tuấn bỗng đứng phắt lên, tới bên Ông Hoàng đề nghị :

— Cậu cho cháu ra ngoài để xem súng nổ ở những đâu,

Nhà cách mạng lạnh lùng lắc đầu :

— Tuấn khỏi cần ra, súng đang nổ dinh Thủ tướng, đài phát thanh và Bộ Tư Lệnh của quân đội chính phủ.

— Tuấn sẽ được trao công tác sau. Bây giờ, hãy tới đây ngồi để bọn cậu làm việc.

Tuấn hơi bất mãn nhưng vẫn bước tới ngồi trên chiếc ghế cũ. Trong khi đó, các nhà cách mạng thật bận rộn. Họ nghe máy. Họ bàn bạc. Họ tiếp những chiến sĩ tới báo cáo và nhận lệnh. Họ đánh dấu trên bản đồ bằng những mũi tên xanh đỏ, ghi chú những vị trí quân cách mạng đang tấn công. Tiếng súng vẫn nổ từng chập ở ngoài, có khi nghe như ở sát bên Tuấn.

Một lúc sau, có tiếng gõ cửa. Tuấn chạy vội lại mở. Đó cũng là một công tác cách mạng mà Tuấn tự động làm, dù rất dễ dàng. Có ba người tiến vào. Người đi trước là Ông Lộc, phía sau là hai người lạ mặt, một người cao lớn khoảng năm mươi tuổi, mặc chiếc quần vải (tec-gan) màu nâu sậm, chiếc áo sơ-mi trắng ngắn tay và thắt vạt đen, được giới thiệu là Ông bác sĩ Trương, một nhân sĩ tên tuổi của miền Nam. Còn người thứ hai trẻ hơn, thấp bé hơn, mặc bộ đồ lớn màu xám, tóc hớt cao, mắt đeo kính trắng gọng vàng, được giới thiệu là Ông luật sư Trần Văn Tân, cũng là một trong những

— Dạ, chúng tôi cũng rất nóng lòng được gặp quý vị. Ngay lúc đó, một chiến sĩ có nhiệm vụ canh gác bên ngoài mở cửa vào trao cho Ông Hoàng một xấp tài liệu.

Ông mở coi sơ qua rồi trao lại cho Ông Sáu. Sau đó, ông tiếp tục nói với hai Ông Trương và Tân :

— Như quý vị đã rõ, chúng ta đang tin cậy một số lực lượng phòng thủ chính yếu của phe chính phủ đổ tãi. Hiện, chúng ta đang thắng lợi ở nhiều nơi, đối phương tuy cố gắng cầm cự nhưng rất yếu. Hy vọng nội trong ngày hôm nay, chúng ta sẽ làm chủ tình thế.

Một loạt đạn từ một vùng giao tranh nào đó lại vang lên. Ông Hoàng ngưng lại vài giây rồi nói tiếp :

— Xin quý vị cho biết Hội đồng Nhân dân Cách mạng mà quý vị đại diện đã có thể thành hình và ra mắt quốc dân trong lúc này được chưa ?

Chúng tôi đã liên lạc và móc nối với tất cả các lực lượng chính trị và giáo phái ở đây, do đó, Hội đồng đã được sự hậu thuẫn và tham gia đồng đạo của mọi thành phần. Hiện chúng tôi đã sẵn sàng đề ra một chính phủ dân nếu tình thế cho phép.

Ông Hoàng tiếp lời :

— Công việc sẽ đa đoan và phức tạp lắm, xin quý vị cố gắng tiếp tay với chúng tôi để đưa cuộc cách mạng tới thành công.

Lại có tiếng chuông điện thoại reo. Trong khi Ông Sáu tới nghe, các nhà lãnh tụ cách mạng và nhân sĩ tiếp tục thảo luận về những việc mà họ sẽ làm. Họ bàn về một cuộc họp báo sắp tới.

Sau đó, hai nhân sĩ từ già các nhà cách mạng và đi cùng Ông Lộc ra cửa. Lần này, họ quên không bắt tay Tuấn, có lẽ vì khám phá ra rằng Tuấn chẳng có vai trò quan trọng nào ở đây.

Mấy nhà cách mạng sau khi tiễn hai nhân sĩ ra về, lại chụm đầu quanh tấm bản đồ để thảo luận. Họ ghi dấu những vị trí quân cách mạng đi làm chủ tình hình và những nơi hai bên còn đang giao tranh. Hai chiếc máy truyền tin vẫn liên tục gửi những lời báo cáo về. Trong lúc đó, Tuấn đi lại xung quanh phòng, như người ngoại cuộc, một khán giả chờ đợi phần kết cuộc của vở kịch đang diễn. Có lúc Tuấn đứng ngay bên cạnh những nhà cách mạng để nghe họ bàn bạc, để

Nỗi buồn của Chúa

TIẾP THEO TRANG 37

quan sát từng nét mặt, từng cử chỉ của họ, nhưng vẫn chỉ với tư cách một khán giả mà thôi.

Bây giờ, Tuấn bắt đầu cảm thấy mệt vì cả đêm hôm qua đã không ngủ, đã thức chung với những nhà cách mạng để chờ đợi giờ hành động. Tới một góc phòng, Tuấn ngồi bệt xuống đất, lưng dựa vào tường và nhắm mắt ngủ. Xa xa, tiếng súng cách mạng nổ từng hồi...

Bộ Tổng chỉ huy Lực lượng Cách mạng phải thay đổi vị trí vì có những dấu hiệu bất lợi.

Ngày «N» đã gần hết. Ba chiếc xe phóng thật nhanh qua nhiều đường phố để tới một vùng vắng vẻ, nơi đây có một ngôi nhà (thờ khá thơ mộng với chiếc tháp chuông cao vút. Mặt trời ửng đỏ sau một lùm cây phía xa. Chiếc xe díp của ông Hoàng dẫn đầu dừng ngay trước cánh cổng có những chấn song sắt của ngôi giáo đường. Nhà cách mạng bốp còi xe. Bên trong dường như đã quen biết, một linh mục trẻ vội vã tiến ra. Ông mở cổng.

— Tôi đã được tin là các ông sẽ tới đây.

Nhà lãnh tụ cách mạng lạnh lùng nói:

— Vâng, làm phiền cha một ít lâu.

Rồi họ cho xe tiến vào. Tất cả gồm bảy tám lãnh tụ trong bộ tham mưu và một số chiến sĩ đi theo cùng với súng ống và dụng cụ truyền tin. Sau khi mọi người xuống xe, vị linh mục trẻ tiến đến ghé sát tai ông Hoàng dặn dò điều gì rồi lặng lẽ bỏ đi. Một lãnh tụ khác cắt đặt các chiến sĩ những công việc họ phải làm. Sau đó, cả bộ tham mưu vào họp trong một gian phòng nhỏ phía sau giáo đường. Họ có vẻ vội vã, khẩn trương. Qua nét mặt,

qua những lời họ bàn luận, Tuấn biết tình hình trở nên gay cấn lắm. Hình như trong nội bộ họ, có những kẻ phản bội. Hình như người... đã trực tiếp nhúng tay vào. Hình như họ đã bị đối phương lừa gạt qua một cuộc thương thuyết nào đó.

Hiện tại, quân cách mạng đã bị đẩy lui ở nhiều nơi. Họ lại đang lâm vào tình trạng thiếu thốn đạn dược và những phương tiện chuyên vận cần thiết. Tuấn nghe nói có một số lớn chiến sĩ cách mạng đã bị hy sinh. Họ đã chiến đấu rất dũng cảm, chiến đấu cho tới chết chứ không chịu lùi bước. Kiểm điểm những người quen biết trong số những chiến sĩ hy sinh đó. Tuấn thấy có anh Phi, bác Trị, bác Hùng, những người mà Tuấn đã từng quen biết, quý mến. Cái chết đối với những người làm cách mạng thật mau chóng, thật vội vã.

Con đường cách mạng có nhiều chông gai, cam bẫy quá. Buổi sáng, tưởng đâu như cách mạng đã thành công dễ dàng, nhưng giờ đây thì những hy vọng của Tuấn trở nên mong manh. Con

nhiều. Ngoài những người mà Tuấn đã gặp mặt hoặc quen biết, lại còn biết bao chiến sĩ khác nữa mà Tuấn chưa biết mặt, biết tên. Họ là những chiến sĩ vô danh, những anh hùng không tên tuổi. Họ đã hy sinh cho lý tưởng. Tuấn tin rằng họ đã chọn đúng lý tưởng để hy sinh.

Tuấn bàng hoàng, xúc động trước những tin tức bất lợi cho cách mạng, nhất là trước cái chết của những người mà Tuấn quý mến. Cuộc chiến đang diễn ra thật khốc liệt giữa hai thế lực đảo chánh và chống đảo chánh, hai thế lực cùng là người Việt. Một bên là những người Việt làm cách mạng, tha thiết với lý tưởng tự do, dân chủ. Và một bên là những người Việt độc tài, tham nhũng. Thật là đau xót, đất nước này luôn luôn phải đương đầu với những cuộc tương tàn như thế.

Trong gian phòng nhỏ phía sau ngôi giáo đường, mấy lãnh tụ cách mạng đã thảo luận xong. Họ đang đứng lên và sắp sửa ra đi.

Họ có vẻ vội vã, lo âu. Trách nhiệm lớn lao đang đè nặng trên vai họ. Tuấn không có nhiệm vụ gì, một mình đi lang thang vào ngôi giáo đường. Căn phòng rộng mênh mông và thật vắng lặng. Chúa vẫn đứng hiền từ, nhân nhục trên thập tự giá. Tuấn không hiểu Chúa có phiền muộn không khi mấy nhà cách mạng tới đây làm ồn ào cho Chúa? Nhưng có lẽ Chúa đã thông cảm với họ. Mục đích tối hậu của cách mạng là kiến tạo một xã hội mới tốt đẹp hơn xã hội cũ, một xã hội không còn bất công, áp bức, đói khổ. Tuấn biết, đó cũng chính là ý muốn của Chúa. Cuộc đời Chúa ngày xưa cũng là cuộc đời của một nhà cách mạng. Vì công bằng, vì bác ái, vì nhân loại, mà Chúa đã chịu đóng đinh trên thập tự giá. Cho nên, giờ đây, hẳn rằng Chúa phải tán đồng những người làm cách mạng. Những người này, thật ra, có làm cho xã hội được công bằng, cổ vũ cho người được ấm no, hạnh phúc hơn hay không thì đó là chuyện tương lai, và cũng có thể bị thất bại. Nhưng riêng ý chí của họ, lòng can đảm của họ thì dù sao, Tuấn nghĩ, họ cũng đáng được Chúa tán thưởng và khuyến khích.

Tuấn vừa suy nghĩ, vừa tiến sát tới bên bệ thờ và ngược nhìn lên tượng Chúa. Hình như Chúa cũng nhìn lại Tuấn. Lúc này tự nhiên Tuấn thấy lòng mình tỉnh hẳn lại. Tuấn như được che chở, được bao dung trong vòng tay thương yêu, triu mến của Chúa. Tuấn thấy thương Chúa quá. Chúa đã vì loài người, trong đó có Tuấn, mà phải chịu biết bao gian khổ trong cuộc đời.

Tuấn muốn ôm lấy Chúa, muốn cùng chia sẻ với Chúa những gian khổ, đau đớn mà Người đã phải gánh chịu trên đường đi gieo rắc ánh sáng phúc âm cho nhân loại và dưới những mũi đinh rơm máu...

TRIỆU LINH

Công tác giao thừa

TIẾP THEO TRANG 36

Tôi nắm khẩu súng nhích dần lên. Tay trái tôi đặt lên dây lựu đạn. Nhưng rất may là gã trưởng đoàn đã nói cùng bọn lính đi theo: — Tôi bảo đảm. Chắc chắn đoàn xe của tôi hoàn toàn bảo mật. Các đồng chí cho vào để anh em nghỉ ngơi chút... còn xuống hàng...

Bọn lính bỏ đi. Tài nhìn theo gã trưởng đoàn cùng toán lính kiểm soát. Giọng Tài khò đi và hơi run:

— Tôi tưởng.

— Thật là may!

— May quá! Nhờ chúng nó đều buồn ngủ cả!

Đoàn xe lọt qua công chánh, tiến vào trong vùng đất mọc đầy bụi rậm. Chiếc nọ nối đuôi chiếc kia, theo một gã đi bộ cầm đèn có che ánh sáng không tỏa lên trời dẫn đạo.

Qua được khoảng đường chừng nửa cây số, đoàn xe bị chặn lại ngoài hàng rào của chặng kiểm soát cuối cùng.

Tôi thò đầu ra ngoài cửa xe quan sát địa thế. Tôi hiểu chắc tôi chắc chắn bị lộ ở chặng cuối này, cũng may là sau vòng rào nửa nhón, sau công chánh là những bóng người đang lui lui trên một khu đất rộng đang chuyển đóng thùng gỗ xếp lù lù trên mặt đất xuống những miệng hầm lổ và sâu hun hút.

Tôi biết nơi chúng tôi cần phá hoại là đây. Và ngay phút này chúng tôi phải ra tay hành động. Bởi vì từ chiếc xe vận tải đầu tiên, đèn trong phòng lái được bật sáng. Và tài xế trình cho trưởng đoàn xe cuốn sổ gì đó của mình. Đi cùng trưởng đoàn là năm sáu tên lính vũ trang đầy đủ, ở trong tư thế đề phòng biến động...

Tôi mở cửa xuống xe, bợc ra sau:

— Anh em mình bắt đầu!

Mười người lính của tôi theo nhau xuống đất. Họ chia nhau tản dần theo đoàn xe đầu, tiến dần về công chánh.

Thình lình tôi nghe tiếng quát từ trên chòi canh ở công!

— Ê... Các đồng chí kia. Đi đâu đó? Đứng lại!

Tôi hét lớn:

— Nhào vô!

Những người lính đi đầu tung liên tiếp những trái lựu đạn về phía chòi canh

và bọn lính đứng dọc hàng rào nữa:

Tiếng nổ, tiếng súng, tiếng gào rú bùng lên hỗn loạn. Tôi chạy dọc đoàn xe, ném vào mỗi gầm xe một quả chất nổ loại mới nhất, vừa được tuốt ngòi.

Khi tôi tới sát được hàng rào, đoàn xe bắt đầu theo nhau nổ tung từng mảnh. Những tên lính bảo vệ đoàn xe, đang theo nhau nhảy xuống, bị thuốc nổ hất tung lên cao như những hình nộm bằng rơm.

Bọn tôi lọt được qua công chánh nhưng từ những miệng hầm, bọn lính địch bắt đầu khai hỏa. Tôi ôm sát túi chất nổ vào ngực, phóng chạy như bay vào một miệng hầm gần nhất.

Sau tôi anh em trong tiểu đội túa ra chạy tóa về phía các hầm chứa phi cơ. Tôi nghe tiếng súng địch nổ dồn. Tôi nghe một tiếng ròi hai tiếng nổ kinh hồn ở ngay trên mặt đất. Tôi biết bọn tôi đã có hai người bị địch bắn trúng túi thuốc nổ. Và có bao nhiêu người khác đã bị thương? Bao nhiêu người may mắn như tôi, chạy phăng phăng trong lưới đạn, chạy như điên cuồng từ hầm này qua hầm nọ, với từng bó, từng bó chất nổ trên tay, tuốt ngòi ném lọt xuống hầm sâu?

Tôi không ý thức được gì hết. Tôi chạy như thảng diên. Tôi đã ù hân tai vì những tiếng nổ gần rung rinh mặt đất và không còn nghe tiếng súng. Tôi như đứa trẻ con nghịch ngợm, tung tăng chạy từ chỗ này sang chỗ nọ, với từng nắm đồ chơi ném xuống hầm sâu cho bè bạn...

Cho tới lúc tôi chạy được ra ngoài hàng rào. Cho tới khi tôi lọt được ra khỏi căn cứ địch. Tôi thực tình không hiểu, không nhớ được tại sao, nhờ cách nào, qua những hành động gì mà tôi thoát hiểm?! Mà tôi không bị một vết thương nào, ngoài những chấn động của chất nổ làm ù tai, tức ngực và hoa mắt...

Cùng chạy bên tôi là trung sĩ Hóa. Hai chúng tôi lao vào phía rừng hoang. Chúng tôi nhắm hướng núi X. chạy như điên như cuồng. Sau lưng tôi, căn cứ địch chìm trong biển lửa, khói và tiếng nổ liên hồi...

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU
(Theo lời kể của T.H)

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

MỘT NGÀY CỦA THẦY TRÒ VĂN-KHE

TIẾP THEO TRANG 10

— Thôi kệ người ta, tao nghĩ việc của tao...

Yêu Ti thở dài đến thót một cái :

— Bỏ làm con mắt cả húng.

Trời càng về trưa càng nắng chang chang, trong quán người làm công bày ra một rầy bàn dài, ghế xếp đầy hai bên, Yêu Ti hỏi :

— Ai đặt tiệc tùng gì đó bỏ ?

— Tiệc tùng mẹ gì, các nhà cách mạng buổi trưa nào cũng hú hóa cả mà, các nhà cách mạng cần phải ăn ngon vào mỗi bữa trưa để có sức khỏe làm việc phục vụ nhân dân.

Yêu Ti hiểu Văn Khe ám chỉ những vị nào. Đó là những nhân viên làm việc ở một tờ nhật báo lừng danh nước, một tờ báo của những con người đầy bầu nhiệt huyết, nhân danh một nhóm cách mạng để làm cách mạng. Vốn liếng của tờ báo do sự đóng góp của những người cả tin, hiện thời tờ báo đang trong độ phát, bởi vậy các chiến sĩ cách mạng có quyền ăn hít và có quyền lừng, những ngày tháng đời rách lần lượt giã từ từng người chiến sĩ. Mỗi buổi trưa các chiến sĩ kéo nhau sang quán bồi dưỡng đúng mức, đó là điều hợp lý hợp tình, không có ai khiếu nại thắc mắc gì hết trơn, nhất là các cô phần viên rất lấy làm hài lòng.

Yêu Ti nhìn sang rầy bàn dài, thức ăn đã mang ra, những con cá chim chiên thơm vàng ngậy, những tờ canh bốc khói và từng chậu thủy tinh đựng cơm trắng tinh, những nhà cách mạng làm báo đang từ bên kia đường tà tà bước sang. Yêu Ti hỏi Văn Khe :

— Bỏ thấy người ta làm báo sướng không ?

— Tao thấy rồi, tao thấy từ khuya rồi, đó là bước nhảy vọt của nghề làm báo xứ mình, phải lấy điều đó làm điều mừng rỡ, anh em có dịp dịp hít được phải mừng cho anh em...

— Nhưng...

— Không nhưng cái mẹ gì hết, con người ta ở đời có số cả, một triệu con chuột không phải con chuột nào cũng xa chính gạo được mà nên nhớ kỹ điều đó để có lòng nhân ái với đồng loại.

Văn Khe gạt phất đi, hẳn nói với Yêu Ti :

— Trưa nay mày có mục gì hay không, tao không muốn về nhà.

— Mình nên đi xem phim đánh võ Tàu Hồng-Kông.

— Đi thì đi.

Hai nhà làm báo giặt dĩa nhau ra đường, trời buổi trưa nắng gay gắt.

Văn Khe và Yêu Ti vào rạp hát bóng, cuốn phim dở ẹc, suốt từ đầu phim đến cuối phim chỉ toàn là đấm với đá, một chút xech xi rề tiền, nhưng không khí trong rạp thì lại tốt, mát rười rượi, Văn Khe đánh một giấc ngủ ngon lành, khi tan hát, Yêu Ti đánh thức Văn Khe dậy :

— Chán bố quá, đi coi hát bóng mà ngủ như vậy thì nhà quê quá đi.

— Phim dở quá tao không ngủ sao được, phải chi mày đưa tao đi coi loại phim nào hấp dẫn hơn thì tao đâu có ngủ.

— Biết thế con đưa bố đi coi phim con heo.

— Bộ có chiếu phim con heo sao mày.

— Có tiền muốn coi gì không được.

Văn Khe cười lút mắt :

— Vậy thì hôm nào mày nhớ đưa tao đi coi phim con heo.

— Con cho bố hay rằng vô đó coi bố sẽ gặp đủ mặt anh hào, từ nhà đạo đức nổi tiếng ở xứ sở này đến những nhà cách mạng mà bố thường gặp hằng ngày.

— Tao không thể tin được, cái lỗ miệng của mày bị lậu rồi nên nói năng bậy bạ.

— Con mà nói láo bố cứ đập chết mẹ con đi, Nếu bố không tin thì bố có thể đi bây giờ với con.

— Thôi được, đề hôm nào đó có tiền tao sẽ đi với mày, còn hôm nay mày không nên phí phạm.

Yêu Ti ra khỏi rạp chờ Văn Khe sau xe, vừa lái xe hẳn vừa cầu nhàu, vì Văn Khe đã không tin lời nói của hẳn, điều đó là điều xúc phạm nặng đối với Yêu Ti, Văn Khe gát lên :

— Mày làm gì mà cần nhân như chó học xương vậy.

Khi đó Yêu Ti mới chịu im. Trời về chiều vẫn còn nắng gay gắt, mồ hôi chảy nhom nhóp từ chân tóc xuống tận sống lưng Văn Khe. Bây giờ Văn Khe lại thấy chán nản, hẳn lại nghĩ đến những ngày đen tối sắp tới. Yêu Ti lái xe chậm chậm, hình như nó cũng đang ưu tư như Văn Khe, đáng điệu nó không còn nhanh nhẹn như mọi khi nữa, một tuần lễ nay nó mất đi cái vẻ liếng thoáng, tếu, nó bắt đầu lo lắng rồi, Văn Khe hiểu tại sao thằng đàn em của mình lo lắng, nó sắp sửa lấy vợ, ngày hôm qua ngồi dài người ở quán nó than với Văn Khe :

— Bố hiểu rằng con sắp sửa lấy vợ chứ, con không thể lấy vợ khi con thất nghiệp con đếch có đồng nào, trước đây con chót nói bành, bây giờ thất nghiệp con sẽ mang tiếng.

Văn Khe cười :

— Này nói bành thế nào ?

— Con nói rằng con kiếm cả trăm ngàn đồng một tháng. Mà đúng vậy, bố có công nhận rằng con đã kiếm đến ngàn ấy tiền một tháng trong thời gian qua không ?

— Biết rồi, nhưng đầu sao mày cũng không nên nói như vậy với nhà vợ.

— Chẳng đáng dừng con mới nói chứ, nếu con không nói vậy con đâu có chiến thắng, con chiến thắng thằng cha làm việc tại USA-ID, vợ tương lai của con không yêu con vì tiền, nhưng bà mẹ vợ con thì lại yêu tiền, thấy con nói như vậy bà bằng lòng cái rụp, không ngờ con đen thế đó bố, không có cái luật không không bày thì tháng này con lấy vợ này bố, con tính toán ra con thấy lời vài ba trăm ngàn lận, ngoài anh em bạn bè ra kể ít người nhiều, còn những ông bạn dân biểu của con nữa, những ông dân biểu sẵn sàng đóng góp cho con lấy vợ mà, không lời sao được hả bố.

Văn Khe lắc đầu :

— Tao chịu mày rồi đó Yêu Ti à, ngày xưa khi tao lấy vợ tao đâu có ma lạnh như mày.

Yêu Ti nhe răng cười :

— Đồi mà bố, mình phải khôn lanh như vậy mới sống được chứ, rồi bố coi, đời con sẽ khá, con không

đói rách dài dài như bố đâu.

Câu nói của Yêu Ti khiến Văn Khe suy nghĩ về mình, có dịp nhìn lại mình, đúng vậy, đời Văn Khe có nhiều dịp may tới trong tầm tay, nhưng rồi Văn Khe để nó vuột mất. Những người bạn của Văn Khe bây giờ có người trở thành chủ báo, có thằng trở nên giàu xụ bỏ nghề viết lách làm chủ nhân ông nhà hàng. Chúng nó thành công vì chúng nó không mơ mộng như Văn Khe, chúng thực tế thấy mẹ.

Chiếc xe vẫn chạy rề rề, Yêu Ti ngoái đầu lại hỏi :

— Bây giờ bố đi đâu hả bố ?

Văn Khe chào nản :

— Tao cũng chẳng biết đi đâu nữa, đi đâu cũng được.

— Cả ngày hôm nay bố không về nhà rồi.

— Nếu mày thấy tao là cục nợ của mày thì mày cứ đưa tao về nhà rồi mày đi đâu thì đi.

— Trời tại sao bố lại nói như vậy ?

— Tao thật tình.

— Con không thể để bố ngồi buồn ở nhà được, bố đi theo con.

— Mày đưa tao đi đâu ?

— Đi đâu thì đi, buổi chiều này bọn nhà báo thường hay tụ tập ở quán, cái nghề của mình là nghề lang thang, có lang thang mới có công ăn việc làm.

— Vậy tùy mày.

— Con đưa bố lên Thánh Thế, chắc chán gặp nhiều anh em ta.

Văn Khe đồng ý :

— Được, tao về nhà bây giờ cũng chẳng làm gì, tao đi với mày, đến bao giờ cũng được hết.

Chiếc xe Honda của Yêu Ti tăng tốc lực chạy lên trung tâm Saigon. Vừa nhìn thấy quán Thanh Thế, Yêu Ti nói :

— Đố con nói có sai đâu.

Yêu Ti dừng xe, đậu lại trước cửa Thanh Thế. Trên vỉa hè trước cửa quán, hai cái bàn kê sát nhau, tụ tập khá đông anh em báo chí. Gần như đủ mặt anh hào làm báo, toàn những tay đầu lão thượng hạng, ngoại hạng trong làng báo. Thấy Văn Khe và Yêu Ti, cả đám anh em reo lên :

— Thêm hai thằng nữa, xáp vô đây chúng mày.

Văn Khe và Yêu Ti cùng vào bàn, hai chiếc ghế được mang ra, Văn Khe hỏi :

— Thằng nào sắp ra báo phải không ?

Một gã trả lời :

— Điện sao mày, tao có hai chai Martel ở nhà buồn quá nên xách ra đây uống với anh em cho vui. Mấy hôm nay coi tình hình tao thấy nản quá, báo chí đóng cửa rầm rầm.

Một gã khác lên tiếng :

— Ê, mình tiếp tục thảo luận về tờ Đại Ngu nhật báo đi, câu chuyện lạ đó mày, không biết có phải là nở đầu cho kỷ nguyên mới về báo chí không đây.

Nhà báo Văn Bia, một cây viết pò tanh hạng nhất mặt đỏ gay dẫn cái ly xuống bàn :

— Tao không hiểu tại sao chúng mày bàn tán quá nhiều về tờ Đại Ngu nhật báo, mẹ, đó là một cái nhục lớn cho làng báo, cúi đầu mà đi làm cho thằng trọc phú lấy làm hi hà làm thì bản tiện thật, tao sống ở Saigon này một nửa thế kỷ rồi, thằng nào thế nào tao biết hầu hết, nhất là anh trọc phú này tao biết lại còn hơi nhiều nữa, tao đề nghị nên dẹp chuyện đó đi, mình bàn chuyện khác.

Nhà văn Giang Thủy càng uống rượu mặt càng tái đi như con gà bị cắt tiết :

— Ngồi buồn không có gì nói thì nói chuyện chơi vậy thôi, chứ nói mãi chuyện về tờ Đại Ngu có sung sướng mẹ gì, tao nói thật với chúng mày rằng tao không nghĩ được tờ ấy rồi, tao là thằng viết tiểu thuyết nhật báo chuyên nghiệp, nhưng nếu tờ Đại Ngu có mời tao viết tao cũng đi c. vào viết.

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

Đố chơi đề chọc...

TIẾP THEO TRANG 21

TOÁN ĐỚP.— Tụi tui đã cạn nước mắt từ lâu nên chẳng thấy có chuyện gì đáng rơi lệ. Tuy nhiên cũng có một lần xúc động sơ sơ, khi theo dõi vụ du kích Ả Rập đột nhập thế Vận Hội Munich bắt cóc các lực sĩ Do Thái, và rồi tất cả đều ngủm củ tỏi!

BAN GIÁM KHẢO.— Xét ra Toán RẾT giàu tình cảm hơn hết : 5 điểm !

TIN NÀO «GIẬT GÂN» NHỨT ?

HỎI.— Theo quý vị thì trong năm Con chuột 72 vừa qua, tin tức nào trên báo chí đáng gọi là «giật gân nhứt», nghĩa là làm cho độc giả phải nhảy nhồm lên ?

TOÁN BẠC.— «Giật gân nhứt» chắc chắn phải là quyết định của TT Nixon cho B-52 ào ào ra ném bom sập tiệm Hà Nội — Hải Phòng. Đến nỗi Hà Nội cũng phải tưởng đâu là động đất không nhảy nhồm sao được ?

TOÁN CHÌ.— Dội bom là chuyện tất nhiên, ai lại không đoán trước được, có gì đáng gọi là «giật gân» đều làm cho tụi này nhảy nhồm hơn nhiều là cái vụ mặt đàm rồi lại tái mặt đàm, cóc biết họ tính gì mí nhau theo dõi nhứt tim thấy mò !

TOÁN RẾT.— Chúng em thì không nhìn xa trông rộng bằng ai, mà chỉ lo cho bao tử hơn gì hết, cho nên «giật gân» nhứt là tin tức về cái vụ tăng thuế. Cứ mỗi lần tăng là một lần rết quá trời !

TOÁN ĐỚP.— Tất cả những chuyện đó đều không ăn nhằm gì so với những tin về cái tổ chính phủ. Từ đầu năm đã có tin cái tổ làm tụi này hồi hộp quá. Một thời gian thấy êm rồi mới đây lại thấy rục rịch. Giật gân muốn chết được !

BAN GIÁM KHẢO.— Toán BẠC và toán CHÌ giật gân tương đương : mỗi toán 2 điểm rưởi !

TẾT CON TRÂU NÀY VUI HAY BUỒN ?

HỎI.— Cứ theo như con mắt tinh đời của quý vị. Tết Con Trâu này vui hay buồn đối với dân Annam ta ?

TOÁN BẠC.— Vui chứ sao lại buồn ? Bởi vì Tết Con Trâu cũng như Tết Con Chuột, dân Annam ta lại được sống trong hi vọng sập có Huế Bình. Mà ở đời còn gì sung sướng hơn là sống trong hi vọng, hi vọng càng cao thì sự nghiệp càng lớn, sự nghiệp càng lớn, hi vọng lại càng cao, phải vậy không ?

TOÁN CHÌ.— Vui là cái cẳng rồi nhưng nói là vui trong hi vọng đâu có đúng. Tết này, dân Annam ta vui vì lần này mới thực sự được hưởng một cái Tết tự túc tự cường cho đúng truyền thống của một dân tộc nghèo mà ham đóng góp cho quốc gia.

TOÁN RẾT.— Tụi em cũng cảm thấy Tết này quý lắm ! Vì lẽ Tết này các gia đình sẽ được quây quần trong nhà mà tán gẫu, khỏi cần ăn uống tốn tiền mà đề đầu gan đau bao tử, cũng

khỏi mất công đi thăm viếng bà con bạn bè, mất thì giờ, tốn xăng nhớt, lại còn phải li xi cho tụi nhóc, đầu như lợn !

TOÁN ĐỚP.— Tụi tui có hơi khác quý vị, và xin nói thẳng là Tết Con Trâu này, tụi tui có hơi buồn. Lý do rất dễ hiểu là năm nay không có nhiều món cỗ bằng mọi năm. Giá mà dân chúng được đốt pháo thì vui biết mấy !

BAN GIÁM KHẢO.— Hai Toán CHÌ và RẾT cùng đúng hai ý kiến bỏ túc cho nhau : mỗi toán 2 điểm rưởi !

xXx

Sau 6 câu hỏi, Ban Tổ Chức long trọng tuyên bố kết quả Đố Chơi Đề Chọc Xuân Con Trâu :

— Giải nhứt về Toán ĐỚP (12 điểm rưởi), với một cái tượng CON HẠM bằng vàng đem về chơi Tết

— Giải nhì đồng hạng về hai toán CHÌ và RẾT (cùng 7 điểm rưởi), Toán CHÌ được thưởng một tấm mè đay danh dự bằng chì, còn Toán RẾT được tặng một thùng kí ninh về uống cho bớt rết !

Giải an ủi về Toán BẠC, với một xe cam nhông đồ phế thải đem về chi dùng nhân dịp lính Cờ Hoa gò hóm.

Các Toán nhận phần thưởng xong hơn hờ ra về, hẹn sẽ gặp lại trong một mùa xuân huy hoàng rực rỡ !

CHÉM RUỒI

TIẾP THEO TRANG 22

khi phải ngồi xem những cuốn phim Annam mới đây mà người ta đã quảng cáo bằng những lời lẽ hay ho chưa từng thấy. Xem những phim đó xong, tôi cảm thấy chính mình, dân tộc mình bị xỉ nhục. Tôi chưa từng thấy một «nghệ thuật» nào ấu trĩ, ngờ nghệch như thế.

Cuối cùng, mặc dù rất yêu nước, rất nặng tình thân dân tộc, tôi vẫn chủ trương nên đi xem phim ngoại quốc hơn là xem các tác phẩm điện ảnh vĩ đại của các nhà đại đạo diễn Annamta. Dù sao, ở những phim ngoại quốc đó, người ta cũng đỡ bị khinh rẻ và nghệ thuật cũng đỡ bị chửi rủa thậm tệ.

Cho nên, các ông bà con buôn chỉ lăm le làm giàu bằng những quái thai phân nghệ thuật, phân tiến bộ, đừng nên trách quần chúng đồ sộ đi xem phim Tàu, phim Tây, phim Mỹ mà tay chạy phim bản xứ, những người làm phim ở đây hãy tự trách mình trước hết, tự xét xem tại sao quần chúng lại không ủng hộ mình. Mình thối mà bắt người khác ngồi thì ai ngồi nổi !

LỖI TẠI AI ?

Một hiện tượng quen thuộc bây giờ : Phim ảnh thì khán giả chỉ thích xem phim ngoại quốc trong đó có phim Tàu, mặc dù không ưa Tàu cho lắm. Còn sách vở thì độc giả cũng chỉ ưa đọc những tác phẩm dịch của nước ngoài, trong đó phải kể tới hiện tượng Kim Dung và Quỳnh Dao. Tình trạng này biểu lộ sự thoái hoá trầm trọng của nền văn học nghệ thuật miền Nam hiện tại, đồng thời còn là cái tát đích đáng vào mặt những kẻ làm văn học nghệ thuật ở đây.

Thế nhưng, đa số các văn nghệ sĩ Annamta lại không lấy thế làm nhục. Các bố ấy cứ tưởng mình là những đại văn hào, thi hào tại ba nhất thế giới. Rồi các bố lên mặt tự kiêu, tự đắc, tự đóng cửa tung hê nhau. Thái độ kèn kieu, hãnh tiến dường như là thái độ chung của những ông nhà văn, nhà thơ ở đây. Viết lách chẳng được bao nhiêu, tư tưởng thì rỗng tuếch hoặc chuyên nhai lại của người khác, nhưng cũng cứ tự coi mình như những nhà văn, nhà thơ xuất chúng không ai bằng. Đáng buồn hơn nữa là không có những nhà phê bình vô tư, nghiêm khắc và có khả năng thực sự. Chỉ có những nhà phê bình nửa mùa. Khen chê đối với các ông ấy chỉ do tình cảm cá nhân chứ không do nghệ thuật. Một cuốn sách rất thối nhưng vì cảm tình với tác giả, các ông ấy

vẫn cứ khen toáng lên là rất thơm. Một cuốn phim bết bết, tồi tệ nhưng nếu nhà sản xuất, nhà đạo diễn biết (ngoại giao) một chút, vẫn được ca ngợi hết lời.

Thành ra, qua những lời bực thế đó, các nhà văn, nhà thơ, các đại tài tử, đại đạo diễn của ta cứ tưởng mình to lớn như những tên khổng lồ và tài giỏi nhất trên đời, chẳng bao giờ biết học hỏi thêm, biết phục thiện để có thể khá hơn một chút.

K'ên nhau như vậy, chỉ đưa nhau xuống vực thẳm mà thôi.

VĂN QUÂN

Tìm đọc ngay kẻo hết :

Đêm Da Vàng

MỘT TÁC PHẨM ĐỂ ĐỜI CỦA NGUYỄN VŨ

đã phát hành toàn quốc 4 cuốn A, B, C, D

NGUYỄN - THÀNH
Hội Trưởng

Cung Chúc Tân Xuân

HỘI KHÔNG HỌC VIỆT NAM

Trụ sở trung ương : 359 Trương Minh Giảng SAIGON

HUỲNH - LONG - HƯNG
Giám Đốc

XA LỘ XƯỞNG Cty

57111 Xa Lộ Saigon - Biên Hòa

NGUYỄN VĂN QUÍ
Quản Đốc

Chúc mừng năm mới

Xưởng cơ máy PHƯỚC-HIỆP

Đường Ngô văn Quyền Bình Tuy

LÊ VĂN QUÍ
Giám Đốc

Xưởng cơ máy PHƯỚC-LONG

Ấp Long Gòn, Xã Bà Văn Bình Tuy

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUAN CON TRÂU ☆

TẾT LOAN

TIẾP THEO TRANG 9

bốc lên ngào ngạt. Bốn cái bát sành, bốn đôi đĩa tre lại được Mẹ tôi lôi từ trong thúng ra. Gia đình tôi ngồi xếp bằng tròn trên chiếu, chuẩn bị ăn một bữa cơm... điềm tâm, hay nói cách khác là ăn một bữa điềm tâm sôi lập sừng sáng mông 1 Tết.

Nhưng khi chúng tôi vừa nâng bát, cầm đũa lên thì trên nền trời xuất hiện một chiếc máy bay «bà già». Thấy tôi nói lớn:

— Thôi chết, nguy rồi, chiếc phi cơ thám thính này sẽ gọi khu trục đến đây giờ đây, chạy mau!

Nồi cơm, bát đũa, lập sừng, chiếu hoa... đều bị bỏ lại. Thúng, tay nải, cặp da được Thầy, Mẹ, chị tôi vồ lấy. Thầy tôi chạy sau, cầm đầu cầm cổ, chạy nhắm mắt nhắm mũi, chạy thực mạng, chạy lờ tung, chạy muống gậy chân, chạy đến dết hơi. Càng chạy khu rừng trước mặt như càng xa thêm. Khu rừng xanh sao như đồ lừa, tóc hào quang? Bầy là budi sáng, nắng vàng đầu xuân thật ấm, sao tôi thấy nóng như hỏa lò? Cái tay nải chứa mấy bộ quần áo của tôi sao bây giờ nó nặng như tạ gạo? Thân xác tôi bây giờ quá nặng đối với đôi chân sừng và của tôi rồi! Hai chân tôi như rã rời và, lết đi không nổi nữa! Trước mặt tôi, bóng dáng Thầy tôi, Mẹ tôi và chị tôi cứ xa mờ dần và lần vào đám người chạy loạn đông đặc như kiến,

Đúng như lời Thầy tôi vừa nói chiếc máy bay «bà già» sau vài vòng bay lượn trên đầu chúng tôi đã bay đi và ít phút sau, một đoàn khu trục cơ từ đầu ào tới, tiếng động cơ âm vang, náo động cả một vùng trời cao nguyên buổi sáng.

Đám người chạy loạn cuống cuồng tìm chỗ ẩn nấp.

Họ nép vào gốc cây. Họ chui xuống những lỗ nứt, Họ nằm bên những mỏ đất. Họ dè cả lên nhau. Cả chục người dành nhau một gốc cây bé bằng gốc cau. Cả chục cái đầu chui xuống một lỗ đất nứt chưa lớn bằng cái thúng, dít họ chổng lên trời như lũ cu li trốn người.

Tôi nhỏ bé không đành giạt được chỗ trốn, phải nằm trơ trơ giữa đường đi. Thay vì nằm sấp, tôi nằm ngửa, xem đoàn khu trục bay lượn trên đầu. Tôi thấy

rõ những quả bom nổ đuổi nhau rơi lên đầu những người chạy loạn với những tiếng nổ long trời lở đất, khói bốc cao thành cột. Tôi thấy rõ những lần đạo đi chúi chít, đan chéo trong không gian, ghim xuống mặt đất, trên thân xác người. Tôi đếm được tất cả 12 chiếc khu trục, chúng bay thành bốn nhóm, mỗi nhóm 3 chiếc, Mười hai chiếc khu trục cơ đó, thay nhau nhào xuống bỏ bom và nhả đạn. Mỗi lần xuống rồi lên tiếng nổ rít như xé màng tai tôi làm cho tai tôi ù đi và đầu óc tôi choáng váng, như nhối như bị búa bõ.

Sau một thời gian rất lâu quần thảo, đoàn phi cơ bay đi và mất dạng ở chân trời xa. Ngay khi ấy, những tiếng khóc vang lên vang rền

ai oán làm tôi nổi gai ốc đến lạnh toát cả người.

Tôi ngồi dậy, phủ bụi đất bám trên quần áo, trên da thịt rồi tôi đi lên phía trước mặt. Ở nơi ấy, người chết nằm la liệt. Máu, ở đâu cũng thấy máu, thấy thịt bầy nhầy! Người ta đã cố chạy đến đây quá đông dề rồi chết cũng quá nhiều. Còn tôi là kẻ bị sót lại ở phía sau nên tôi không nằm trong mục tiêu oanh tạc và tôi là kẻ sống sót hoàn toàn nhất có nghĩa là tôi không bị xây sập một tí sùu nào trên thân thể cả.

Thân thể tôi không bị thương nhưng tinh thần tôi rướm máu có lẽ là đồ máu thì đúng hơn. Và tôi tìm thấy xác thầy tôi, mẹ tôi và chị tôi bên cạnh một mỏ đất. Đôi thúng mà chị tôi gánh nằm lổn lóc một bên, quần áo đồ dùng văng vãi tứ tung. Tay nải của mẹ tôi nhuộm đầy máu và còn nằm trong tay mẹ tôi. Cặp da của thầy tôi đã bị đạn xuyên nát. Tôi tìm thấy đôi kính trắng gọng vàng của thầy tôi vùi trong bụi đất.

Tôi mở tay nải nhuộm máu của mẹ tôi tính tìm ít tiền vì tôi đã thấy mẹ tôi bỏ tiền trong đó, nhưng tiền chưa tìm thấy. Tôi đã thấy cái bánh chưng nhỏ bé của tôi, gói trong tờ giấy báo cũ. Mẹ tôi chu đáo quá. Có lẽ mẹ định làm cho con ngạc nhiên, mẹ định mừng tuổi cho con bằng cái bánh chưng này, phải không mẹ?

Hơn bao giờ hết, tôi nhớ mẹ tôi vô vàn. Tôi tìm bọc tiền bỏ vào tay nải, tôi nhét kính trắng của Thầy tôi vào túi áo trần thủ, tôi lần bước đến bên một phiến đá, bên một khóm sim hoa tím, tôi bóc chiếc bánh chưng nhỏ bé của tôi ra, vừa ăn vừa khóc.

Bánh gói khéo :hạt, gạo chín rất đều, nhân béo ngậy, ăn hết nửa cái vẫn còn thêm. Tuy nhiên, còn phải dành lại để ăn trong suốt cuộc hành trình từ đây lên đến chân núi Tam Đảo và cho đến khi tìm được người chủ ruột của tôi ở đó. Tôi cắt nửa chiếc

bánh còn lại vào tay nải rồi thất thểu lên đường theo những kẻ sống sót, đi về chốn núi rừng. Điều cần nhất là tôi phải sống phải tìm được chủ tôi và phải nhớ khu rừng thưa, bây giờ là rừng xác chết này để chủ tôi còn có thể tìm hài cốt Thầy, Mẹ và chị tôi, vào một ngày thuận tiện nào đó

Ngày ấy tôi lên sáu, bảy giờ tôi đã ngoài ba mươi tuổi, nghĩa là đã hai mươi mấy mùa xuân qua rồi nhưng cái «ngày thuận tiện» cho tôi về «khu rừng xác người» vẫn chưa tới. Bao nhiêu năm nay, tôi vẫn phải ăn những cái Tết trong

chiến tranh, ly loạn, tôi vẫn nhớ đến cái Tết chạy loạn khi tôi lên sáu và điều mà tôi không thể nào dám quên là cái bánh chưng nhỏ bé và sự chu đáo của mẹ tôi. Nếu không có mẹ tôi và cái bánh chưng ấy thì dù lúc đó có bao nhiêu tiền, bao nhiêu vàng bạc trong tay tôi cũng không thể nào sống được cho đến khi tìm thấy chủ tôi và sống cho tới ngày hôm nay kể câu chuyện này, đáng báo xuân để quý vị độc giả đọc chơi trong ba ngày Tết vui tươi, rảnh rỗi...

NGUYỄN ĐỨC NAM
(Tháng 1-73)

Kể từ số Tân Niên ĐẦU NĂM TRÂU

Con Ong chuẩn bị một cuộc thi tổ bố :

ĂN TỤC NÓI PHÉT CÓ GIẢI

Con Ong mở cuộc thi tuyển lựa những truyện ăn tục nói phét hay nhất, gọi nôm na là cuộc thi ăn tục nói phét có giải.

THỀ LỆ :

1— Bất cứ liền ông con trai hay liền bà con ghé, già hay trẻ, không phải là nhân viên tòa soạn Con Ong đều có thể tham dự cuộc thi.

2— Truyện dự thi phải có những đặc tính vui nhộn, tếu, và càng ăn tục nói phét nhiều bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Đề tài tự do không có gò bó trên một địa hạt nào, hoặc trên một không gian, thời gian nào. Tây, Tàu, Ta Nhật, Mèo, ngày xưa ngày nay được tuốt luốt.

3— Một người có thể gửi dự thi từ một truyện trở lên, và mỗi truyện, ngắn nhất là một trang đánh máy, dài nhất là 4 trang đánh máy.

4— Bài dự thi phải là bài mới toanh chưa bóc tem, nghĩa là mới ra lò chưa có xào đi nấu lại hoặc đã đăng nát bét ở nhiều báo rồi.

5— Tác giả, ngoài bút hiệu, cần ghi rõ tên thật, địa chỉ cùng số thẻ căn cước để tòa soạn tiện việc liên lạc.

6— Cuộc thi sẽ được mở màn vào số báo đầu tiên khi Con Ong tái xuất giang hồ ngày đầu năm và sẽ kết thúc vào số báo cuối năm.

7— Tòa soạn sẽ lựa chọn bài gửi tới, lấy những bài hay nhất đăng tải lần lần trên tuần báo Con Ong. Những bài được đăng sẽ coi như đã được tuyển lựa vào chung kết để dự cuộc thi. Tất nhiên, những bài không đăng sẽ coi như bị loại và không trả lại bản thảo.

8— Ban Giám khảo, ngoài một số những cây viết thường trực trong báo C.O. còn có nhiều cao thủ trú danh ở các báo khác.

9— Bài dự thi, nơi phòng bì xin ghi rõ :

Gửi ông CỬU SỪNG

Tuần báo Con Ong

(Bài dự thi Ăn tục nói phét)

Gia Long Thu Băng

132, Trương minh Giảng Saigon 132
(Ngã Ba Trương minh Giảng và Kỳ Đồng)

- Hãng thu băng lâu năm có đầy đủ uy tín
- Băng nhạc và Băng học thu sẵn rất đầy đủ
- Nhạc sống và Nhạc đĩa chọn từng bản
- Kỹ thuật thật tinh vi
- Thu toàn máy tối tân hiện đại.
- Bảo đảm giá hạ hơn mọi nơi.

Mở cửa 24/24 giờ cả ngày Lễ và Chủ nhật

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

BÚP BÊ ĐỎ

• NGỌC THỨ LANG

Nếu Xã hội chủ nghĩa kiểu Staline đã vô hiệu hóa cái đẹp đàn bà, thật vô duyên, thật phi lý... thì đại đa số đàn ông con trai khối «bên này» vốn ghét ghê đó, lớn lên với một đầu óc đặc sệt thành kiến và mặc cảm đối với chị em ta ở khối «bên kia» rằng thì là. Cộng cái gì cũng do lờ cà! Có cha cứ nghĩ đến ghê Cộng sản là chề rồi, cứ xếp tuốt vào loại «nữ cán bộ» không tim óc, bị Đảng nhuộm đỏ lờ, nghĩa là một con nữ còn đầy đủ chất đàn bà nhưng yêu đàn ông lại yêu theo đường lối Mác Lê, yêu theo sách Đồ của Mao chủ Tịch! Nhân quan đã như vậy đó, thì hơi ời, mới có ngon như BB, tóc có bạch kim, mắt có xanh ngát sóng sóng Danube và núi đồi có đầy ắp những nữ tính như MM... thì cũng Chung vô Diệm hết. Thêm một gam chất Tố Cộng thì em bé bỗng bị xếp hạng cùng Chị Doãn... và cứ cặp rắng vô của em đang vô cùng duyên dáng, mà có bị gán nhãn hiệu Dracula cũng là chuyện thể gian thường tình!

Sự thật thì sắc đẹp của đàn bà con gái tự bản chất của nó đã phi thời gian, phi không gian rồi. Đặt biên giới chính trị cho cả ngực, cả đùi thì quả là tội nghiệp một chút! Chơi bỏ một vẻ đẹp thiên nhiên của đàn bà con gái, phi vì vị trí địa dư và chế độ chính trị... thì «hờ mờ» đi còn khoái tí hơn, còn có chất người hơn!

Tôi cóc có cơ hội đặt chân vào một Xã hội Đỏ hạng quan thầy (chớ Đồ chặm tiến, Đồ đàn em như Hà Nội, Bình Nhưỡng thì địa ngục chắc, khối bàn đẹp hay không đẹp) nên thật sự không hiểu mấy anh, mấy chú «được» Đảng uôi đường, dạy dỗ nên người... nghĩ gì về đàn bà con gái «bên này» Nhưng tôi dám nói chắc rằng wáy anh cán Cộng có dịp «vượt biên» sang thế giới tự do, giả cũng như trẻ, có dịp thuận tiện là «phủ lĩnh» phái đoàn và Tô Quốc liên. Vì không khí xã hội một phần và phần lớn, lớn làm vì ảnh hưởng quyết định của một bóng hồng, không nồng nặc chất Đảng. Mê làm, Em trên Đảng là cái chắc!

Các đàn anh đỏ, đang khốn nạn vì nạn phong trào híp, sa đọa tràn qua màn sắt, màn tre, làm cho nhà nước đỏ điên đầu. Người anh em đầu kỹ kinh khủng nhưng cũng không thoát khỏi những con mắt cú vọ của tụi kỹ giả chuyên săn tin cu soong và bọn này đã tung ra cho cả thế giới biết rằng thì là... các em bé Đỏ cũng thú, dềch chịu được...

Các kiều nữ Đỏ, nghĩa là những em bé bên kia bức màn tre, màn sắt, từ nửa thế kỷ nay vẫn tự coi như là không chịu chơi vì nhà nước Đỏ cố đầu kỹ như mèo đầu kít. Sự thật nó sa đọa kinh hồn: Có thể vì họ thiếu điều kiện ở bể, thiếu các cửa tiệm đầm bốp cái vốn trời cho. Đảng không bao giờ chấp nhận sơn phấn, lụa là trên giá trị lao động, trừ những em được đoàn thể chỉ định đặc biệt để dựng những «bầy tình» «hộ lý». Mới có vài năm nay, từ khi có vụ mở rộng biên giới phần nào... nên vẫn để «híp» của các em bé Đỏ bị phanh phui tùm lùm.

Với những đàn anh cán Cộng ở lại với nàng, thì trốn tránh, dối khờ và nhớ nhà nhớ quê, chớ Thiên đường nhất định không tìm về thì lập trường của người viết bài này là miễn phê bình. Họ hẳn phải có những lý do rất vững mà người đẹp chẳng qua là giọt nước sau cùng để nghiêng cân cân tình cảm. Nhưng nếu người đẹp chẳng qua là lý do duy nhất, trên hết-cả, thì bạn có thể yên chí điều này: họ sẽ có hạnh phúc vì họ dám lựa chọn.

Khốn nạn chỉ tại những thứ màn sắt, màn tre mà con người tạo dựng nên để sống quay lưng vào nhau mà cho tới tận đây chính người viết bài này cũng không thể tưởng tượng ra được một mẫu người, nữ Cộng-Sản (đúng hơn là một người nữ hiện đang sinh-hoạt trong một môi trường Xã hội mà C.S giữ chủ động) khác hơn là một NỮ CÁN BỘ. Có đạo hát bóng tình-cảm cũng nhiệm tí VẠN CÔNG, thân hình thì phải hơi mập, vạm-vỡ tức là thô... trên trung-bình. Không nói Sếch-Sy. Đến «Vám» hay «pio-up» cũng không có thể của những vòng Số 1, vòng Số 2, vòng số 3. Ấy là lâu lâu cũng được thấy hình ảnh của những đoàn vũ Ballet cỡ Bolshoi đấy. Một cái eo gái Đông Đức, hay một bộ bộ ngực Tiệp-Khắc, một đôi mắt Tartare... Chao ôi! Cũng nặng ký lắm chứ bộ!

Nếu cứ cứng ngắc khi động nói đến những Kiều-nữ Xô-viết 1972 là đã tưởng tượng ra ngay một nữ chiến-sĩ công-nông trường, tới ngày hùng hục lái mái cày để thi đua lập thành tích. Giày thì giày cao cổ «nhà bank», tứ thời áo xanh lao động 4 túi, tóc để ngắn như đàn ông và khờ người thì yếu-điệu như bé-bự! Thì kẻ cũng tội cho các em bé Đỏ. Nga có khuynh hướng vai u thịt bắp, chỗ nào cũng bắp thịt cuộn cuộn như mấy á trong phái đoàn Thể Vận? Cũng đừng ngạc nhiên khi nhà báo Play Boy thuật lại rằng ở Mạc-tư-Khoa, Prague, Budapest thăm mỹ viện cũng đã thành phong-trào, tuy không đến nỗi ào ào như Đông-Kinh!

Đối với một em nữ sinh-viên Đại học Tổng-hợp Leningrad thì một thời sơn môi, một cây viết chì kẻ lông mày và mí-mắt cũng tới yếu, không thua cây viết chì, cuốn sổ tay lấy «nốt» bao nhiêu. Em cũng chịu lên coi các kiều xí cheng để «trưng bì» cho bộ ngực một miếng, hai miếng

hay ba miếng? Tuy nhiên em chưa vụ BRA orno BRA (đeo xú cheng hay không) như mấy em Mỹ choai choai. Chẳng phải vì ngân nhà nước mà chỉ vì thời tiết Bắc Âu quá giá lạnh đó mà thôi! Còn Topless tức để hở ngực 100% thì Tây Âu còn chưa phổ biến, huống hồ Đông Âu.

Cũng đừng ngạc nhiên vì kể từ ngày nhà nước Xô-Viết chủ trương cởi mở một chút thì đĩa nhạc Mỹ bán như điên ở Mạc-tư-Khoa, Sofia, Varsovie. Ít ra cũng tương đương như Belgrade và không thua Vienne bao nhiêu! Đĩa Jazz cũng đã chạy... mà nhạc Pop, Rook và Scul cũng nhập cảng không kịp khách mua tới đại đa số là giới choai choai, thành phần con nhà có «gốc bự»:

Chế Nga mắt đẹp nào nê, cũng có em khoái chính trị...

Nhưng ai đời gặp gái đẹp mà «đấu» chính trị:

Qua thế giới vô sản thì càng nhiều địa càng quý, nhất là tiền Mèo, tiền Ang-Lê. Càng ngoại tệ nặng... càng kính trọng kỹ:

Nếu có dịp đi thăm xứ lạ đường xa, thì nên chú trọng hưởng thụ cái gì nhất? Xin lỗi, đừng nói đến phong cảnh, đèn đài, kỳ tích «đừng trả lời» thăm dân cho biết sự tình. Những cái đó cũ rồi! Nếu anh không nhằm một mục tiêu địa hạt nào (chẳng hạn như làm gián điệp) mà chỉ thuần túy đi chơi, nghĩa là thừa tí tiền thì đi du hí cho nó lịch lãm con người... thì theo ý tôi, ta nên đặt ngay hai khoảng vào hàng đầu: Gái đẹp và rượu cộng thêm thức ăn ngon. Bộ đến xứ người lạ mấy ai chê bai địa hạt đó?

Hôm nay ta chỉ đề cập đến khoản BÚP BÊ loại đặc biệt là búp bê Đỏ. Theo Palayboy cho biết nếu có giấy tờ đảng hoàng, chỉ việc rút túi cỡ 2 ngàn đô la, có quyền ngao du từ Đông Âu sang Nga bằng thích. Miễn là anh phải theo một số điều kiện của người văn minh.

Trước hết anh đừng có khệch khạng quan liêu, đi đâu chơi cũng lườm kính những đồ phụ tùng, chỉ tỏ bị nghi gián điệp! Trên người anh đeo 4, 5 thứ máy dị hợm thì anh có đi săn các em cũng chạy xa. Và anh đừng tò mò quá chớ? Đi du lịch chớ đâu phải đi khảo cứu mà chỗ nào

Em bé Nga Schobirova chuyên nghề tư tưởng cũ

PP PLAYBOY PRESS

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

• Một em gái chơi

anh cũng xía vô, nhòm lom lom rồi chụp hình loạn, rồi ghi chép, lấy «nốt» om xòm ?

Xin anh hiểu cho rằng một khi ngao du trong vùng Đông Âu, vẫn biết dư là họ đang nằm ở một khối chính trị khác anh, nghĩa là họ đã tạm chấp nhận Nga làm lãnh tụ nhưng anh chớ có để lộ ý nghĩ «đây là vùng đất đai chừ hầu Nga». Đông ý là Balan, Hung, Tiệp sau Thế chiến II đều theo Xã hội chủ nghĩa... nhưng họ chẳng phải chừ hầu, nghĩa là một quốc gia CS để nhĩ hàng, đứng sau anh lớn Nga Sô bảo sao nghe vậy... Bất quá cũng chỉ gò bó hơn phần nào vùng đất NATO, nghĩa là Anh, Đức, Ý, Bỉ, Hòa Lan thân Mỹ mà thôi. Chẳng hạn như nếu họ cứ nhìn mấy quốc gia kia là chừ hầu Mỹ thì sức mấy dân nào chịu ?

Thông thường du khách đến một nước nào chơi — kể cả những nước Đông Âu khối Varsovie theo Cộng-và xài tiền thì trước hết, và hầu hết họ sẽ được dân bản xứ tiếp đón tùy thuộc vào túi tiền của họ và cách ăn xài tiền. Sau đó là tư cách, là duyên dáng, lịch thiệp. Thông thường họ sẽ chấp nhận du khách hay không là do con người của du khách, chớ đâu phải qua chế độ chính trị ? Nếu đi chơi, xài tiền cho họ thêm tí ngoại tệ thì chính phủ Đông Âu cũng khoái như điên.

Chỉ cần anh giữ tư cách đứng đắn và đến nước họ du lịch thật tình. Muốn quen biết bạn gái thì nếu anh không tự sẵn được thì cứ nói thẳng ra, ở Hung, Ba Lan, Tiệp Khắc cũng như nhau hết : Không tự do phòng túng như Pháp, Thụy Điển nhưng nhất định họ chịu chơi hợp nhiều địa phương Mỹ về khoản trai gái giao thiệp.

Ở Budapest cũng như Varsovie những văn phòng Du lịch Quốc gia lúc nào chẳng sẵn sàng giúp du khách tìm một cô bạn gái, hướng dẫn đi chơi thăm thú các nơi cho đỡ buồn ? Họ đâu có sợ nuốt mất người của họ ? Nếu Varsovie là Balé của Đông Âu thì phải hiểu ngầm là gái Ba Lan cũng có thể dễ dãi như... đằm vậy ? Chỉ cần đừng biểu diễn sự khấn khít quá độ ở ngoài đường phố để người chung quanh nhìn mặt khiếm em bé sợ hãi. Những cái con lại thì không ai có thể chỉ dẫn cho anh được ! Hướng dẫn hay gì đó... cũng ở người đẹp !

-Thôi mà! đừng làm lời động cả năm: Tội có đi câu đầu mà cần thân TRÁU, ngựa của anh trong ba ngày Tết.

Cũng như Belgrade, Lagrub đàn bà con gái đâu có khó...nếu anh đừng dở trò xàm xỡ như ở bình khang. Người ta cho rằng nếu anh biết điệu còn kiếm ra những thú vui rất Monartre. mặc dầu Nam Tư không chấp nhận kỹ nghệ buồn hương bán phần. Nếu anh có mặt ở đại lộ Newy Swiat (Thế giới mới) vòng vo cỡ vài giờ qua các Bar. Coffee-Shop mà chắc chắn anh sẽ vô được một em bé «đi khứa» lạ!

Một khi đặt chân lên Mạc tư Khoa, lấy phòng Quốc Tế đại khách sạn hoàng, ăn diện đúng thời trang là có quyền tà tà dạo chơi mấy con đường nhỏ đồ ra Công trường Đỏ, Cứ đi đại đi, đâu cần ở mãi mà nhớ tên đường ? Nhiều người cho là không khí đặc biệt Lyon (Pháp) hay Boston đây. Dù mục nếu có tiền và thành thạo một chút. Chắc chắn là du khách sẽ bị tò tò theo dõi như 10 năm về trước. Chỉ cần loại du khách có quyền thông thả một mình... hay hai mình, đi thăm thú nhiều nơi. Tuy nhiên đừng đòi sang bên kia dãy núi Oural ? Cũng như Tây Bá Lợi Á thì có gì đâu mà đi du lịch ?

Rất có thể trong một cái Cub đặc biệt Luân Đôn sẽ gặp em. Một em bé gốc Mlerain lên Mạc tư Khoa du học, Và cũng có thể (dù rất ít) em khoái bắt chuyện chính trị. Nhưng xin lỗi, nếu anh mất công cặp một búp bê mắt đen lay lắt thế kia chỉ để «đấu» chánh trị và nghe em hát Mác

Bebaloncar người Klagrade

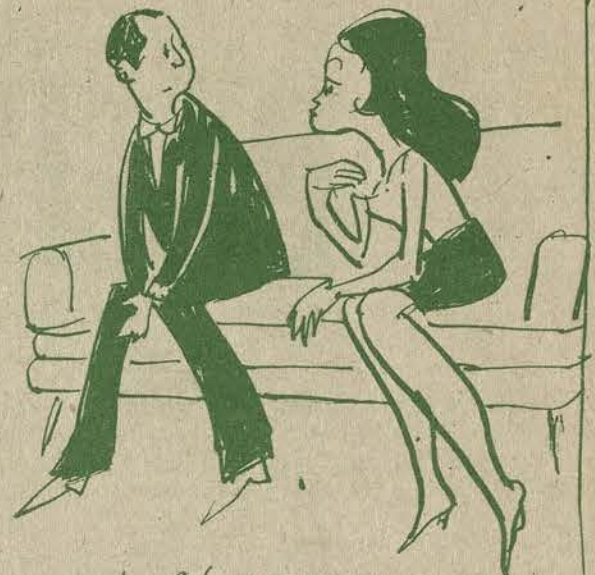
Lê thì anh đừng sang Nga, đừng đi đâu hết. Anh về thẳng một nhà thương điên nào đó «du lịch» thì hơn !

Búp Bê Nga cả trăm sắc dạn, đủ nét đẹp... Tiệp Khắc căng vắn dài, Ba Lan vắn quý phái... nhưng...

... Nhưng yếu tố quan trọng nhất vẫn là du khách ! Đúng vậy, đã gọi «liên lạc, giao tình cá nhân» thì cá nhân anh quyết định hầu hết mọi chuyện. Nếu ở Đông Âu và cả Nga nữa... vẫn không có duyên gặp gỡ, cặp kè phái nữ thì ở Tây Âu và đầu đầu nữa... cũng cứ sẽ culy một mình như thường. Đông hay Tây cũng đến vậy, về khoản du hí.

Đâu phải cặp gái kém là hèn ? Nên nhớ vậy đề đừng chê «nho xanh chẳng bỏ ăn» gái Cộng sản chẳng có nét gì quyến rũ nổi anh hết. Trái lại...

Liên bang Sô Viết 1972 vẫn 20 triệu dân, nữ hơn nam tới hơn 20 triệu và thuộc trên 100 sắc dân, vàng trắng, lớn nhỏ... đủ mọi hương sắc cho mọi gu. Trừ tình bạc nhất mắt sâu thăm thăm nên tình rất dầy, nhưng đo không dễ, anh nhớ vậy đi. Đòi mắt đẹp ấy dĩ nhiên không thêm liếc đến anh một phát ngoài phố chợ ? Nhưng đừng quên rằng họ đã được huấn luyện đầy đủ về chữ tình ở nhà trường, ít ra cũng như Thụy Điển, Na uy. Họ sẽ thần nhiên tranh luận với anh về

-Em tuy lớn đầu với những kỹ ghê! Tetra vẫn ưa ham đi xi như ngày còn bé tí teo...

phá thai, về tự do luyện ái, và ly dị... Nhưng nếu má em bé chợt đỏ mặt, cúi xuống thì anh trần trụi hy vọng.

Nếu yên chí đi, gọi là khối Cộng nhưng đồng hóa, đồng dạng thì không đâu đây. Gái Nga đã qua nhiều màu sắc rồi, còn Đông Âu thì mỗi dân một vẻ, chẳng chịu giống ai !

Nếu em bé Hung dạn dĩ, hơi lãng mạn một chút thì các búp-bê Nam-Tư vui, mạnh bật thiệp và như Trời sinh ra để làm kiếp du-mục, lang thang. Tiệp Khắc thì nổi bật những nàng con gái căng dạt, thon nhỏ, cực kỳ nhanh-nhẹn và tháo vát không ngờ.

Balan ít Đông-Âu tinh nhất, nên đàn bà con gái rạo nét quý-phái, kiêu-sa và điệu nghệ, kiêu cách là nổi. Có truyền thống dầy nghe bạn. Còn Đông-Đức thì có lẽ miễn bàn vì thực sự có biên giới nào, dù là vô hình, giữa người đàn bà Đức miền Tây và miền Đông đâu ?

Ít nhất thì bị giờ Xã-hội Đỏ của thế-hệ 72 dù là một địa ngục lao động, nam nữ như nhau tuốt tuốt. Nhưng họ đã thực sự bắt đầu vùng lên muốn thụ hưởng và còn ai đáng thụ hưởng hơn những em bé búp-bê trời sinh ra để làm đẹp cho đời.

Ba ngày xuân, đề độc giả CON ONG nghĩa một tí, cho no con mắt về những em bé Đỏ cũng «trường cời» thật ngon còn mắt như ai ? Mà nhà nước Đỏ cứ dấu diếm như mèo dấu kit vậy.

NGỌC-THỨ-LANG

TÀI ĐẶC GIAI NHÂN

MƯỜU

Người đâu gặp gỡ mà chi
Thử xem, xem có duyên gì hay không.
Đầu chưa nên chữ tâm đồng
Bút hoa cũng gửi tơ lòng mấy câu.

NÓI

Ai bảo giai nhân nan tái đắc (1)
Sớm hoa kia tối lại hoa này
Rượu tuy nồng mà uống vẫn không say.
Tài tử với giai nhân sao nặng nợ
Tóc mây cao vút màu vương giả
Mắt phượng đông đưa khóc diễm tình
Bút nào ghi về quý với màu thanh
Kìa bằng đảo gặp gành cong mấy nét
Ai đứng dậy thế thôi là hết
Biết chẳng ai, ai biết có ai đây ?
Men tình chưa nhấp đã say.

TRẦN MỘNG CHU

(1) Bài này Tác giả làm nhân một tiệc rượu để tặng ông bạn họ Nguyễn. Trong bữa tiệc, tình cờ ngồi đối diện với giai nhân. Và Nguyễn quen hơn ai hết đi có cái may mắn được gặp hai lần giai nhân trong cùng ngày nên uống rượu mà không biết say.

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÁU ☆

NĂM 1972 vừa qua là một năm quan trọng đối với cuộc điện thế giới.

Trong cuộc chuyển trò cuối năm với một nhà báo Mỹ, tổng thống Pháp G. Pompidou có cảm tưởng rằng đầu năm 1973 các đại cường đứng trước một tình trạng hoàn toàn mới mẻ, cũng tựa như khi đệ nhị thế chiến vừa chấm dứt.

Những việc liên tiếp xảy ra trong vòng mười hai tháng qua làm cho người ta sửng sốt kinh ngạc: Mỹ Hoa tái tục bang giao, Mỹ Nga thân thiện, Hoa Nhật làm lành, Đông Tây Đức sống chung, Nam Bắc Hàn hòa giải. Thị trường chung Âu Châu thâu nạp Anh quốc, đại diện các quốc gia Đông Tây Âu cùng họp hội nghị, thậm chí Cuba với Hoa Kỳ rồi cũng mau men muốn tiến tới gần nhau.

Cách đây chỉ một năm thôi, ai có thể tiên đoán được những biến cố như thế? Khi người ta làm khó nhau thì một ngõ cách còn con cũng không thể vượt nổi, đến khi người ta quyết định hòa nhau, thì trở ngại nào cũng san bằng được tất. Mọi việc tiến hành rập rập, ngon ơ. Chẳng mấy chốc đã thành một cảnh tượng tứ hải giai huynh đệ

xXx

Đối với Việt Nam, năm 1972 cũng là một năm quan trọng. Đây là năm của cuộc đại tấn công qua sông Bến Hải, nhưng cũng là năm mà chúng ta đã... suýt có hòa bình.

Dù sao, tuy hệt hòa bình, chúng ta cũng không hụt xa. Bất quá chỉ còn chờ ngày chờ tháng mà thôi. Trong khung cảnh an lành quốc tế này, cái trò thượng cẳng chân hạ cẳng tay coi lạc điệu, trên trang, khó có thể kéo dài mãi.

Như vậy, cái năm 1972 cực quan trọng cũng là một năm tốt lành. Đối với thế giới nói chung thì quá tốt, đối với riêng ta thì cũng khá tốt.

xXx

Cái cảnh tượng các đại cường bỗng dưng âu yếm nhau, cái cảnh Nga Hoa, Mỹ Nga, Hoa Nhật v.v... quàng vai bá cổ nhau là lợi, thật là một cảnh tượng, làm rung rờ những chính khách hung hăng trịnh trọng của thập niên kỷ trước những Adenauer, Dulles v.v...

— Thế hệ 72 này họ dở trò quái quỷ gì vậy? Sự xung đột về ý thức hệ, họ giải quyết nó ra sao?

— Ý thức hệ? Nếu các cụ không nhắc đến thì ai nấy suýt quên mất, trong xã hội các siêu cường, món ý thức hệ ấy mỗi lúc mỗi lu mờ, mỗi bị khuất dạng giữa những tiện nghi, những tiêu thụ phẩm dâng lên tràn ngập đủ bề. Ở đó, người ta đang mãi bận tâm về vấn đề giải phóng dục tình, nên hay không nên làm cách mạng, giải phóng và nên hay không nên lập mặt trận giải phóng... dục tình? dĩ nhiên, vấn đề ma túy, vấn đề khát vọng bí hiểm của tuổi trẻ hôm nay, về những bản khoản giữa váy ngắn và váy dài, giữa việc giữ hay bỏ vú cheng, giữa việc bố giữ con hay mẹ trông con, về vấn đề ngừa thai, phá thai v.v...

Ý thức hệ? Bây giờ, phía bên này nghe đâu người ta ký thác đại hơn món ấy ở hòn đảo Đài Loan, còn phía bên kia người ta đồng lòng gửi nó ở mảnh đất Bắc Việt hoang tàn vì bom đạn.

— Trời! oái oăm quá.

— Có lẽ.

— Thời buổi này khác xưa nhiều quá.

— Vâng. Khác lắm. Năm 72 bắt đầu một kỷ nguyên mới. Đến đây là đời đời.

xXx

ĐỜI đời, đời cuộc điện v.v... là những chuyện bao la thế giới.

Phiên đàn CUỐI NĂM

Bây giờ, hãy trở lại chuyện của chúng ta: chuyện báo chí. Trong lãnh vực này, năm 1972 cũng lại là một năm quan trọng nữa.

Vậy hãy nói về chuyện báo chí xứ người. Ở xứ người năm 1972 này có vụ nhảm mắt của tờ *Life* bên Hoa Kỳ thật đáng lấy làm suy ngẫm.

Nói về thực lực thì nhóm *Time* *Life* nắm trong tay:

- Tờ *Life*, mỗi tuần 5 triệu số.
- Tờ *Time*, mỗi tuần 4 triệu số.
- Tờ *Fortune*, mỗi tháng một kỳ.
- Tờ *Sport illustrated*, 2 triệu số mỗi kỳ.

— Một nhà xuất bản, mỗi năm ấn hành 20 triệu cuốn, viết bằng 28 thứ tiếng.

— Năm dài truyền hình.

Nói về sự cố gắng của tòa soạn và giá trị bài vở thì:

Trong dịp tang lễ Churchill ở Anh, tờ *Life* đã thuê cả một chuyến Boeing 707, trang bị thành một phòng ảnh riêng cho ê-kíp phóng viên của họ làm việc tại chỗ;

— Phóng viên nhiếp ảnh của họ luôn luôn có những bức hình nhanh chóng nhất, hiếm lạ nhất, hoặc cái bào thai còn nằm trong bụng mẹ, hoặc một người lính trong trận nội chiến Tây Ban Nha đang trúng đạn ngã quỵ, hoặc chiếc đầu lâu nhàn nhèo của một binh sĩ đồng minh treo toang teng trên chiếc xe tăng bị phá hỏng ở Âu Châu hồi đệ nhị thế chiến v.v...

— Bài vở thì đủ mặt các cây bút hạng nhất từ thời E. Hemingway đến thời N. Mailer,

— Tài liệu thì đủ các hồi ký của Churchill, của De Gaulle, của Khrushchev v.v...

Đọc giả còn đòi gì nữa? Có lẽ họ không còn gì để đòi hỏi họ thỏa mãn lắm, con số phát hành năm triệu chứng tỏ sự hài lòng của độc giả.

Vậy mà tờ *Đời* (*Life*) đã lia đời, tại sao?

Người ta cho rằng tại vì truyền hình và truyền thanh đã xúm nhau giết nó.

Mỗi hàng quảng cáo màu trên tờ *Life* giá 64.000 mỹ kim, vừa đắt lại vừa không rộng rãi bằng một phút quảng cáo trên đài truyền hình. Do đó, giới kinh doanh đã chọn truyền hình: và mỗi năm số quảng cáo trên tờ *Life* tụt từ 5000 trang xuống 2.500 trang.

Vậy có thể rút ra một kết luận: Sự phát triển của ngành truyền hình sẽ giết chết loại báo chí. Đài truyền hình là loại nhật báo của đại chúng.

Nhưng truyền hình không phải là đối thủ của loại tạp chí tư tưởng và chuyên môn. Loại này rồi vẫn được bình an mạnh khỏe chăng?

— Đâu có được!

Trường hợp tờ *Les Nouvelles Littéraires* ở Pháp vào cuối năm 1972 đã nêu lên câu giải đáp ấy.

Tờ *Đời* của Mỹ mới 36t đời mà yếu mạng, còn tờ *Tin Văn* của Pháp vừa đúng ngũ tuần. Và với cái kinh nghiệm nửa thế kỷ nghề nghiệp, nó tuyên bố: chưa có bao giờ báo văn học khó sống bằng lúc này.

Nói trắng ra là không thể tự lực sống được. Bởi vậy, người chủ trương nó đã phải van vái khắp chín phương Trời mười phương Phật. Nói một cách cụ thể: Ông ta kêu gọi những vị hảo tâm ở bất cứ nước nào trên thế giới hãy vui lòng gửi đến giúp tờ báo một món tiền cứu tử.

Tình trạng mới thảm nào làm sao.

Nhà văn Robert Sabatier, trong dịp này, nhắc lại câu chuyện hồi đệ nhất thế chiến: Lúc bấy giờ, một hôm Louis de Confague Frick ngồi trong chiến hào mà khóc, sĩ quan bắt gặp, hỏi lý do, ông ta đáp rằng: Vì được tin tờ *Les Marges* đình bản.

Nửa thế kỷ trước, cái chết của một tờ báo văn học quan trọng như thế, bây giờ thì tờ *Tin Văn* đã biết thân: Dù phải nhắm mắt, nó cũng chẳng còn trông mong ở một giọt lệ nào. Bởi vì trước nó đã có bao nhiêu là vị đồng nghiệp tiền bối gục ngã trong sự hững hờ: *Les Cahiers du Sud*, *La revue de Paris*, *Les lettres Françaises* v.v...

xXx

Thành thử, ở Mỹ cũng như ở Pháp, báo nhiều hình cũng như báo nhiều chữ, báo đại chúng cũng như báo trí thức, báo tin tức cũng như báo tư tưởng và chuyên môn... tất cả đều đứng trước một tình thế đáng ngại.

Trước tình thế ấy, các giới hữu trách hẳn nhận thấy nên có cái gì đáng làm đối với báo chí thì chắc chắn là không phải trao cho nó dăm ba điều khó khăn ràng buộc!

VỖ PHIÊN

1-1973

TOM PAINE

TOM PAINE là gì?

Là một cái tên tuy xa lạ với chúng ta, nhưng rất quen với các nhà cách mạng khét tiếng.

TOM PAINE

Nhà cách mạng đơn độc, một đời tranh đấu cho người, trọn đời vì người vì đời, vì nhân loại. Đều rồi sau cùng khi nhắm mắt nằm xuống, không một người không một giọt nước mắt thương vay cho người suốt đời làm cách mạng phục vụ cho đời.

TOM PAINE

Nhà cách mạng lừng danh chưa bởi xóa được trong Lịch sử cách mạng ở Châu Mỹ.

TOM PAINE

Một tác phẩm lớn của Howard Fast. với bút pháp độc đáo HẤP DẪN — TẬN KỶ — LÀM SAY MÈ NGƯỜI ĐỌC như ở trong hoàn cảnh thực của nhà Cách Mạng TOM PAINE:

TOM PAINE

Dù người đọc khó tính đến đâu cũng phải hài lòng.

TOM PAINE

SẼ RA MẮT CÁC BẠN ĐỌC

MÁY LẠNH XE HƠI

— Trung Tâm ráp và sửa chữa máy lạnh xe hơi uy tín nhất thủ đô.

— Dân máy điện tử trắc nghiệm tối tân nhất Hoa Kỳ «Pensky Analyser» sẵn sàng giải đáp những trục trặc kỹ thuật của những xe 6 máy và 8 máy.

— Bồn hãng sẵn sàng cung cấp chi tiết kỹ thuật xe của quý vị miễn phí:

260 CỐNG QUỲNH SAIGON

VIỆT NAM Tel: 90826

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRÂU ☆

ĐỒ TRẦU TRẮNG

Người đời xưa này vốn khoái màu trắng. Từ cơm trắng ăn, vải trắng mặc, đến nước da liền bà con gái hề trắng ngồn ngồn bao nhiêu lại càng ham chuộng chừng đó. Ngay đến giống thú vật thiên hạ cũng chỉ khoái con nào có sắc lông trắng: Nào Hạc trắng đã thờ, Ngựa trắng cưới lấy le. Chó trắng nuôi làm kiềng, v.v. và v.v... thậm chí mỗi khi bắt gặp một con voi trắng là y như cái giống người kỳ lạ bên xít xa đầu loạn cả lên là điếm... Minh chủ sắp xuất tinh, ý quên xuất thế, để gông mình đóng vai Zăng-gô trừ gian diệt bạo đến dít rồi. Ấy thế mà chỉ riêng có giống Trầu trắng là xem chừng hết thầy người ta đều kỳ lăm. Kỳ hơn hủi. Kỳ ngang với loại «bạch bản» — Mèo nó kêu bằng «ô he» đấy?

Vậy thì hà cớ làm sao trầu trắng lại bị giống người kỳ thế? truy nguyên nó thế này: Hồi bao nhiêu năm về trước, cái thủa ông cố ông sơ chúng ta suốt ngày còn trồng ngông để nguyên con chạy chơi ngoài đường mà không biết mặc cỡ mẹ gì hết, tại vùng quê họ có một chàng Công Tử vườn thuộc loại hào huê phong nhã. Sau khi ông bà già khoác tay nhau cùng đi một chuyến tàu suốt về bên kia thế giới, chàng Công Tử vườn nghiêm nhiên thừa hưởng cả một gia tài rất bự gồm đủ nhà ngôi cây mít, vườn trước ao sau. Bởi thế chàng cóc phải làm việc gì hết trời, quanh năm suốt tháng chàng ăn chơi lỳ ba ga, sướng sao mà sướng! Chàng sướng hơn nữa là chàng lại chưa bị dưng buộc vào cái vòng cùm kẹp khôn lặn «thê trước từ phục» — Nghĩa là trên nguyên tắc chàng còn được đời coi là trai tơ, tuy cái khoản nguyên si o-ri-gi-ni thì cậu phải xét lại hơi kỳ.

Nhưng trò đời lượn lượn rất mực oái oăm! Sướng quá thế dếch nào cũng đâm ra hết sướng: Tình trạng của chàng Công Tử vườn trúng ngay bong cậu rạch ngàn đó. Thôn thức mãi thú ăn chơi kiêu rượng rầy miết rồi hóa chán, chàng bèn nảy ra ý định giang hồ. Chàng nhất quyết phải đi giang hồ một phen. Vừa để phi chí bình sinh, đồng thời cũng là dịp biết thêm mùi vị liền bà con ghê ngoài thiên hạ. Và dĩ nhiên với một kẻ nhậu biếu như chàng thì việc thực hiện quần giang hồ đâu có khó khăn! Một hôm chàng bỏ tới một thị trấn đông đúc vui chơi là vui, và chàng Công Tử vườn lấy làm phởn lăm. Chàng rải bạc các ra ăn chơi khiến dân thị thành nhiều đứa lè luôn. Khôn nổi, trong số những kẻ lè mất vì đức xài tiền đại dột của chàng, không may lại có một thằng đàn đấm bạc sư. Tên nó là thằng Bạch Ngưu — dịch ra văn nôm và nói theo giọng quý phái của một ông nghị Anamta thị kêu là «tầu trắng»! Thằng trầu trắng Bạch Ngưu gặp công tử vườn thì mừng rỡ hết gân! Cốc vàng mà! Nó tìm cách làm quen với chàng bằng một quán nâng bi lóa ló:

— Huynh đại có tướng sang lăm. Huynh đại phải mãn rề quan Tổng Đốc nơi đây mới xứng. Nàng Mị Nương gái rượn quan Tổng Đốc đang kén khách đông sảng, huynh đại còn đợi gì không nạp gấp đờ mắng چرا chứ?

Nghe đầu, công tử vườn chịu quá phồng phao cả hai lỗ mũi:

— Thiệt sao? Đại huynh không mĩa mĩa tại hạ đấy chứ?

Thằng Bạch Ngưu vội thề thốt rất khấn:

— Bớ dứa nào ba sạo. Nếu huynh đại ở kẻ, tiêu đệ xin yểm trợ một tay, thì cam đoan sẽ thành công chăm phần chăm em ôi!

Vốn cả tin, công tử vườn sướng mờ người. Chàng bèn xoắn lấy thằng Bạch Ngưu để yêu cầu yểm trợ. Chàng vừa vung vít là sẽ đến ơn cho thằng Bạch Ngưu năm mươi mẫu ruộng hạng luych ở dưới quê... trước đêm động phòng. Thế là ngay tối bữa đó chàng được thằng ma đầu Bạch Ngưu dẫn đến một động... boọc đèn. Nhờ đã dặn dò sắp xếp trước đó ít phút đồng hồ, nên khi hai người vừa xuống kiệu sơn thì mù đầu đã huy động lực lượng em út hùng hậu ra đóng vai tí mĩ nhĩ quan để chào mừng rất là triệch trọng. Đồng thời mù cũng giả chức Tổng Đốc phu nhân tiếp đón chàng bằng thái độ niềm nở không ngờ.

Nàng Mị Nương do một em thợ loại chanh cốm sấm tuồng liền được kêu ra để cho «tầu trắng» coi mặt tít suýt khiến cho công tử vườn phởn dử. Chàng phởn hơn nữa là sau một trận đớp bụa toi bời, quan bà tỏ ra để dãi thay mặt quan ông đang bận công tác xa để cho phép «đôi trẻ» được vui vầy ngay đêm xuân giá buốt đó. nhiên hậu làm thủ tục cưới xin sau không sao! Ôi tá sao cho xiết nỗi mừng vui của chàng công tử vườn lúc khoác tay nàng Mị Nương mồm mím bước vô động đảo! Và để chứng tỏ là người thủy chung vẫn quả nhớ kẻ trồng cây, trước khi cửa sấm khóa chặt chàng đã không quên đốc hết tài tiền đem theo từ dưới quê lên để thưởng công cho ông mối Bạch Ngưu.

Nhưng rồi cái sự khoái tí của chàng công tử vườn dài lăm cũng chỉ vòn vẹn trong thời gian ngắn bằng vài ba... cuộc cờ, . . . Đạn chàng một phút ngủ vùi mãi đến sáng... và khi bừng mắt dậy thì thấy mình nằm tro thân cụ trong cái phòng ở ten do chính chàng mượn lúc mới bước chân lên tỉnh. Thoạt tiên chàng lấy làm nghi lăm. Nhưng sau suy nghĩ kỹ chàng vật tỉnh ngộ: ở phải rồi, hẳn là Tổng Đốc phu nhân đã cho gia nhân đi tu và đẩy chàng sai! Dù gì thì người ta cũng phải giữ gìn danh giá cho gia đình chứ. Cưới xin xong ta mặc sức ở lỳ trong dinh Tổng Đốc đâu có mấy hồi.

Nghĩ thế nên chàng công tử vườn lại yên tâm phần chấn như thường. Chàng tà tà vô toa lét làm một lễ tắm rửa lồm bồm rồi thay đồ vĩa ung dung bước ra ngoài đường. Còn ít bạc vụn sót lại trong hầu bao, chàng ngoác một cổ kiệu ngồi lên và ra lịnh khiêng gáp tới dinh Tổng Đốc bằng giọng hách xì xằng kinh khủng.

Nào ngờ, khi đến nơi, chàng bỗng giật mình vì thấy khung cảnh nơi đây sao nghiêm quá, có giống cái không khí thân mật đêm qua chút xíu nào. Bởi vậy chàng cứ thập thò hoài một cách rất gian, khiến tên lính lệ, phụ trách an ninh gác sáo nghi xông tới đòi xét giấy căn cước và chứng chỉ hợp lệ quần dịch. Nhờ trời mây lá bùa hộ mạng quý hóa này chàng đều có đủ, và

tinh thứ thiệt không, nhưng tên lính lệ vẫn ngó chàng bằng ánh mắt nặng trĩu nghi ngờ. Thế nên cuối cùng chàng đành gom hết can đảm... tiết lộ bí mật:

— Văn sinh là con rể ngài Tổng Đốc đấy mà. Đêm qua văn sinh đã được Phu nhân quan lớn cho phép vầy duyên cả nước mĩ lệ tiêu thơ Mị Nương rồi..

Chả hiểu sao tên lính lệ nghe chàng nói thế bỗng há hốc mồm ra cười như một thằng điên. Cười chán rồi hẳn chợt giờ mặt thộp cổ chàng lòi xềnh vô công đường để báo cáo nguyên con lên thượng cấp. Khi hẳn mét dứt lời, đám nha trào hiện diện cũng phì cười sặc sụa làm quan Tổng Đốc đang ngồi củ soát công văn phải nhẩy dựng lên khỏi buya rô. Ngài vừa giận vừa mắc cỡ quá trời. Ngài đích thân âu yếm tặng công tử vườn ta mấy đường cước thật đích đáng, đoạn thét bộ hạ gông cổ chàng lại, tổng chàng xuống ca số cho động phòng với muối rệp. Cũng may nhờ gã cai ngục tốt bụng không thua gì tên Bạch Ngưu tận tâm chỉ đường mịch lối nên chàng chỉ phải ở ập vì tội ngông cuồng đúng một tháng, rồi được... trả về nguyên quán.

Nhưng đời lại, chàng mất sạch gia tài hương hỏa để bồi thường cho cái danh dự 10 bự của quan Tổng Đốc đã bị sứt mẻ trầm trọng. Và càng chó đẻ hơn nữa là sau ngày «tầu trắng» về quê chàng công tử vườn bỗng cảm thấy rất dỗi bức rức trong người. Cơ thể chàng cứ lên cơn sốt hăm hập và mỗi lần cần giải tỏa cho cái bong bóng nước bị căng cứng, là một lần chàng kêu cha kêu chú thảm thương. Các bậc danh y chân truyền chả cần suy đoán lời thời cũng đoán ra ngay đó là bệnh nỗ ống xi dưng. Nỗ ống xi dưng mà cóc có bạc thuốc chữa trị thì bọn vi trùng phân loạn sẽ bò lên óc thật dễ dàng! Thế nên người ta thấy tính nét chàng công tử vườn bỗng đổi thay rõ ràng: Chàng bắt đầu hóa khủng! Và nhờ những cơn bệnh hành tội dữ dội chàng đều lòi thằng Bạch Ngưu ra chứ, nên lâu dần mọi người mới khám phá ra được nguyên nhân, Thiên hạ bắt đầu ghê tởm cái tên «trầu trắng» từ đó.

Rồi càng về sau sự ghê tởm càng sâu đậm hơn, thì danh từ «lò trầu trắng» đã trở nên một lối nguyên rủa xỏ xiên của tất cả đám chúng sinh Anam ta vậy.

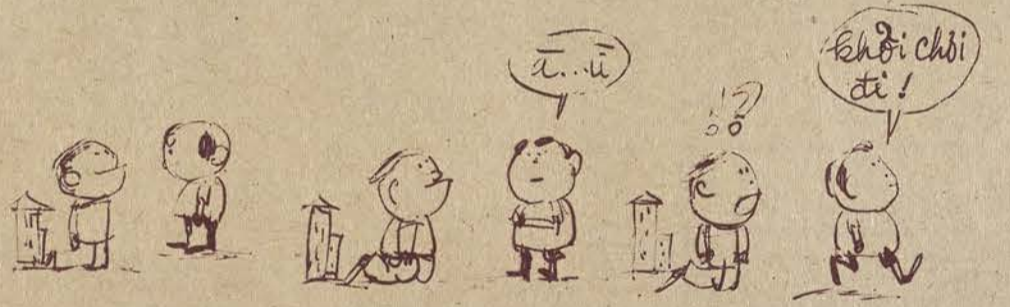
NGHI VŨ

☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRẦU ☆ GIAI PHẨM XUÂN CON TRẦU ☆

nuốt quả pháo lậu... * HIM

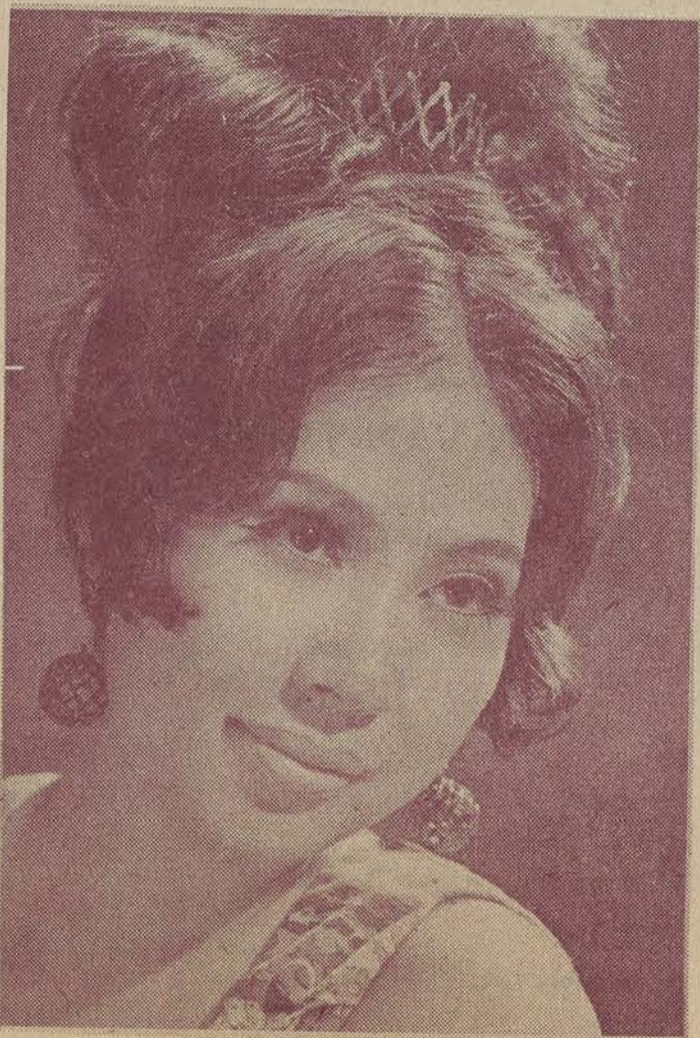
Ở Việt-Nam chỉ có Mme CẨM-THẠCH là người tốt-nghiệp tại Mỹ-quốc
Đón CẨM - THẠCH, đẹp càng đẹp thêm

VIỆN GIẢI-PHẪU THẨM-MỸ

Cẩm-Thạch

141\10 CÁCH-MẠNG (10 HỒ-BIỂU-CHÁNH) ĐIỆN-THOẠI 40.474

★ Đẹp nhất ★ Nổi tiếng nhất Việt-Nam ★ Với sự cộng tác của nhiều bác sĩ danh-tiếng

Cung Chúc Tân Xuân

- CẮT MÁT, TUYỆT ĐẸP
- SỬA MŨI, CAO TỰ-NHIÊN
- NGỰC MỀM CĂNG PHẪNG
- CĂNG DA MẶT HẾT NHĂN ĐỀ TRẺ LẠI.
- MÁ ĐỒNG TIỀN, CẨM CHÈ
- MÔI TRÁI TIM
- CÂY LÔNG MI TUYỆT ĐẸP
- BỘ PHẬN SINH-DỤC TRẺ LẠI NHƯ 18 TUỔI.

Mùa mưa là dịp tốt nhất để lột da mặt NÁM, NHĂN, CẢN CỎI

Chỉ 5 ngày các bà sẽ trẻ lại 20 tuổi.

Khởi kiêng năng vẫn xài phấn son.

Mme Cẩm-Thạch

Tốt nghiệp 2 cấp bằng Đại học thẩm mỹ tại :

- ☆ Warflynn Beauty Collège HOA KỲ
  - ☆ Ciuderella Beauty Justitu de HOA KỲ
- và 4 CẤP BẰNG sắc đẹp ở NHẬT

Bà CẨM-THẠCH độc quyền thuốc Mỹ ở Việt Nam
Chất thuốc mềm mại đề ngực và mũi đẹp tự nhiên.

Mme CẨM-THẠCH

Bạn đọc «VĂN-NGHỆ TIỀN-PHONG»

xin dành trước ngay kéo hết :

XUÂN «VĂN-NGHỆ TIỀN-PHONG» QUÝ-SỬU

Ra mắt độc giả vào Rằm tháng Chạp (tức 18-1-73)

Đây là lời nhân nhủ chí tình và chân thành nhất Nhóm Văn Nghệ Tiên Phong thân gửi đến bạn đọc quen thuộc và độc giả mọi giới, vì qua kinh nghiệm phát hành cuốn Lịch Sách Tết vì V.N.T.P. 1973 - Quý Sửu, nhóm chúng tôi rất tiếc không thể làm vừa lòng một số rất lớn bạn đọc xa gần hoặc đến thẳng báo quán hoặc gửi thư về Tòa Soạn để mua Lịch Sách Tết vì V.N.T.P., nhưng sách đã hết trọi, vì số câu vượt xa số cung.

XUÂN «VĂN-NGHỆ TIỀN-PHONG» QUÝ SỬU, sẽ in cũng có hạn, xin quý độc giả đón mua ngay ngày phát hành đầu tiên, kéo hồi tiếc.

Ngày đầu Xuân, đọc XUÂN «VĂN-NGHỆ TIỀN-PHONG» QUÝ SỬU độc giả sẽ thấy thoải mái khi tính toán, trước công việc làm ăn và xem vận mạng tốt lành qua các thiên khảo cứu rất công phu về bói Kim, bói quẻ «Bồ địa», xem tướng số qua các tuần trăng, tính vận mạng «Lâm Quý Sửu», nghiệm xét thời vận qua lời giải đoán của Tử-Vi Tây-Phương.

Trong không khí tung bừng của Ngày Tết, bạn đọc có thể ôn lại những bên chuyên của thời cuộc quốc tế và tình hình quốc nội qua Lá số nực cười và châm biếm của Táo

Quần An Nam trình Ngọc Hoàng Thượng Đế, trong XUÂN VĂN NGHỆ TIỀN PHONG, QUÝ SỬU.

Các bạn trẻ sẽ hoan hỉ, cởi mở trong bầu không khí ăn áp của Tết và Xuân khi các thắc mắc được giải tỏa qua bài Xuân, hỏi đáp về tình yêu, trong XUÂN «VĂN-NGHỆ TIỀN-PHONG», QUÝ SỬU.

Các em sẽ thích thú với bản cờ Xuân dành riêng cho thiếu, nhi trong «VĂN NGHỆ TIỀN PHONG» QUÝ SỬU.

Còn nhiều và nhiều đề mục độc đáo khác nữa.

Lại thêm một TẬP LỊCH TRỌN NĂM DO NHÓM VĂN-NGHỆ TIỀN-PHONG THÂN TẶNG BẠN ĐỌC, in toàn Offset màu rất công phu, với vẻ mỹ miều, kiểu điện của các nữ nghệ sĩ trẻ tuổi như Thảo-N-Thúy-Hằng, Thanh-Lan, Thanh-Nga, Băng-Châu, Trang-Thanh-Lan và Ngọc-Tuyết.

NHỚ ĐÓN MUA CHO ĐƯỢC :

XUÂN «VĂN-NGHỆ TIỀN-PHONG»

QUÝ SỬU

Phát hành ngày Rằm tháng Chạp (tức 18-1-1973)

CON ONG

Tái xuất giang hồ dài dài

ĐỌC

GIẢI - PHẪM XUÂN

QUÝ-SỬU

chưa đã, độc giả nhớ võ cho được

Giai-phẩm

Con Ong Tân Niên

ác-liệt, vui vẻ, khoái ti bằng năm, bằng mười

GIẢI-PHẪM QUÝ-SỬU

CON ONG 73

— CON ONG có mấy lời : Trong cuộc họp khẩn tốc bọn thợ CON ONG trong một thời gian ăn cướp, nên số Xuân Quý Sửu CON ONG có vài khuyết điểm đáng đánh đòn. Mong hải nội chư quân tử đánh chữ đại xá cho chúng... nó nhờ.

Bạn đọc

Giai-phẩm Xuân Con Trâu

CON ONG

nhớ tìm đọc :

Giai-phẩm Xuân Quý-Sửu

MINH-TINH

trần ngập bài vẽ hình ảnh đặc sắc của những cây bút «gỗ» nhất về điện-ảnh, ca-nhạc, cải-lương

Giai-phẩm Xuân Quý-Sửu

MINH-TINH

VUI — HAY — LẠ — ĐẸP

Hình bìa 8 màu lộng lẫy với bức ảnh đặc ý nhất của nữ minh tinh :

THẨM THÚY HẰNG

Đã phát hành trên

toàn quốc

Cung Chúc Tân Xuân

Nguyễn-bá-Châu

Quản nhiệm nhà, xuất bản

Á CHÂU

ĐT. 22.072

92 Bis đường Lê Lai

SAIGON

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Đại Tá **MẠCH-VĂN-TRƯỜNG**

Tỉnh Trưởng

Vũ-Văn-Khuông

Phó Tỉnh Trưởng LONG-KHÁNH

Kính chúc toàn thể Quân, Cán, Chính và Đồng Bào toàn tỉnh
MỘT NĂM MỚI TƯƠI VUI VÀ HẠNH PHÚC

Đại Tá **LÊ-NGỌC-ĐÂY**

Tỉnh trưởng Tỉnh PHONG-DINH

Kiểm Thị trưởng Thị xã Cần Thơ

Kính chúc toàn thể Quân, Cán, Chính và toàn thể đồng bào
Tỉnh Thị Xã Phong-Dinh và Cần-Thơ
MỘT NĂM MỚI THỊNH-VƯỢNG VÀ THANH-BÌNH

Đại Tá **HUỲNH-NGỌC-DIỆP**

Tỉnh Trưởng kiêm Tiểu Khu Trưởng
và Quân-Cán-Chính SADEC

Thành thực cầu chúc Đồng Bào toàn tỉnh :
MỘT NĂM QUÝ SỬU ĐẰNG VẠN SỰ HẠNH THÔNG,
TRONG MUÔN VẠN HẠNH PHÚC

Trung Tá **LÊ-PHƯỚC-MỸ**

Quận trưởng quận Cái-Răng (Phong-Dinh)

Đại úy **VÕ-VĂN-CHÂU**

Quận trưởng Quận I Cần Thơ

Kính chúc Quý vị và đồng bào toàn Quận :
MỘT NĂM MỚI PHỒN-THỊNH VÀ THANH-BÌNH

VIÊN-ĐÔNG NGÂN-HÀNG

ĐT : 21.309 — 21.412
105-107 Hàm Nghi SAIGON

Một Ngân Hàng bề thế và uy tín nhất.
Xin chân thành kính chúc Quý vị thân chủ :
MỘT NĂM MỚI DỒI DÀO HẠNH PHÚC VÀ THỊNH VƯỢNG

NGUYỄN-VĂN-THẠNH

THƯƠNG GIA

44, Võ-Tánh Kiên-Tường

Trước thềm năm mới :
Chúng tôi thành thực kính chúc các cơ quan Quân,
Dân, Chính, Quý vị Công, Thương, Kỹ-nghệ gia
MỘT NĂM MỚI THANH-BÌNH VÀ THỊNH-VƯỢNG

MAI-VĂN-HAI
Giám Đốc

Tiệm Vàng

KIM-MỸ

Năm mới Quý vị dùng món quà bằng vàng y bảo đảm
và uy tín nhất chỉ nên viếng tiệm vàng KIM MỸ.

29 Quang Trung

KIẾN TƯỜNG

★ **TẠ-VĂN-TÁM** :

Giám-đốc
Thầu Khoán Kiến Trúc

57, Cách-Mạng KIẾN-TƯỜNG

★ **BÀNH-HÀ** :

Giám-đốc
Nhà máy xay lúa ĐẠI-HÙNG-CHÀNH

Ấp Thới Hòa xã Thới Thạnh Q. Phong Phú PHONG DINH

★ **LÝ-MỸ** :

Giám-đốc
Nhà máy xay lúa VĨNH-HÙNG-LONG

37B Nguyễn An Ninh CẦN THƠ

★ **LABO SIFAPP**

120-126 Hai Bà Trưng SAIGON

☆ **KHA-KHANH** :

Giám Đốc hiệu HIỆP-ÍCH
14 Nguyễn thới Học CẦN THƠ

☆ **TRẦN-LAI-CHƯƠNG** :

Giám-Đốc NGÂN-HÀNG
NÔNG-THÔN
Quận Ix Phong-Phú PHONG-DINH

✧ **TRẦN-THỊ-XUÂN** :

Giám-Đốc phòng ngủ QUỐC-TẾ
12, Bến Ninh-Kiều CẦN THƠ

☆ **HIỆP-HÒA-HƯNG** :

Nhà máy xay lúa H.H.H.
Ấp Thới-Hoa E Quận Phong-Phú PHONG-DINH

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

Nhà buôn NGUYỄN-MINH

Bán phụ tùng xe hơi

28, Đại lộ Trần Hưng Đạo

SAIGON

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

HUÊ-HƯNG

CHUYÊN BÁN :

Máy tàu, Máy đui tôm, Máy bơm nước,
Máy phát điện và phụ tùng

CUNG CHỨC TÂN XUÂN

VĨNH-THÀNH

Bán các loại máy nông-nghư cơ, máy kéo
máy bơm nước và phụ tùng

180-182 Trần Hưng Đạo SAIGON

ĐT : 98.216

NGÂN HÀNG
SAIGON TÍN DỤNG
CRÉDIT SAIGONNAIS

Công Ty Nặc Danh vốn VNĐ 405.000.000 góp đủ
Số QGDB 71-734-21-003. Số TM 2793 B

Hộp thư 2594 Saigon Địa chỉ điện tín Credibank

TRỤ SỞ TRUNG ƯƠNG	:	29-30 Bến Bạch Đằng Saigon 1 Điện Thoại 94.961-94.969
CHI NHÁNH TỔNG ĐỐC PHƯƠNG	:	29, Tổng Đốc Phương Saigon 5 Điện Thoại 36.565
CẦN THƠ	:	4: Ngô Quyền Cần Thơ Điện Thoại 20.782
LÊ VĂN DUYỆT	:	58 Lê Văn Duyệt Saigon 3

Trân Trọng Thông Báo

« SAIGON TÍN DỤNG »

sẽ mở thêm một chi nhánh tại :

58, Đường LÊ VĂN DUYỆT SAIGON 3

KHAI TRƯƠNG NGÀY 03 THÁNG GIÊNG NĂM 1973

Chi nhánh Lê Văn Duyệt đảm nhiệm đủ mọi nghiệp vụ Ngân Hàng :

KÝ THÁC HOẠT KỲ, ĐỊNH KỲ, TÍN DỤNG,

CHUYỂN NGÂN, XUẤT NHẬP CẢNG, TIẾT KIỆM

ĐẶC BIỆT: Trương Mục Tiết Kiệm hoạt kỳ và định kỳ với lãi suất cao. Tiền ký thác không bị giới hạn. Tiền lời được tính theo kết số hàng ngày
Trân trọng kính mời quý khách đến dự buổi tiếp tân lúc 18 giờ

Tổng Giám Đốc:

HỨA XIÊU

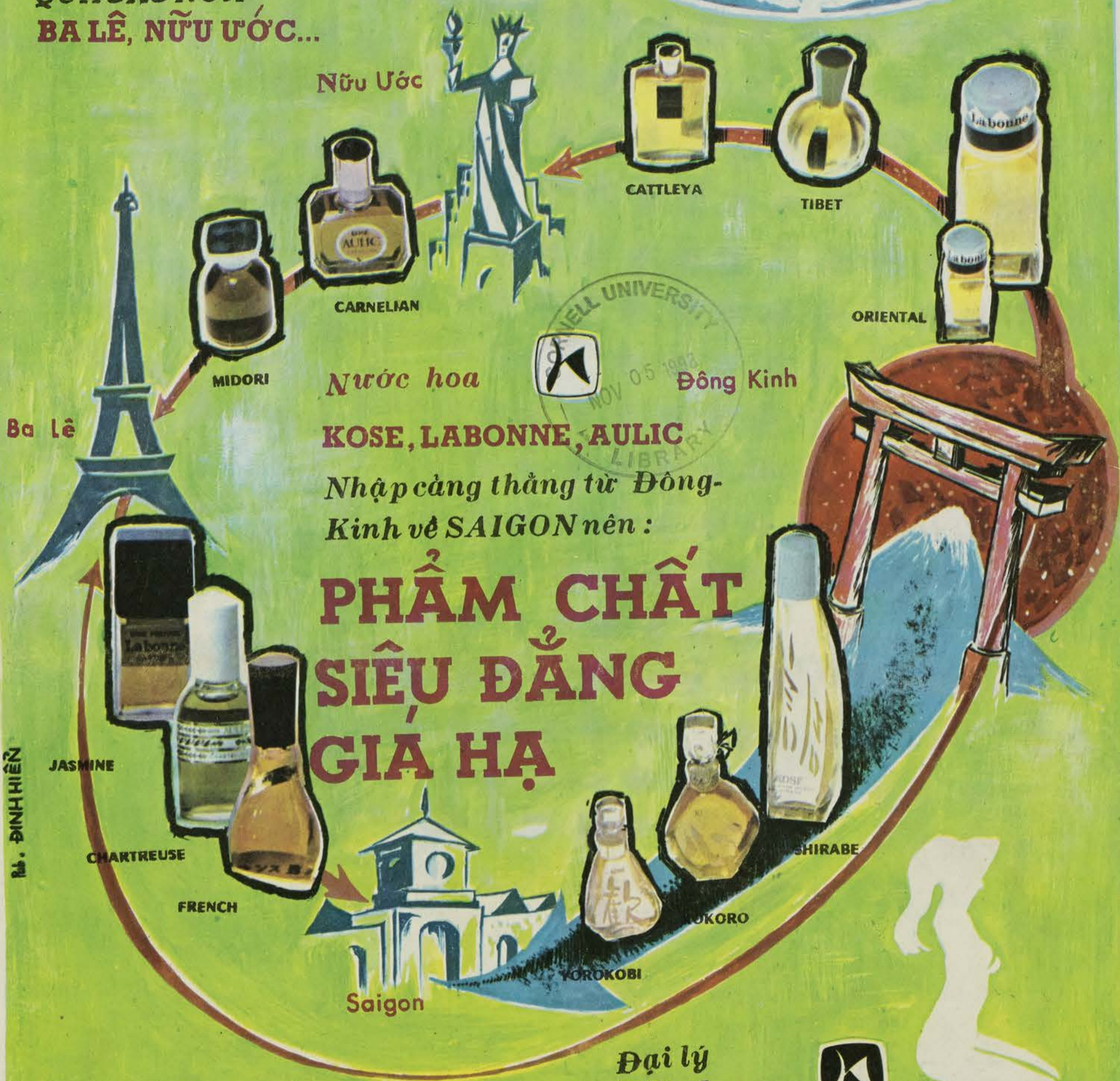
Chủ Tịch HĐQT

Bà ĐOÀN THỊ NHUNG

NGÀY XƯA, MỌI NẸO ĐƯỜNG
 ĐỀU ĐƯA VỀ LA MÃ
 NGÀY NAY, NHỮNG
 NƯỚC HOA ĐẶC Ý
 ĐỀU XUẤT PHÁT TỰ
 ĐÔNG KINH

QUA CÁC NGÃ
 BA LÊ, NỮ ƯỚC...

KOSE La bonne AULIC

KOSE, LABONNE, AULIC
 Nhập cảng thẳng từ Đông-
 Kinh về SAIGON nên :

**PHẨM CHẤT
 SIÊU ĐẲNG
 GIÁ HẠ**

Đại lý
 Dầu thơm

KOSE, LABONNE, AULIC

SAIGON : Vạn Kim, 124 Gia Long - Việt Nam, 97 Cao Thắng
 Phạm Ngũ Lão - Thanh Tùng, 151 Lê Văn Duyệt - Đồng Thành, 367
 1 TAX - Bạch Sơn, TK 11/2 Bến Chương Dương.
 CHỢ LỚN : Bích Kiều, 783 Trần Hưng Đạo - Lê Mẫn, 45 Tổng
 Tây - Hồ Liên, 19 Lầu Ông.
 MIỀN TRUNG : Hồng Châu, 93 Trần Hưng Đạo (TUY-HOÀ)
 - Phát Lợi, 66 Gia Long (NHA-TRANG) -
 Thiên Kim, 35 Phan Bội Châu (Q. NGÃI) - Thu Nga, 18 Thượng
 Xá Độc-Lập (NHA-TRANG) - Tân Phát, 6 Thượng Xá Độc-Lập
 (NHA-TRANG).
 MIỀN TÂY : Sông Việt, 204 Lý Thái Tổ (VĨNH-LONG) - Xuân
 Phát Lợi, 66 Gia Long (VĨNH-LONG) - Huỳnh
 can Kỳ, 49 Trưng Trắc (MỸ-THO) - Nam Hưng, 36 Nguyễn Huệ
 (TÂN-CHÂU) - Tân Tiến, 2 Phan Thanh Giản (KIÊN-HOÀ) -
 Tham Tướng, 79 Lý Thái Tổ (PHONG-DINH).
 MIỀN ĐÔNG : Phúc Hải Electronics TÂN MẠI, 45/9 Quốc Lộ 15
 (SÂN BIÊN-HOÀ Club) - Phúc Bình Dân, 16 Lâm
 Sơn (THỦ-ĐỨC) - Phúc Bình Dân, 36/332 Bắc Tiến, Xóm Mới
 (CỎ-VẤP).
 JASMINE
 FRENCH

liu dặt hương quyến rũ
 đẹp ý khách hảo hoa!
 lãng lãng tình xuân thắm
 say men nhụy đậm đà!

GIÁ 180 đ.